

תיקון ליל שבועות

הדפסה מיוחדת ללימוד

**בבית הכנסת ובית המדרש ובית מעשים טובים
ליובאוויטש שבליובאוויטש - בית משיח - 770**

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושלוש לבריאה

נדפס על ידי "איגוד אברכים - קראון הייטס"

שנת הקהל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

הוראות כ"ק אדמו"ר שליט"א ע"ד תיקון ליל שבועות

שבועות – לעורר ולפעול על כל אחד ואחד (שיכולים להגיע אליו) שאמירת תיקון תהי' באופן הראוי, כאילו מקבלה עתה מהר סיני, "מה להלן באימה ובריאה כו' אף כאן כו"⁷⁶⁶.

לעורר אודות אמירת תיקון, שגם אלו שלא הקפידו בזה בעבר מחמת שרצו ללמוד תורה בעיון דוקא...! יאמרו את כל התיקון מתחילתו ועד סופו (כי, ההכנה האמיתית לקבלת התורה היא – ע"י "תיקון ליל שבועות"³).

[הנ"ל הוא] על ידי זה שמסבירים לו (בסגנון המובן לו) טעם הדבר – שהרי, "אימה ויראה כו" לא נעשים על ידי תנועות חיזיוניות, לנענע את עצמו אנה ואנה כו', כי אם ע"י רגש הלב, כתוצאה מההבנה בשכל – שברגע זה ממש הקב"ה קורא ושונה כנגדו!⁵

לנצל את השעות שנותרו עד לאמירת תיקון ליל

(1) ראה ש"פ במדבר תשמ"ח התועדויות ע' 409: "ולחוציא מודעתם של אלו הטוענים לשם מה 'לבזבוז הזמן' שבויל אמירת ה'תיקון', הרי, יכולים לנצל את הזמן ללמוד בעיון המשך ע"ב... או ענין כו"ב בפנימיות התורה, במקום "לומר" תיקון. עד למנין המצוות.
- טען זייקא, שכן, בדרך כלל, כשמועדים למנין המצוות (בסוף הלילה, כשחושבים כבר אודות הליכה למקוה, והכנה לתפילה, עד לשמיעת עשרת הדברות) – כבר עייפום, ובמילא, לא יכולים להתבונן בתוכנם של המצוות [ונאמר] תוכנם הרוחני, כמו: מצות פרו ורבו – שכל יהודי צריך לעשות יהודי נוסף, זכר ונקבה, כלומר, לעשות יהודי שהוא בברזית "משפיע", ולעשות יהודי שהוא בברזית "מקבל". כי אם **למנתם** בלבד".

(2) ראה ש"פ במדבר תשמ"ח התועדויות ע' 409: "אשר מעלתו מודגשת בשמו אשר יקראו לו ע"פ מנהג ישראל (תורה היא) – "תיקון ליל שבועות!"
ראה ראשי דברים ממתועדות יום ב' דחג השבועות תנש"א: "שמוה שנקרא בפוסקים בשם "תיקון" מובן, שענינו הוא לתקן את כל הענינים הצריכים תנש"א".

והוא ראשי דברים מהתועדות (ב') ש"פ נשא, "יב סיון תנש"א: "עד לחג השבועות שבו אומרים "תיקון ליל שבועות", שכולל גם התיקון ושלימות לכל הענינים ובאופן דנצחיות. [וענין זה נזכר בספר יצירה ונאמר גם ב"תיקון ליל שבועות" שרומז גם התיקון ושלימות כל הענינים מתוך הענין].

(3) ראשי דברים משיחת ש"פ במדבר' ה' סיון תנש"א: "[שכולל חן תושב"כ וכן תושבנ"פ... ועד לסימון במנין המצות וכו']... לא תבועים מכל א' שאמר תיקון פעמיים, גם בליל ב'... הנחה זו מצינו אצל ר' הלל פאריטשער, שרירותו מהדר גדול ודייקן גדול במצוות כו' אמר תיקון גם בליל ב' דחג השבועות, ובדאי מצא ענין בזה, אף אל פי שלא מצינו הנחה זו אצל רבותינו נשיאנו, וחוץ מפעם אחת אצל אדמו"ר נ"ע, שכשנסע לאונת-דשא, חסרו אצלו בנסיעתו ענינים נעלים יותר, ולכן התעסק גם בליל ב' בענין נעלה זה דאמירת תיקון, אבל בנוגע לאמירת תיקון בליל א' דחג השבועות – בענין אחרים, וכמו כן ראו אחרים, אך שנשיא זורנו אמר את כל התיקון, לא בדקו באם אמר כל תיבה ותיבה כו' אבל כפי הנראה, הוא אמר את כל התיקון מתחילתו ועד סופו".

(4) משיחת ש"פ במדבר, ה' סיון תשמ"ח – התועדויות ע' 404: "בנוגע לפועל: בעמודו שעות ספורות לפני "זמן מתן תורתנו", יש לעורר עור'פ אודות ההכנה למ"ת, לכל ראש – ע"י לימוד התורה כדבעי, "מה להלן כו', אף כאן כו", כאילו קבלה היום מחר סיני, החל מאמירת "תיקון ליל שבועות" באופן האמור.

ובהדגשה – לא רק בנוגע לנעצמו, אלא גם בנוגע לפעולה על הזולת, כלומר, כשם שצריכים להשתדל שיהיו לו כל צרכי החג, אכילה ושתיה כו', באופן של הרחבה, ובפרט ש"הכל מודים בעצרת דבענין נמי לכם", "שישמחו בו במאכל ובמשתה", כמו כן צריכים להשתדל שיהיו לו צרכי החג הרוחניים, ולכלל לראש – ההכנה המתאימה לקבלת התורה, ולכן, יש לנצל את וכו".
(5) שם ע' 405.
(6) שם ע' 405: "כי בנוגע לעצמו יש לו עדיין פנאי לפעול ענין זה מכיון שנשארו כמה שעות עד לאמירת התיקון, אבל בנוגע להזולת וכו".

נדפס ע"י א' מאנ"ש ומשפחתו שיחי לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד

לע"נ השליח הרב שמואל בן הרב יוסף הכהן ע"ה ראדאל

לע"נ ר' מנחם מענדל בן ר' אברהם ע"ה דריזין מאיר ורעייתו מרת חנה בילא גיצא בן ר' ישראל משה ע"ה

לע"נ התמים מאיר יעקב פייוועל ע"ה בן יבלחט"א הרה"ח ר' מרדכי שיחי ליכאוועצקי לע"נ התמים רפאל ע"ה בן יבלחט"א הרה"ח ר' אריה לייב שיחי קאושאנסקי

לזכות קהילת בית חב"ד דוברי צרפתית רמת פולג עיר ימים להצלחה רבה בכל הענינים בגשמיות וברוחניות

TIKKUN LEIL SHAVUOT

Published and Copyright 2023 © Igud Avrachim – Crown Heights

תיקון ליל שבועות תורה פרשת בראשית

א אֵת בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ:
 ב וְהָאָרֶץ הִיְתָה תֵהוֹ וְבָהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל־פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ
 אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל־פְּנֵי הַמַּיִם: ג וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
 אֹר וַיְהִי־אֹר: ד וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם כִּי־טוֹב וַיְבַדֵּל
 אֱלֹהִים בֵּין הָאֹדֶם וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: ה וַיִּקְרָא אֱלֹהִים | לְאוֹר
 יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם אֶחָד: ו
 ז וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רִקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְיִהְיֶה מְבַדֵּיל בֵּין
 מַיִם לְמַיִם: ח וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הַרְקִיעַ וַיְבַדֵּל בֵּין הַמַּיִם
 אֲשֶׁר מִתַּחַת לְרִקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לְרִקִיעַ וַיְהִי־
 כן: ט וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרִקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר
 יוֹם שֵׁנִי: י וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים קוּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם
 אֶל־מְקוֹם אֶחָד וְתֵרָאֵה הַיַּבְשָׁה וַיְהִי־כן: יא וַיִּקְרָא
 אֱלֹהִים | לַיַּבְשָׁה אָרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיֵּרָא
 אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: יב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דִּשְׂא
 עֵשֶׂב מִזֵּרַע זָרַע עֵץ פְּרִי עֵשֶׂה פְרִי לְמִינֹו אֲשֶׁר יִרְעוּבוּ
 עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כן: יג וְתוֹצֵא הָאָרֶץ דִּשְׂא עֵשֶׂב מִזֵּרַע
 זָרַע לְמִינֹהוּ וְעֵץ עֵשֶׂה־פְרִי אֲשֶׁר יִרְעוּבוּ לְמִינֹהוּ וַיֵּרָא
 אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: יד וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי: טו
 טז וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מֵאֲרָת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין
 הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם:
 טז וְהָיוּ לְמֵאוֹת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאֵיר עַל־הָאָרֶץ
 וַיְהִי־כן: טז וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־שְׁנֵי הַמֵּאוֹת הַגְּדֹלִים
 אֶת־הַמְּאוֹר הַגְּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת־הַמְּאוֹר הַקָּטָן
 לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֵת הַכּוֹכָבִים: טז וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים
 בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאֵיר עַל־הָאָרֶץ: טז וּלְמַשֵּׁל בַּיּוֹם
 וּבַלַּיְלָה וְלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹדֶם וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים
 כִּי־טוֹב: טז וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי: טז וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל־
 הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי רִקִיעַ הַשָּׁמַיִם: טז וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־
 הַתַּיִנִּים הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה | הַרְמֵשֶׁת אֲשֶׁר
 שָׂרָצוּ הַמַּיִם לְמִינֵיהֶם וְאֵת כָּל־עוֹף כָּנָף לְמִינֹהוּ וַיֵּרָא
 אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: טז וַיְבַרֵךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ
 וּמְלֵאוּ אֶת־הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהַעוֹף יִרֶב בְּאָרֶץ: טז וַיְהִי־עֶרֶב
 וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם חַמִּישִׁי: טז וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תוֹצֵא הָאָרֶץ
 נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וּרְמֵשׂ וְחַיֹּת־אָרֶץ לְמִינָהּ
 וַיְהִי־כן: טז וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־חַיֹּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֵת־

תפלה לאמרה קודם הלימוד

אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו
 והבדלתנו מן הטמאה טמאת מצרים מחמשים שערי
 טמאה והקנסתנו לחמשים שערי קדשה ביום הזה
 ותתן לנו יי אלהינו התורה הקדושה וחקיך הישרים
 בהר סיני ביום הקדוש הזה ותצוננו יי אלהינו להגות
 באמרי תורתך יומם ולילה כי הם תינו וארץ מינו
 לחבר הרעים והדודים ליחד ארבע אותיות של שמך
 הגדול וכל העולמות על ידי עסק תורתנו. ובכן יהי רצון
 מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיהא למוודנו מה
 שנלמד בלילה הזה נחת רוח לפניך שיהא בנו ספוק
 וכח להמשיך כתר לרישא דזעיר ולעשות ארבעה
 ועשרים קשויין לשכינה על ידי עשרים וארבע ספריך
 שהם כנגד עשרים וארבע צרופי שמך הגדול ובזכות
 התבות ובזכות האותיות ובזכות שמות היוצאים
 מראשי תבות וסופי תבות וחלופי תבות ואמצעי תבות
 ובכללן ובפרטן שתתן בנו רוח קדשך כדי שנגשור
 ונקים את כל דברי תורתך ונהיה מהעובדים באהבה
 בארץ החיים ונזכה להיות משושביני דמטרוניתא
 ומשפע שמשפיע בשכינתך מחר משם תשפיע לנו
 לנפש רוח ונשמה לטהרנו מעווננו ולהכנס בהיכלא
 דמלכא ליעול ולא ליפוק וקיים בנו מה שכתוב וזרקותי
 עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל
 גלוליכם אטהר אתכם אמן:

ליחדא שמייה דקודשא בריך הוא ושכינתיה ברחימו
 ודחילו ונדחילו ורחימו לחברא ייה ביה ביחודא
 שלים בשם כל ישראל לתקן כתר לזעיר אנפין
 ולנוקביה בלמוד הזה:

מִבְּרִיךְ וּמְקַלֵּף אָאֵר וּנְבָרְכוּ בְּךָ כָּל מִשְׁפַּחַת
הָאָדָמָה:

י' וְאִבְרָהִם בְּדַתְשָׁעִים וְחֲשַׁע שָׁנָה בְּהַמְלוֹ בִּשְׂר
עָרְלָתוֹ: כ' וַיִּשְׁמַעֲאֵל בְּנֹו בְּדַתְשָׁעִים שָׁנָה בְּהַמְלוֹ
אֵת בִּשְׂר עָרְלָתוֹ: כ' בַּעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה נִמּוֹל אִבְרָהִם
וַיִּשְׁמַעֲאֵל בְּנֹו: כ' וְכָל־אֲנָשֵׁי בֵיתוֹ וְלִיד בֵּית וּמְקַנְתֵּי כֹסֶף
מֵאֵת בְּרֹנְכֵר נִמְלוּ אִתּוֹ: » » »

פרשת וירא

יח * וַיֵּרָא אֵלָיו יי בְּאֲלֵי מִמְרָא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח־הָאֵהֶל
כְּחֵם הַיּוֹם: ג' וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אָנָשִׁים
נֹצְבִים עָלָיו וַיֵּרָא וַיֵּרַץ לְקִרְאָתָם מִפֶּתַח הָאֵהֶל וַיִּשְׁתַּחוּ
אֲרָצָה: ד' וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי אֲסִיָּא מֵצֵאתִי חֹן בְּעֵינֶיךָ אֶל־נָא
תַּעֲבֵר מֵעַל עֵבְדֶךָ: ה' יִקַּח־נָא מֵעֵט־מִיָּם וַיִּרְחֲצֵוּ רַגְלֵיכֶם
וְהִשְׁעֵנוּ תַּחַת הָעֵץ: ו' וְאִקְחָה פֶתֶלְחִם וְסִעְדוּ לְבַכְּכֶם
אֲחֵר תַּעֲבֵרוּ כִּי־עַל־כֵּן עֲבַרְתֶּם עַל־עֲבֹדְכֶם וַיֹּאמְרוּ כֹן
תַּעֲשֶׂה כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ:

כג * וַיְהִי אַחֲרָי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֵּצֵד לְאִבְרָהִם לֵאמֹר
הֲגַה לֵידָה מִלְּכָה גַם־הוּא בְּנִים לְנַחֲוֹר אַחִיד: כד * אֵת
עוֹץ בְּכֹו וְאֵת־בָּו אַחִיו וְאֵת־קִמוּאֵל אָבִי אָרַם:
כד * וְאֵת־כְּשֵׁד וְאֵת־חָוֹו וְאֵת־פְּלִדֵשׁ וְאֵת־יִדְלָף וְאֵת
בְּתוּאֵל: כד * וּבְתוּאֵל יָלַד אֶת־רִבְקָה שְׁמֵנָה אֵלֶּה לֵידָה
מִלְּכָה לְנַחֲוֹר אַחִי אִבְרָהִם: כד * וּפְלִיגֵשׁוּ וּשְׁמָה רֵאוּמָה
וְתִלַּד גַּם־הוּא אֶת־טִבְחָ וְאֵת־זָחַם וְאֵת־תַּחַשׁ וְאֵת־
מַעֲכָה: » » »

פרשת חיי שרה

כג * וַיְהִי חַיִּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֶׁבַע
שָׁנִים שֵׁנִי חַיִּי שָׂרָה: ג' * וְתִמַּת שָׂרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע הוּא
חִבְרוֹן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיֵּבֵא אִבְרָהִם לְסַפֵּד לְשָׂרָה וּלְבַכָּתָה:
ג' * וַיִּקַּם אִבְרָהִם מֵעַל פְּנֵי מֵתוֹ וַיְדַבֵּר אֶל־בְּנֵי־יַחֲזָק לֵאמֹר:

כח * אֵלֶּה הֵם בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל וְאֵלֶּה שְׁמֹתָם בְּחֻצְרֵיהֶם
וּבְסִירְתָּם שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵן נְשִׂאִים לְאִמָּתָם: ה' * וְאֵלֶּה שְׁנֵי
חַיִּי יִשְׁמַעֲאֵל מֵאֵת שָׁנָה וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְשֶׁבַע שָׁנִים
וַיַּגִּיעַ וַיָּמָת וַיֵּאֶסֶף אֶל־עַמּוּיוֹ: ו' * וַיִּשְׁכְּנוּ מְחוּלָה עַד־שׁוֹר
אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מִצְרַיִם בְּאֶבְרָה אֲשֶׁרָה עַל־פְּנֵי כְלָאֲחִיו
נִפְלָ: » » »

פרשת תולדות

כח * וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בְּרֹנְכֵר אִבְרָהִם אִבְרָהִם הוֹלִיד
אֶת־יִצְחָק: ג' * וַיְהִי יִצְחָק בְּרֹנְכֵרֵי שָׁנָה בְּקַחְתּוֹ אֶת־
רִבְקָה בְּתִבְתּוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּזֹן אָרַם אַחֹות לְבֹן הָאֲרָמִי
לִי לְאִשָּׁה: כ' * וַיִּתֵּר יִצְחָק לִי לְזָכָח אֲשֶׁתּוֹ כִּי עָקְרָה

הַבְּהֵמָה לְמִנְהָ וְאֵת כְּלֵי־רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִנְהוּ וַיֵּרָא
אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: כ' * וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ
כְּדַמוֹתֵנוּ וַיְרִדוּ בְדַגַּת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה
וּבְכָל־הָאָרֶץ וּבְכָל־רֶמֶשׂ הָרֶמֶשׂ עַל־הָאָרֶץ: כ' * וַיֵּבְרָא
אֱלֹהִים | אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בְּרָא אֹתוֹ
זָכָר וּמְקַבָּה בְּרָא אֹתָם: כח * וַיְבָרֵךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר
לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלֹּא אֶת־הָאָרֶץ וּכְבֹּשָׁה וַיְרִדוּ
בְדַגַּת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל־חַיָּה הַרְמַשְׁת עַל־
הָאָרֶץ: כ' * וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל־עֵשֶׂב |
זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וְאֶת־כָּל־הָעֵץ אֲשֶׁר־בוֹ
כִּי־עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָהּ: כ' * וְכָל־חַיַּת הָאָרֶץ
וְכָל־עוֹף הַשָּׁמַיִם וְכָל־ | רֶמֶשׂ עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בוֹ
נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת־כָּל־יֶרֶק עֵשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי־כֵן: כ' * וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת־כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה־טוֹב מְאֹד וַיְהִי־עֵרֶב
וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי: ג' * ב' * וַיְכַלֵּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־
צְבָאָם: ג' * וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר
עָשָׂה וַיִּשְׁבַּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַמְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה:
ג' * וַיְבָרֵךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ
שָׁבַת מְלַמְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בְּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת: »

ו' * וַיֵּרָא יי כִּי רִבְיָה רַעַת הָאָדָם בְּאָרֶץ וְכָל־יִצְרָל מִחֻשְׁבַּת
לְבָו רַק רַע כָּל־הַיּוֹם: ו' * וַיִּנְחַם יי כִּי־עָשָׂה אֶת־הָאָדָם
בְּאָרֶץ וַיִּתְעַצֵּב אֶל־לְבוֹ: ז' * וַיֹּאמֶר יי אִמְכָה אֶת־הָאָדָם
אֲשֶׁר־בְּרָאתִי מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה עַד־
רֶמֶשׂ וְעַד־עוֹף הַשָּׁמַיִם כִּי נִחַמְתִּי כִּי עָשִׂיתָם: ח' * וַנַּח
מִצָּא חֹן בְּעֵינָי יי: » » »

פרשת נח

י' * אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדַרְתּוֹ
אֶת־הָאֱלֹהִים הַתְּהַלְלֵה־נֹחַ: ו' * וַיִּלְד נֹחַ שְׁלֹשָׁה בְּנִים אֶת־
שֵׁם אֶת־חָם וְאֶת־יָפֶת: כ' * וְתַשַּׁחַת הָאָרֶץ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים
וְתִמְלֵא הָאָרֶץ חֲמָס: ג' * וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאָרֶץ וְהִנֵּה
שַׁחַתָּה כִּי־הִשְׁחִית כָּל־בָּשָׂר אֶת־דַּרְבָּרוֹ עַל־הָאָרֶץ: »

יא * וַיִּקַּח אֲבָרָם וּנְחֹוֹר לָהֶם נְשִׂים שֵׁם אֲשֶׁת־אֲבָרָם
שָׂרִי וְשֵׁם אֲשֶׁת־נְחֹוֹר מִלְּכָה בְּתֵּינָרָן אֲבִי־מִלְכָה וְאֲבִי
יִסְכָּה: ג' * וְתַתִּי שָׂרִי עָקְרָה אֵין לָהּ וָלֵד: כ' * וַיִּקַּח תָּרַח
אֶת־אֲבָרָם בְּנֹו וְאֶת־לוֹט בְּתֵּינָרָן בְּרִבְנֹו וְאֵת שָׂרִי כְּלָתּוֹ
אֲשֶׁת אֲבָרָם בְּנֹו וַיֵּצְאוּ אֹתָם מֵאֲרָם כְּשָׂדִים לְלֶכֶת
אֲרָצָה כְּנָעַן וַיֵּבֵאוּ עַד־חָרָן וַיִּשְׁבוּ שָׁם: ג' * וַיְהִי וַיִּמְיֹת־תָּרַח
חֲמֵשׁ שָׁנִים וּמֵאֵתִים שָׁנָה וַיָּמָת תָּרַח בְּחָרָן: » » »

פרשת לך לך

יב * וַיֹּאמֶר יי אֶל־אֲבָרָם לְדַלֵּךְ מֵאֲרָצְךָ וּמִמּוֹלְדֹתֶיךָ
וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ: ג' * וְאֶעֱשֶׂךָ לְגוֹי
גָּדוֹל וְאֶבְרַכְךָ וְאֶגְדָּלְךָ שְׂמֹךְ וְהָיָה בְּרַכָּה: ג' * וְאֶבְרַכְךָ

הוא ויעתר לו יי ותהר רבקה אשתו:

שרה המשקים את יוסף וישכחנו: ॥

פרשת מקץ

מא * ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד עליהיאר: ב והנה מדיהיאר עלת שבע פרות יפות מראה ובריות בשר ותרעניה באחו: ג והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מדיהיאר רעות מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על שפת היאר: ד ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר את שבע הפרות יפת המראה והבריות וימזן פרעה:

מד * ויבא יהודה ואחיו ביתה יוסף והוא עודנו שם ויפלו לפניו ארצה: ט ויאמר להם יוסף מהימנעוה הזה אשר עשיתם הלא ידעתם כי נחש ינחש איש אשר כמני: יא ויאמר יהודה מה נאמר לאדני מה נדבר ומהינצטדק האלהים מצא את ענון עבדי הננו עבדים לאדני גם אנחנו גם אשר נמצא הגביע בידו: יב ויאמר חלילה לי מעשות זאת איש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם: ॥

פרשת ויגש

מד * ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני דברנא עבדך דבר באוני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוד כפרעה: ט אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח: יב נאמר אל אדני יש לנו אב זקן וילד זקנים קטן ואחיו מת ויתר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו:

מז * ויאמרו החיתנו נמצאתו בעיני אדני והינו עבדים לפרעה: כו וישם אתה יוסף לחק עדהיום הזה על אדמת מצרים לפרעה לחמש רק אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה: לו וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד:

פרשת ויחי

מז * ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה: כט ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא | לבנו ליוסף ויאמר לו איסנא מצאתי חן בעיניך שיםנא ידך תחת ריבי ועשית עמדי חסד ואמת אלנא תקברני במצרים: לו ושכבתי עס אבתי וינשאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך: לו ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה: ॥

נ * וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני מכיל בך מנשה ילדו על ברכי יוסף: כד ויאמר יוסף אל אחיו

כח * וישמע יעקב אל אביו ואל אמו וילך פדנה ארם: ח וירא עשו כי רעות בנות כענו בעיני יצחק אביו: ט וילך עשו אל ישמעאל ויחם את מחלת | בת ישמעאל בראברהם אחות גביות על נשיו לו לאשה: ॥

פרשת ויצא

כח * ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה: יא ויפגע במקום וילן שם כירבא השמש ויחם מאבני המקום וישם מראשתו וישכב במקום ההוא: יב ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וורדים בו:

כט * וישלם לכן בפקר וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אתהם וילך וישב לכן למקומו: ב ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים: ג ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא מחניס: ॥

פרשת וישלח

כט * וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום: ה וישו אתם לאמר כה תאמרן לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עס לבן ואתר אחר עד עתה: ויהי לו שור וחמור צאן ועבד ושפתה ואשלחה להגיד לאדני למצאתו בעניד:

לו * ואלה שמות אלופי עשו למשפחתם למקמתם בשמתם אלוף תמע אלוף עלוה אלוף יתת: לו אלוף אהליבמה אלוף אלה אלוף פינן: לו אלוף קנו אלוף תימן אלוף מבצר: לו אלוף מגדיאל אלוף עירם אלה | אלופי אדום למשבתם בארץ אחוזתם הוא עשו אבי אדום: ॥

פרשת וישב

לו * וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כענו: ב אלה | תלדות יעקב יוסף בן שבט עשרה שנה היה רעה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם: ג וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי רב זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים:

מ * ויהי | ביום השלישי יום הולדת את פרעה ויעש משתה לכל עבדיו וישא את ראש | שר המשקים ואת ראש שר האפים בתוך עבדיו: כא וישב את שר המשקים על משקהו ויתן הכוס עליו פרעה: כב ואת שר האפים תלה כאשר פתר להם יוסף: כג ולא זכר

י א וְהָיָה כִּי יִבְאֵרְךָ יי אֶל-אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְךָ וְלְאַבְרָהָם וְנִתְּנָה לְךָ: יב וְהַעֲבַרְתָּ כָּל-פִּטְרֵי-חֶסֶם לִי וְכָל-פִּטְרֵי | שָׁנָה בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ הַזְּכָרִים לִי: יג וְכָל-פִּטְרֵי חֶמֶל תִּפְדֶּה בִשְׂוֹה וְאִם-לֹא תִפְדֶּה וְעִרְפָּתוֹ וְכָל בְּכוֹר אָדָם בְּבִגְדֵי תִפְדֶּה: יד וְהָיָה כִּי-יִשְׁאַלְךָ בִנְךָ מִחֹר לֵאמֹר מַה-זֹּאת וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יי מִמִּצְרַיִם מִבְּתֵי עַבְדִּים: טו וַיְהִי כִּי-הִקְשָׁה פְרַעֲהוּ לְשַׁלְּחֵנוּ וַיַּהַרְג יי כָּל-בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר אָדָם וְעַד-בְּכוֹר בְּהֵמָה עַל-כֵּן אֲנִי זֹכֵר לִי כָּל-פִּטְרֵי חֶסֶם הַזְּכָרִים וְכָל-בְּכוֹר בְּנֵי אֶפְרָיִם: טז וְהָיָה לְאוֹת עַל-יְדֵיכֶם וְלִטּוֹטְפֹת בְּיַד עֵיגוֹד כִּי בְחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יי מִמִּצְרַיִם: ○○○

פרשת בשלח

י א וַיְהִי בְשַׁלַּח פְּרַעֲהוּ אֶת-הַעֲמֹל וְלֹא-נָחַם אֱלֹהִים דָּרָךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא כִּי | אָמַר אֱלֹהִים פֶּן יִנָּחַם הָעָם כִּי-רָאִתֶּם מַלְחָמָה וְשָׁבוּ מִצְרַיִמָּה: יב וַיֹּסֵב אֱלֹהִים | אֶת-הָעָם דָּרָךְ הַמִּדְבָּר יַם-סוּף וְחַמְשִׁים עֹלֹ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: יג וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי הִשְׁבַּע הַשֶּׁבַע אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהַעֲלִיתֶם אֶת-עֲצָמוֹתַי מִזֶּה אֶתְכֶם: יד וַיִּסְעוּ מִסֹּפֶת וַיַּחֲנוּ בְּאֵתֶם בְּקִצֵּה הַמִּדְבָּר: טו וַיִּלְחֹץ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן לְנַחֲתָם הַדָּרָךְ וּלְלֵילָה בְּעַמּוּד אֵשׁ לְהַאֲרִיר לָהֶם לְלַכֵּת יוֹמָם וּלְלֵילָה: טז לֹא-יָמִישׁ עַמּוּד הָעָנָן יוֹמָם וְעַמּוּד הָאֵשׁ לַיְלָה לִפְנֵי הָעָם: ○

י א וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי יי: יב וְאָרָא אֶל-אַבְרָהָם אֶל-יִצְחָק וְאֶל-יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁדֵי וְשָׁמַי יי לֹא נִודַעְתִּי לָהֶם: יג וְגַם הִקְמֹתִי אֶת-בְּרִיתִי אִתְּם לְתֵת לָהֶם אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ מִגְרִימָה אֲשֶׁר-רָגְדוּ בָהּ: יד וְגַם | אֲנִי שָׁמַעְתִּי אֶת-נִיבְאֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִצְרַיִם מִעַבְדִּים אִתְּם וְאָזְכֹר אֶת-בְּרִיתִי: טו וַיֵּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פְּרַעֲהוּ אֶת-הָעִיר וַיִּפְרֹשׁ כַּפְּיוֹ אֶל-יְיָ וַיַּחֲדְלוּ הַקּוֹלוֹת וְהַבָּרָד וּמִטֵּר לֹא-נִתְּנָה אֶרְצָה: טז וַיֵּרָא פְרַעֲהוּ כִּי-חָדַל הַמִּטֵּר וְהַבָּרָד וְהַקָּלֹת וַיֹּסֵף לַחֲטֹא וַיִּכְבַּד לְבוֹ הוּא וְעַבְדָּיו: טז וַיַּחֲזֹק לֵב פְּרַעֲהוּ וְלֹא שָׁלַח אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יי בַּיַּד-מִשְׁפָּה: ○○○

י א וַיֹּאמֶר יי אֶל-מֹשֶׁה בֹּא אֶל-פְּרַעֲהוּ כִּי-אֲנִי הַכְּבֹדְתִי אֶת-לְבוֹ וְאֶת-לֵב עַבְדּוֹ לְמַעַן שְׁתִּי אֶתְּתִי אֵלָה בְּקַרְבּוֹ: יב וְלִמְעַן תִּסְפַּר בְּאָזְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִדְבְּרוּ אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלִיתִי בְּמִצְרַיִם וְאֶת-אֶתְּתִי אֲשֶׁר-שָׁמַעְתִּי בְּסִי וַיְדַעְתֶּם כִּי-אֲנִי יי: יג וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל-פְּרַעֲהוּ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הֵן-אָמַרְתָּ יי אֱלֹהֵי הָעִבְרָיִם עַד-מִתִּי מֵאֵת לַעֲנֹת מִפְּנֵי שְׁלַח עַמִּי וַעֲבַדְנִי: ○

אֲנִי מֵת וְאֱלֹהִים פֶּקֶד וַיִּפְקֹד אֶתְכֶם וְהַעֲלָה אֶתְכֶם מִן-הָאֶרֶץ הַזֹּאת אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלַיַּעֲקֹב: טז וַיִּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהַעֲלֵתֶם אֶת-עֲצָמוֹתַי מִזֶּה: טז וַיִּמָּת יוֹסֵף (יג) בְּרִמְאָה וַעֲשֶׂר שָׁנִים וַיַּחֲטוּ אֹתוֹ וַיִּשְׁם בְּאֶרֶז (בג) בְּמִצְרַיִם: חֹזֶק אֲדִנִי

פרשת שמות

א א וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִמָּה אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ: ב רֵאוּבֵן שָׁמְעוֹן לֵוִי וַיְהוּדָה: ג יִשְׁשַׁכָּר זְבוּלֹן וּבְנֵימֵן: ד דָּן וּנְפֹתְלִי גָד וְאָשֶׁר: ה וַיְהִי כִּלְגַנְפֹּשׁ יֵצְאִי יִרְדֵּי-יַעֲקֹב שְׁבַעִים גִּפְשׁ וַיֹּסֵף הָיָה בְּמִצְרַיִם: ו וַיִּמָּת יוֹסֵף וְכָל-אָחָיו וְכָל הַדּוֹר הַהוּא: ז וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמֵאֵד בְּמֵאֵד וַתִּמְלֵא הָאֶרֶץ אֹתָם: ○

ה טו וַיִּשָּׁב מֹשֶׁה אֶל-יְיָ וַיֹּאמֶר אֲדִנִי לָמָּה הִרְעַתָּה לְעַם הַזֶּה לָמָּה זֶה שְׁלַחְתָּנִי: טז וּמֵאֵד בָּאתִי אֶל-פְּרַעֲהוּ לְדַבֵּר בְּשִׁמְךָ הִרַע לְעַם הַזֶּה וְהִצַּל לֹא-הִצַּלְתָּ אֶת-עַמְּךָ: יז וַיֹּאמֶר יי אֶל-מֹשֶׁה עֲתָה תִרְאֶה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לְפְרַעֲהוּ כִּי בִיד חֲזָקָה יִשְׁלַחַם וּבִיד חֲזָקָה יִגְרַשֵׁם מֵאֶרְצוֹ: ○○○

פרשת וזאת

י א וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי יי: יב וְאָרָא אֶל-אַבְרָהָם אֶל-יִצְחָק וְאֶל-יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁדֵי וְשָׁמַי יי לֹא נִודַעְתִּי לָהֶם: יג וְגַם הִקְמֹתִי אֶת-בְּרִיתִי אִתְּם לְתֵת לָהֶם אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ מִגְרִימָה אֲשֶׁר-רָגְדוּ בָהּ: יד וְגַם | אֲנִי שָׁמַעְתִּי אֶת-נִיבְאֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִצְרַיִם מִעַבְדִּים אִתְּם וְאָזְכֹר אֶת-בְּרִיתִי: טו וַיֵּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פְּרַעֲהוּ אֶת-הָעִיר וַיִּפְרֹשׁ כַּפְּיוֹ אֶל-יְיָ וַיַּחֲדְלוּ הַקּוֹלוֹת וְהַבָּרָד וּמִטֵּר לֹא-נִתְּנָה אֶרְצָה: טז וַיֵּרָא פְרַעֲהוּ כִּי-חָדַל הַמִּטֵּר וְהַבָּרָד וְהַקָּלֹת וַיֹּסֵף לַחֲטֹא וַיִּכְבַּד לְבוֹ הוּא וְעַבְדָּיו: טז וַיַּחֲזֹק לֵב פְּרַעֲהוּ וְלֹא שָׁלַח אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יי בַּיַּד-מִשְׁפָּה: ○○○

פרשת בא

י א וַיֹּאמֶר יי אֶל-מֹשֶׁה בֹּא אֶל-פְּרַעֲהוּ כִּי-אֲנִי הַכְּבֹדְתִי אֶת-לְבוֹ וְאֶת-לֵב עַבְדּוֹ לְמַעַן שְׁתִּי אֶתְּתִי אֵלָה בְּקַרְבּוֹ: יב וְלִמְעַן תִּסְפַּר בְּאָזְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִדְבְּרוּ אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלִיתִי בְּמִצְרַיִם וְאֶת-אֶתְּתִי אֲשֶׁר-שָׁמַעְתִּי בְּסִי וַיְדַעְתֶּם כִּי-אֲנִי יי: יג וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל-פְּרַעֲהוּ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הֵן-אָמַרְתָּ יי אֱלֹהֵי הָעִבְרָיִם עַד-מִתִּי מֵאֵת לַעֲנֹת מִפְּנֵי שְׁלַח עַמִּי וַעֲבַדְנִי: ○

תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי. נשפת
 ברוחך פסמום צללו בעופרת במים אדירים: מי
 כמכה באלם יי מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת
 עשה פלא: יי נטית ימינך תבלעמו ארץ: יי נחית
 בחסדך עסיו גאלת נהלת בעדך אלונה קדשך:
 יי שמעו עמים רגזון חיל אחו ישיבי פלשת: יי אז
 נבהלו אלופי אדום אלי מואב יאחזמו רעד נגמו כל
 ישיבי כנען: יי תפל עליהם אימתה ופחד בגדל ורועך
 ידמו כאבן עדיעבר עמך יי עדיעבר עסיו קנית:
 יי תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכו לשבתך פעלת יי
 מקדש אדני כוננו ידוך: יי | | מלך לעלם ועד: יי כי
 בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים יושב יי עלהם
 אתמי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים: יי
 ותקח מרים הנביאה אחות אהרן אתהתף בידה
 ותצאן כלהנשים אחריה בתפים ובמחלת: יי ותען
 להם מרים שירו ליי כיגאה גאה סוס ורכבו רמה
 בים: יי | יי ויסע משה אתישראל מיםסוף ויצאו אל
 מדברשור ולכו שלשתימים במדבר ולאמצאו מים:
 יי ויבאו מרתה ולא יכלו לשתת מים ממרה כי מרים
 הם עלכון קראשמה מרה: יי וילנו העם עלמשה
 לאמר מהנשתה: יי ויצעק אליו ויורהו יי עץ וישלך
 אליהמים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם
 נסוה: יי ויאמר אששמוע תשמע לקול | | יי אלהיך
 והישר בעיניו תעשה והאונת למצותיו ושמרת כל
 חקיו כלהמחלה אשרשמתי במצרים לאאשים עליך
 כי אני יי רפאך: יי

י י ויאמר יי אלמשה כתב זאת זכרון בספר ושים
 באזני הושע בןנחמה אמהה אתזכר עמלק מתחת
 השמים: יי ויבן משה מזבח ויקרא שמו יי | | נסי:
 יי ויאמר כיייד עליבס יה מלחמה ליי בעמלק מדר
 דר: יי

פרשת יתר

יח יי וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר
 עשה אלהים למשה ולישראל עמו כיהוציא יי את
 ישראל ממצרים: יי ויקח יתרו חתן משה אתצפורה
 אשת משה אחר שלוחיה: יי ואת שני בניה אשר שם
 האחד גרשם כי אמר גר היותי בארץ נכריה:

יט יי בהדש השלישי לצאת בניישראל מארץ מצרים
 ביום הזה באו מדבר סיני: יי ויסעו מרפידים ויבאו
 מדבר סיני ויחנו במדבר ויחושם ישראל נגד ההר:
 יי ומשה עלה אלהאליהם ויקרא אליו יי מזההר
 לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל:
 יי אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשאו אתכם

כי טוב לנו עבד אתמצרים ממתנו במדבר: יי ויאמר
 משה אלהעם אלתיראו התיצבו וראו אתישועת
 יי אשריעשה לכם היום כי אשר ראיתם אתמצרים
 היום לא תספו לראתם עוד עדעולם: יי יי לחם לכם
 ואתם תחרשו: יי ויאמר יי אלמשה מהתצעק אלי
 דבר אלבניישראל ויסעו: יי ואתה הרם אתמטך
 ונטה אתידך עליהם ובקעהו ויבאו בניישראל
 בתוך הים ביבשה: יי ואני הנני מחזק אתלב מצרים
 ויבאו אחריהם ואבדה בפרעה ובכלחילו ברכבו
 ובפרשיו: יי וידעו מצרים כיאני יי בהבדני בפרעה
 ברכבו ובפרשיו: יי ויסע מלאך האלהים ההלך לפני
 מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן
 מפניהם ויעמד מאחריהם: יי ויבא בין | מחנה מצרים
 ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר אתהלילה
 ולאקרב זה אליה כלהלילה: יי ויט משה אתידו
 עליהם וילך יי | אתהים ברוח קדים עזה כלהלילה
 וישם אתהים לחרה ויבקעו המים: יי ויבאו בני
 ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חומה מימינם
 ומשמאלם: יי וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס
 פרעה רכבו ופרשיו אליתוך הים: יי והי באשמרת
 הבקר וישקף יי אלמחנה מצרים בעמוד אש וענן
 והם את מחנה מצרים: יי ויסר את אפן מרכבתיו
 וינהגו בכבדת ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל
 כי יי נלחם להם במצרים: יי ויאמר יי אלמשה נטה
 אתידך עליהם וישבו המים עלמצרים עלרכבו
 ועלפרשיו: יי ויט משה אתידו עליהם וישב הים
 לפנות בקר לאיתנו ומצרים נסים לקראתו וינער יי
 אתמצרים בתוך הים: יי וישבו המים ויכסו אתהרכב
 ואתהפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים
 לאנשאר בהם עדאחד: יי ובני ישראל הלכו ביבשה
 בתוך הים והמים להם חמה מימינם ומשמאלם:
 יי ויושע יי ביום ההוא אתישראל מיד מצרים וירא
 ישראל אתמצרים מת עלשפת הים: יי וירא ישראל
 אתהיד הגדלה אשר עשה יי במצרים ויראו העם
 אתיי ויאמינו ביי ובמשה עבדו: יי

ס יי אז וישרמשה ובני ישראל אתהשירה הזאת ליי
 ויאמרו לאמר אשירה ליי כיגאה גאה סוס ורכבו
 רמה בים: יי עזי וזמרת יה ויהילי לישועה זה אלי
 ואנוהו אלהי אבי וארמננה: יי איש מלחמה יי
 שמו: יי מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו
 טבעו ביםסוף: יי תהמת וכסמו ירדו במצולת כמר
 אבן: יי מינד יי נאדרי בכח מינד יי תועץ אויב:
 יי וברב גאונך תהרס קמיד תשלח חרנד יאכלמו פקש:
 יי וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמורנד נזלים קפאו
 תהמת בלבים: יי אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל

אלהיך לא תעשה כל־מלאכה אתה ובנדך ובתך עבדך
 וַאֲמַתְךָ וּבַהֲמַתְךָ וּגְרֶךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֶיךָ כִּי שְׁשַׁת־יָמִים
 עָשָׂה יי אֱתֵּה־שָׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וְאֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־
 אֲשֶׁר־בָּם וַיָּנַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל־כֵּן בְּרַךְ יי אֶת־יוֹם
 הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֶׁהָ: ׀ כַּכֵּד אֲתֵּאֲבִיד וְאֶת־אֲמִיד לְמַעַן
 יֵאָרְכוּ יָמֶיךָ עַל הַאֲדָמָה אֲשֶׁר־יי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ: ׀
 לֹא תִרְצַח: ׀ לֹא תִנְאַף: ׀ לֹא תִגְנוֹב: ׀ לֹא־תַעֲנֶה
 בְּרַעְךָ עַד שִׁקְרָ: ׀ לֹא תַחֲמֹד בַּיִת רֵעֶךָ ׀ לֹא־
 תַחֲמֹד אֲשֶׁת רֵעֶךָ וְעַבְדוֹ וְאֲמָתוֹ וְשׂוֹרוֹ וְחַמְרוֹ וְכֹל אֲשֶׁר
 לְרַעְךָ: ׀ ׀ וְכֹל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־הַלַּפִּידִים
 וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הַהָר עֲשׂוֹן וַיֵּרָא הָעָם וַיָּנֻעוּ
 וַיַּעֲמְדוּ מֵרָחֵק: ׀ וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר־אֵתָהּ עִמָּנוּ
 וְנִשְׁמָעָה וְאֶל־דַּבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פְּנִימוֹת: ׀ וַיֹּאמֶר
 מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אֶל־תִּירְאוּ כִּי לִבְעֹבוֹר נִסּוֹת אֲתֶכֶם
 בָּא הָאֱלֹהִים וּבְעֹבוֹר תִּהְיֶה יְרֵאתוֹ עַל־פְּנִיכֶם לְבַלְתִּי
 תַּחֲטְאוּ: ׀ וַיַּעֲמֵד הָעָם מֵרָחֵק וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל־הָעֶרְפֶּל
 אֲשֶׁר־שָׁם הָאֱלֹהִים: ׀ וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה כֹּה תֹאמַר
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַתֶּם רֵאִיתֶם כִּי מִן־הַשָּׁמַיִם דִּבַּרְתִּי
 עִמָּכֶם: ׀ לֹא תַעֲשׂוּן אִתִּי אֱלֹהִי כֶסֶף וְאֶלֶּהִי זָהָב לֹא
 תַעֲשׂוּ לָכֶם: ׀ כֹּס מִזְבַּח אֲדָמָה תַעֲשֶׂה־לִּי וְזַבַּחַת עֲלָיו
 אֶת־עֹלֹתֶיךָ וְאֶת־שְׁלֵמֶיךָ אֶת־צֹאֲנֶךָ וְאֶת־בִּקְרָךָ כְּכֹל־
 הַמִּקּוֹם אֲשֶׁר אוֹכִיר אֶת־שְׁמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבְרַכְתִּידָ:
 ׀ וְאִם־מִזְבַּח אֲבָנִים תַעֲשֶׂה־לִּי לֹא־תִבְנֶה אֹתוֹן גִּזִּית
 כִּי חִרְבַּךְ הַנִּפְתָּ עָלַי וְתַחֲלֶלְהָ: ׀ וְלֹא־תַעֲלֶה בְּמַעֲלַת
 עַל־מִזְבְּחִי אֲשֶׁר לֹא־תִגְלַה עֲרוֹתְךָ עָלָיו: ׀ ׀ ׀

פרשת משפטים

כא ׀ וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִּׂים לִפְנֵיהֶם: ׀ כִּי תִקְנֶה
 עֶבֶד עִבְרִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבִשְׁבַעֲת יֵצֵא לְחַפְּשֵׁי חָנָם:
 ׀ אִם־בְּגֹפוֹ יָבֵא בְּגֹפוֹ יֵצֵא אִם־בְּעַל אִשָּׁה הוּא וַיֵּצֵאָה
 אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ: ׀ אִם־אֲדָנָיו יִתְּנֶלָּהּ אִשָּׁה וַיִּלְדְּהֶלָּהּ בָּנִים
 אוֹ בָנוֹת הָאִשָּׁה וַיִּלְדֶּיהָ תִּהְיֶה לְאֲדֹנֶיהָ וְהוּא יֵצֵא בְּגֹפוֹ:
 ׀ וְאִם־אִמֶּר יֹאמֶר הָעֶבֶד אֶהְבֵּתִי אֶת־אֲדָנִי אֶת־אִשְׁתִּי
 וְאֶת־בְּנֵי לֹא אֵצֵא חַפְּשִׁי: ׀ וְהִגִּישׁוּ אֲדָנָיו אֶל־הָאֱלֹהִים
 וְהִגִּישׁוּ אֶל־הַדָּלֶת אוֹ אֶל־הַמְּזוּזָה וְרִצַּע אֲדָנָיו אֶת־אָזְנוֹ
 בְּמַרְצֵעַ וְעַבְדוֹ לְעַלְמָ: ׀

כז ׀ וְאֶל־מֹשֶׁה אָמַר עֲלֶה אֵלָי וְאָהֲרֹן נָדָב
 וְאָבִיהוּא וּשְׁבַעִים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מֵרָחֵק:
 ׀ וּנְגַשׁ מֹשֶׁה לְבָדוֹ אֶל־יי וְהָם לֹא יָגִישׁוּ וְהָלֶם לֹא יַעֲלוּ
 עִמּוֹ: ׀ וַיָּבֵא מֹשֶׁה וַיִּסְפֹּר לָעָם אֵת כְּלֵי־דַבְּרֵי יי וְאֵת כָּל־
 הַמִּשְׁפָּטִים וַיַּעַן כָּל־הָעָם קוֹל אֶחָד וַיֹּאמְרוּ כָּל־הַדַּבְּרִים
 אֲשֶׁר־דִּבֶּר יי נַעֲשֶׂה: ׀ וַיִּכְתַּב מֹשֶׁה אֵת כְּלֵי־דַבְּרֵי יי
 וַיִּשְׁכֵּם בְּבֹקֶר וַיָּבִן מִזְבַּח תַּחַת הָהָר וּשְׁתֵּים עָשָׂר
 מַצֵּבָה לְשֵׁנִים עָשָׂר שְׁבָטֵי יִשְׂרָאֵל: ׀ וַיִּשְׁלַח אֶת־נַעֲרֵי
 בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּזְבְּחוּ זִבְחֵים שְׁלָמִים לַיי פְּרִים:

עַל־פְּנֵי נְשִׁוּיָם וַאֲבֵא אֶתְכֶם אֵלָי: ׀ וְעַתָּה אִם־
 שָׁמוֹעַ תִּשְׁמָעוּן בְּקוֹלִי וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־בְּרִיתִי וְהִיִּיתֶם לִי
 סִגְלָה מִכָּל־הָעַמִּים כִּי־לִי כָּל־הָאָרֶץ: ׀ וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לִי
 מִמְּלַכַת כְּהַנִּים וְגוֹי קְדוֹשׁ אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּדְבַר
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ׀ וַיָּבֵא מֹשֶׁה וַיִּקְרָא לְזִקְנֵי הָעָם וַיִּשָּׂם
 לִפְנֵיהֶם אֵת כְּלֵי־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּהוּ יי: ׀ וַיַּעֲנוּ
 כָּל־הָעָם יַחְדָּו וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר־דִּבֶּר יי נַעֲשֶׂה וְנִשְׁבַּע
 מֹשֶׁה אֶת־דַּבְּרֵי הָעָם אֶל־יי: ׀ וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה הֲנִה
 אָנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בַּעֲבַר הַעֲנָן בְּעַבְוֹר יִשְׁמַע הָעָם בְּדַבְּרֵי
 עַמְךָ וְגִסַּבְךָ יֵאֱמִינוּ לְעוֹלָם וַיַּגֵּד מֹשֶׁה אֶת־דַּבְּרֵי הָעָם
 אֶל־יי: ׀ וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה לָךְ אֶל־הָעָם וְקִדַּשְׁתֶּם הַיּוֹם
 וַיִּחַר וַיִּכְבְּסוּ שְׁמֹלְתָם: ׀ וְהָיוּ נִגְנִים לַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
 כִּי | בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יָרַד יי לַעֲנִי כָּל־הָעָם עַל־הָר סִינַי:
 ׀ וְהִגְבַּלְתָּ אֶת־הָעָם סָבִיב לְאִמְרֵי הַשְּׁמֵרוֹ לְכֶם עֲלוֹת
 בְּהָר וְנִזְעַם בְּקִצְחוֹ כָּל־הַנֶּגַע בְּהָר מוֹת יוֹמָת: ׀ לֹא־תִגַּע
 בּוֹ יָד כִּי־סִקּוֹל יִסְקַל אוֹרֶיָה יִרְה אִם־בַּהֶמָּה אִם־אִישׁ
 לֹא יִחִיהַ בְּמִשְׁחַ הַיִּבֵּל הַמָּה יַעֲלוּ בְּהָר: ׀ וַיִּרַד מֹשֶׁה
 מִדְּהָר אֶל־הָעָם וַיְקַדַּשׁ אֶת־הָעָם וַיִּכְבְּסוּ שְׁמֹלְתָם:
 ׀ וַיֹּאמֶר אֶל־הָעָם הָיוּ נִגְנִים לְשִׁלְשַׁת יָמִים אֶל־תִּגְשׂוּ
 אֶל־אִשָּׁה: ׀ וְהָיוּ בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיַת הַבִּקּוֹר וְהָיוּ
 קִלְת וּבִרְקִים וַעֲנוּ כַכֵּד עַל־הָהָר וְקוֹל שֹׁפָר חֹזֵק מֵאֵד
 וַיַּחֲרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בְּמַחֲנֶה: ׀ וַיִּצְא מֹשֶׁה אֶת־הָעָם
 לְקִרְיַת הָאֱלֹהִים מִדְּהַמְּחֻנָּה וַיִּתְּיַעֲבוּ בְּתַחֲתִית הָהָר:
 ׀ וְהָר סִינַי עֲשׂוֹן כְּלוֹ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו יי בְּאֵשׁ וַיַּעַל
 עֲשָׂנוּ כַעֲשׂוֹן הַכַּבֵּשׂוֹ וַיַּחֲרַד כָּל־הָהָר מֵאֵד: ׀ וְהָיוּ קוֹל
 הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מֵאֵד מֹשֶׁה יִדְבֹר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנוּ
 בְּקוֹל: ׀ וַיִּרַד יי עַל־הָר סִינַי אֶל־רֹאשׁ הָהָר וַיִּקְרָא יי
 לְמֹשֶׁה אֶל־רֹאשׁ הָהָר וַיַּעַל מֹשֶׁה: ׀ וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה
 רֵד הַעֵד בְּעַם פְּרִי־הָרְסוֹ אֶל־יי לְרָאוֹת וּפְלֹ מִמֶּנּוּ רַב:
 ׀ וְגַם הַכֹּהֲנִים הַנּוֹשְׂפִים אֶל־יי וַיִּקְדָּשׁוּ פְּרִי־פָרֶץ בְּהֶם
 יי: ׀ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יי לֹא־יִכְבַּל הָעָם לַעֲלֹת אֶל־
 הָר סִינַי כִּי־אֵתָהּ הַעֲדַתָּה בְּנֹו לְאִמְרֵי הַגְּבַל אֶת־הָהָר
 וַיִּקְדַּשְׁתּוּ: ׀ וַיֹּאמֶר אֵלָיו יי לְדִ־רַד וְעֲלִית אִתָּהּ וְאָהֲרֹן
 עִמָּךְ וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם אֶל־הָרְסוֹ לַעֲלֹת אֶל־יי פְּרִי־פָרֶץ־
 בָּם: ׀ וַיִּרַד מֹשֶׁה אֶל־הָעָם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם: ׀ כֹּ ׀ וַיְדַבֵּר
 אֱלֹהִים אֵת כְּלֵי־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאִמְרֵ: ׀ בִּי אָנֹכִי יי
 אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים
 לֹא יִהְיֶה לָךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פְּנֵי לֹא תַעֲשֶׂה־לָךְ
 פֶּסֶל | וְכֹל־תְּמוּנָה אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם | מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ
 מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּיָּם | מִתַּחַת לָאָרֶץ לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם
 וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אָנֹכִי יי אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא פֶקֶד עֵזֶן אָבֶת
 עַל־בְּנֵים עַל־שְׁלִשִׁים וְעַל־רַבְעִים לְשָׁנָא וְעָשָׂה חֶסֶד
 לְאֶלְפִים לְאֶהְבִּי וּלְשִׁמְרֵי מִצְוֹתֵי: ׀ לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־
 יי אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא כִּי לֹא יַנְקֶה יי אֵת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־שְׁמוֹ
 לְשׂוֹא: ׀ הִיא ׀ כֹּזֵר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ שְׁשַׁת יָמִים
 תַּעֲבֹד וְעָשִׂית כָּל־מַלְאכָתְךָ יוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת | לִי

בשנה יכפר עליו לדרתיכם קדשקדשים הוא לי: ־

פרשת כי תשא

וַיְדַבֵּר יי אֱלֹמִשָׁה לְאָמָר: ־ כִּי תִשָּׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לִפְקֹדֵיהֶם וְנִתְּנוּ אִישׁ כְּפָר נַפְשׁוֹ לִי בַּפֶּקֶד אֲתֶם וְלֹא־יִהְיֶה בָהֶם נֶגֶף בַּפֶּקֶד אֲתֶם: ־ וְהָ | יִתְּנוּ כָל־הָעֶבֶר עַל־הַפְּקֹדִים מַחֲצִית הַשְּׂקָל בַּשְּׂקָל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשְּׂקָל מַחֲצִית הַשְּׂקָל תְּרוּמָה לִי: ־ כָּל הָעֶבֶר עַל־הַפְּקֹדִים מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה יִתְּנוּ תְּרוּמָת יי: ־ הַעֲשִׂיר לֹא־יִרְבֶּה וְהִדָּל לֹא יִמְעִט מִמַּחֲצִית הַשְּׂקָל לֶחֶט אֶת־תְּרוּמַת יי לְכַפֵּר עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם: ־ וְלִקְחֹתֶם אֶת־כֶּסֶף הַכֹּפָרִים מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתְּ אֹתוֹ עַל־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְהָיָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְזָכְרוֹן לִפְנֵי יי לְכַפֵּר עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם:

וַיֹּאמֶר יי אֱלֹמִשָׁה כְּתַב־לְךָ אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי עַל־פִּי | הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרַמְתִּי אֶתְךָ בְּרִית וְאֶת־יִשְׂרָאֵל: ־ וְהִי־שָׁמַע עִם־יְיָ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶט לֹא אָכַל וּמִים לֹא שָׁתָה וּכְתַב עַל־הַלְחָת אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית עֲשֻׂרַת הַדְּבָרִים: ־ וַיְהִי בְרִדַת מֹשֶׁה מִהָר סִינַי וּשְׁנֵי לֶחֶט הַעֲדַת בְּיַד־מֹשֶׁה בְּרִדְתּוֹ מִזֶּה־הָהָר וּמֹשֶׁה לֹא־יָדַע כִּי קָרוֹן עוֹר פָּנָיו בְּדַבְּרוֹ אִתּוֹ: ־ וַיֵּרָא אֶהָרֹן וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה וְהָגָה קְרוֹן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגֹּשֶׁת אֱלֹהִים: ־ וַיִּקְרָא אֲלֵהֶם מֹשֶׁה וַיִּשְׁבוּ אֵלָיו אֶהָרֹן וְכָל־הַנְּשָׂאִים בַּעֲדָה וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם: ־ וְאַחֲרֵי־כֵן נִגְשׂוּ כָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲזֹם אֶת כָּל־אֲשֶׁר דָּבַר יי אִתּוֹ בְּהָר סִינַי: ־ וַיְכַל מֹשֶׁה מִדַּבֵּר אֲתֶם וַיִּתֵּן עַל־פְּנֵי מִסּוּהָ: ־ וּבִבְאֵ מֹשֶׁה לִפְנֵי יי לְדַבֵּר אִתּוֹ יִסִּיר אֶת־הַמִּסּוּהָ עַד־צִאתוֹ וַיִּצָא וַיְדַבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־אֲשֶׁר יָצְוָה: ־ וַיֹּאזְרוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־פְּנֵי מֹשֶׁה כִּי קָרוֹן עוֹר פָּנָיו מֹשֶׁה וְהִשִּׁיב מֹשֶׁה אֶת־הַמִּסּוּהָ עַל־פְּנָיו עַד־בָּאוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ: ־

פרשת ויקהל

וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת־כָּל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צִוָּה יי לַעֲשׂוֹת אֲתֶם: ־ שְׁשַׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֹאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לְכֶם קֹדֶשׁ שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן לִי כָל־הַעֲשֶׂה בּוֹ מְלֹאכָה יִמַּת: ־ לֹא־תַבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל־מִשְׁבְּתֵיכֶם בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת: ־

וּמִסּוֹד שַׁעַר הַחֲצַר מַעֲשֶׂה רִקְס תְּכַלֵּת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשׂוֹר וְעֶשְׂרִים אַמָּה אַרְדָּ וּקוֹמָה בְּרֹחַב חֲמֵשׁ אַמּוֹת לַעֲמַת קַלְעֵי הַחֲצַר: ־ וְעַמּוּדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְאַדְנִיָּהֶם אַרְבָּעָה נְחֹשֶׁת וַיְהִים כֶּסֶף וַיִּצְפּוּ רֹאשֵׁיהֶם וַחֲשֻׁקֵיהֶם כֶּסֶף: ־ וְכָל־הַיְהִי־דָת לְמִשְׁכַּן וְלַחֲצַר סָבִיב נְחֹשֶׁת: ־

וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצֵי הַדָּם וַיִּשֶׂם בְּאַגָּנֹת וַחֲצֵי הַדָּם זָרַק עַל־הַמִּזְבֵּחַ: ־ וַיִּקַּח סֶפֶר הַבְּרִית וַיִּקְרָא בְּאָזְנֵי הָעָם וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר־דָּבַר יי נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע: ־ וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַדָּם וַיִּזְרַק עַל־הָעָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה דְם־הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יי עִמָּכֶם עַל כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: ־ וַיַּעַל מֹשֶׁה וְאֶהָרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל: ־ וַיִּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַתַּחַת רַגְלָיו כַּמַּעֲשָׂה לְבַנֵּת הַסִּפְרִיר וּכְעֵצִים הַשָּׁמַיִם לְטֹהַר: ־ וְאֶל־אַצְוֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁלַח יְדוֹ וַיַּחֲזוּ אֶת־הָאֱלֹהִים וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ: ־ וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה עַלֶּה אֵלַי הַרְהָר וְהִי־הִשָּׁם וְאֶתְּנֶה לְךָ אֶת־לְחַת הָאֲבֹן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרֹתֶם: ־ וַיִּקַּם מֹשֶׁה וַיְהוֹשֻׁעַ מִשְׁרָתוֹ וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל־הָר הָאֱלֹהִים: ־ וְאֶל־הַזִּקְנִים אָמַר שְׁבוּ־לָנוּ בְּיָהּ עַד אֲשֶׁר־יָשׁוּב אֵלֵיכֶם וְהִנֵּה אֶהָרֹן וְחוּר עִמָּכֶם מִי־בַעַל דְּבָרִים יִגֹּשׁ אֲלֵהֶם: ־ וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל־הָהָר וַיִּכַּסּוּ אֶת־הָהָר: ־ וַיִּשְׁכַּן כְּבוֹד־יי עַל־הָר סִינַי וַיִּכַּסּוּ הָעָן שְׁשַׁת יָמִים וַיִּקְרָא אֶל־מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתּוֹד הָעָן: ־ וּמִרְאֵה כְבוֹד יי כָּאֵשׁ אֹכֶלֶת בְּרֹאשׁ הָהָר לַעֲיֹב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ־ וַיְבֹא מֹשֶׁה בְּתוֹד הָעָן וַיַּעַל אֶל־הָהָר וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה: ־

פרשת תרומה

כֹּה א וַיְדַבֵּר יי אֶל־מֹשֶׁה לְאָמָר: ־ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ־לִי תְּרוּמָה מֵאֵת כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ תַּקְחוּ אֶת־תְּרוּמַתִּי: ־ וְזֹאת תְּרוּמָה אֲשֶׁר תַּקְחוּ מֵאֲתֶם זָהָב וְכֶסֶף וְנְחֹשֶׁת:

כז כ כָּל־עֲמוּדֵי הַחֲצַר סָבִיב מַחֲשָׁקִים כֶּסֶף וַיְהִים כֶּסֶף וְאַדְנִיָּהֶם נְחֹשֶׁת: ־ אַרְדָּ הַחֲצַר מָאָה בָּאֲמָה וְרוּחַב | חֲמֵשִׁים בְּחֲמִשִּׁים וּקְמָה חֲמֵשׁ אַמּוֹת שֵׁשׁ מְשׂוֹר וְאַדְנִיָּהֶם נְחֹשֶׁת: ־ לְכָל כָּל־הַמִּשְׁכָּן בְּכָל עֲבֹדָתוֹ וְכָל־יְהִי־דָתוֹ וְכָל־יְהִי־דָת הַחֲצַר נְחֹשֶׁת: ־

פרשת תצוה

כח ו וְאֶתְּהַ תַּצְוֶה | אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שִׁמֹן זֵית זָךְ כְּתִית לְמֵאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: ־ כֹּס בָּאֵהָל מוֹעֵד מִחוּץ לַפֶּרֶכֶת אֲשֶׁר עַל־הַעֲדוֹת יַעֲרֹף אֹתוֹ אֶהָרֹן וּבְנָיו מִמֶּרֶב עַד־בְּקָר לִפְנֵי יי חֶקֶת עוֹלָם לְדוֹרֹתֶם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ־ כט ו וְאֶתְּהַ הַקֶּרֶב אֵלֶיךָ אֶת־אֶהָרֹן אֵחִיד וְאֶת־בְּנָיו אִתּוֹ מִתּוֹד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַהֲנוֹ לִי אֶהָרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא אֲלֵעוֹר וְאִיתְּמַר בְּנֵי אֶהָרֹן:

ס ו וּבַהֲעֲלֹת אֶהָרֹן אֶת־הַנֶּחֱת בֵּין הָעַרְבִים יִקְטִירֶנָה קִטְרֹת תָּמִיד לִפְנֵי יי לְדֹרֹתֵיכֶם: ־ לֹא־תַעֲלוּ עֲלָיו קִטְרֹת זָרָה וְעַלֶּה וּמִנְחָה וְנִסֵּךְ לֹא תִסְכּוּ עָלָיו: ־ וְכַפֵּר אֶהָרֹן עַל־קִרְוָתָיו אַחַת בַּשָּׁנָה מִדָּם חֲטָאֹת הַכֹּפָרִים אַחַת

מִשָּׁה: 000

פרשת פקודי

כח אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד עַל־
פִּי מֹשֶׁה עֲבַדְתָּ הַלְלוּם בְּיַד אֵיתָמָר בְּנֵי־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן:
כב וּבְצִלָּאֵל בְּנֵי־אֹרִי בְּדַחֹר לְמִטֵּה יְהוּדָה עֲשֵׂה אֶת־
כָּל־אֲשֶׁר־צִוִּיתִי יְיָ אֶת־מֹשֶׁה: כג וְאִתּוֹ אֶהֱלִיאֵב בֶּן־
אֲחִיסָמֶךְ לְמִטֵּה־דָן חָרַשׁ וְחֹשֶׁב וְרוֹקֵם בַּתְּכֵלֶת וּבְאַרְגָּמָן
וּבְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבְשֵׁשׁ: 0

מ ד וַיִּכַּס הָעָנָן אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וּכְבוֹד יְיָ מָלֵא אֶת־
הַמִּשְׁכָּן: מה וְלֹא־יָכַל מֹשֶׁה לְבוֹא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד כִּי־שָׁכַן
עָלָיו הָעָנָן וּכְבוֹד יְיָ מָלֵא אֶת־הַמִּשְׁכָּן: מו וּבַהֲעֹלֹת
הָעָנָן מַעַל הַמִּשְׁכָּן יִסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל מַסְעֵיהֶם:
מז וְאִם־לֹא יַעֲלֶה הָעָנָן וְלֹא יִסְעוּ עַד־יוֹם הָעֹלֹתוֹ: מח כִּי
עָנָן (עַן) יְיָ עַל־הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם וְאִשׁ תְּהִיָּה לִילָה בּוֹ לַעֲיֹנִי
כָּל־בֵּית־יִשְׂרָאֵל בְּכָל־בֵּל מַסְעֵיהֶם: חזק אֲדִינִי

פרשת שמ׳ני

ט א וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאֶהֱרֹן וּלְבָנָיו
וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל: י וַיֹּאמֶר אֶל־אֶהֱרֹן כַּחֲלֹף עַגַל בּוֹרְבָקָר
לְחֹטָאת וְאִיל לְעֹלָה תִּמְיָמָם וְהִקְרַב לִפְנֵי יְיָ: יא וְאֶל־בָּנָי
יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר קָחוּ שְׁעִיר־עִזִּים לְחֹטָאת וְעַגֹּל
וּכְבֹּשׁ בְּנֵי־שָׁנָה תִּמְיָמָם לְעֹלָה:

יא מה כִּי | אֲנִי יְיָ הַמַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִיָּת
לְכֶם לְאֱלֹהִים וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי: מב זֹאת
תּוֹרַת הַבְּהֵמָה וְהָעוֹף וְכָל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמִשֶׁת בְּמִים
וּלְכָל־נֶפֶשׁ הַשְּׂרָצָת עַל־הָאָרֶץ: מד לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא
וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַחַיָּה הַנְּאֻכֶּלֶת וּבֵין הַחַיָּה אֲשֶׁר לֹא
תֹאכֵל: 000

פרשת תזריע

יב א וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: יג דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיֻלְּדָה זָכָר וְטָמְאָה שְׁבַע־יָמִים
כִּימֵי נְדַת דָּוָת תִּטְמָא: יד וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יְמוֹל בָּשָׂר
עָרְלָתוֹ:

יז וְאִם־תִּרְאֶה עוֹד בְּבִגְדֵי אוֹבֶשֶׁתִי אוֹבַעֲרֵב אֹו
בְּכָל־כְּלִיעוֹר פְּרוּחַת הוּא בְּאִשׁ תִּשְׂרָפֶנּוּ אֶת אֲשֶׁר־בוֹ
הַגָּעַ: יח וְהִבְגַּד אוֹבֶשֶׁתִי אוֹבַעֲרֵב אוֹבַעֲרֵב כְּלִי הָעוֹר
אֲשֶׁר תִּכְבֹּס וְסָר מֵהֶם הַגָּעַ וְכִבֵּס שְׁנֵי יוֹמֵי: יט זֹאת
תּוֹרַת נְגַע־צָרַעַת בְּגֵד הָצֹמֵר | אֹו הַפְּשִׁתִּים אֹו הַשֵּׁתִי
אֹו הָעֵרֶב אֹו כְּלִי־עוֹר לְטָהוֹר לְטָמְאוֹ: 000

פרשת ויקרא

א וַיִּקְרָא אֶל־מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְיָ אֵלָיו מֵאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר:
ב דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי־יִקְרִיב
מִמֶּם קָרְבָן לִי מִזֶּבֶחַ־הַקֹּהֵל מִזֶּבֶחַ־הַצֹּאֵן וּמִזֶּבֶחַ־תִּקְרִיבוֹ
אֶת־קָרְבָּנָם: ג אִם־עֹלָה קָרְבָּנוּ מִזֶּבֶחַ־הַקֹּהֵל זָכָר תִּמְיָם
יִקְרִיבוּ אוֹבַעֲרֵב מוֹעֵד יִקְרִיב אִתּוֹ לְרַצּוֹנוֹ לִפְנֵי יְיָ:

ה ד אֹו מִכָּל אֲשֶׁר־יִשְׁבַע עָלָיו לְשִׁקָּר וְשָׁלַם אִתּוֹ
בְּרֹאשׁוֹ וְחִמְשִׁיתוֹ יִסַּף עָלָיו לְאֲשֶׁר הוּא לוֹ יִתְנַנוּ בַּיּוֹם
אֲשֶׁמְתוֹ: ו וְאֶת־אֲשָׁמוֹ יָבִיא לִי אֵיל תְּמִים מִזֶּה־צֹאֵן
בְּעֶרְכּוֹ לְאֲשָׁם אֶל־הַכֹּהֵן: ז וְכֹפֵר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְיָ
וְנִסְלַח לוֹ עַל־אֲחַת מִכָּל אֲשֶׁר־עָשָׂה לְאֲשָׁמָה בָּהּ: 000

פרשת מצורע

יד א וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: יז זֹאת תְּהִיָּה תּוֹרַת
הַמַּצְרַע בַּיּוֹם טְהַרְתּוֹ וְהוּבָא אֶל־הַכֹּהֵן: יח וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן
אֶל־מַחֲזִיץ בְּמַחֲנֶה וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה נִרְפָּא נְגַע־הַצָּרַעַת
מִזֶּה־הַצָּרַע:

טו ט וְהִזְרַתֶּם אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִטְּמֵאתֶם וְלֹא יִמְתּוּ
בְּטְמֵאתֶם בְּטְמֵאתֶם אֶת־מִשְׁכַּנִּי אֲשֶׁר בְּתוֹכִם: טז זֹאת
תּוֹרַת הַזָּב וְאֲשֶׁר תִּצָּא מִמֶּנּוּ שְׂכַבְתָּ זָרַע לְטְמֵאתָ־בָּהּ:
טז וְהִדְוָה בְּנִדְתָּהּ וְהִזָּב אֶת־זוּבּוֹ לְזָכָר וּלְנִקְבָּהּ וּלְאִישׁ
אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם־טְמֵאתָ־: 000

פרשת צו

א וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב צו אֶת־אֶהֱרֹן וְאֶת־
בָּנָיו לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת הָעֹלָה הוּא הָעֹלָה עַל מִזְבֵּחַ
עַל־הַמִּזְבֵּחַ כָּל־הַלֵּילָה עַד־הַבֹּקֶר וְאִשׁ הַמִּזְבֵּחַ תּוֹקַד
בו: ג וּלְבָשׁ הַכֹּהֵן מִדּוּ בָד וּמִכַּנְסֵי־בָד יִלְבַּשׁ עַל־בָּשָׂרוֹ
וְהָרִים אֶת־הַדָּשָׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאִשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־
הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂמּוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: ד וּפִשֵׁט אֶת־בְּגָדָיו וּלְבַשׁ
בְּגָדִים אַחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדָּשָׁן אֶל־מַחֲזִיץ לְמַחֲנֶה
אֶל־מִקּוֹם טְהוֹר: ה וְהָאִשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ תּוֹקַד־בו לֹא
תִּכְבֶּה וְעֵבֶר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן עֵצִים בְּבָקָר בְּבָקָר וְעָרַף עָלֶיהָ
הָעֹלָה וְהִקְטִיר עָלֶיהָ חֻלְבֵי הַשְּׁלָמִים: ו אִשׁ תְּמִיד תּוֹקַד
עַל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה: 0

פרשת אחרי מות

טז א וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שֵׁנִי בְּנֵי אֶהֱרֹן
בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי־יְיָ וַיִּמְתּוּ: יז וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר
אֶל־אֶהֱרֹן אַחִידִי וְאֶל־יָבָא בְּכַל־עַת אֶל־הַקְּדוֹשׁ מִבֵּית
לְפָרְכַת אֶל־פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ וְלֹא יָמוּת כִּי

ח כְּאֲשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם הַזֶּה צִוִּיתִי יְיָ לַעֲשׂוֹת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:
ט וּפְתַח אֹהֶל מוֹעֵד תִּשְׁבוּ יוֹמָם וְלַיְלָה שְׁבַע־יָמִים
וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־מִשְׁמֵרַת יְיָ וְלֹא תָמוּתוּ כִּי־כֵן צִוִּיתִי:
י וַיַּעַשׂ אֶהֱרֹן וּבָנָיו אֶת כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צִוִּיתִי בְּיַד־

כד *א ומכה בהמה ישלמנה ומכה אדם יומת: ** משפט אחד יהיה לכם כגד כגזרח יהיה כי אני יי אלהיכם: ** וידבר משה אל בני ישראל ויצאו אתהמקלל אל מחוץ למחנה וירגמו אתו אבן ובני ישראל עשו כאשר צוה יי את משה: ***

פרשת בהר

כה *א וידבר יי אל משה בהר סיני לאמר: ב דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבת ליי: ג שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמר כרמך ואספת את הבואה:

כז כירלי בני ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים אני יי אלהיכם: כו *א לא תעשו לכם אלילים ופסל ומצבה לא תקימו לכם ואבן משפית לא תתנו בארצכם להשתחוות עליה כי אני יי אלהיכם: ב את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יי: ***

פרשת בחקותי

כז *א אסבחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם: ב ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה וענן השדה יתן פרוי: ג והשיג לכם דיש את בציר ובציר ישיג את זרע ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם:

כז *ב וכל מעשר בקר וצאן כל אשר יעבר תחת השבט העשירי יהיה קדש ליי: ** לא יבקר בין טוב לרע ולא ימירנו ואם המר ימירנו והיה הוא ותמורתו יהיה קדש לא יגאל: ד אלה המצות (הת) אשר צוה יי את משה אל בני ישראל בהר (בר) סיני: חזק אנדי

פרשת במדבר

א *א וידבר יי אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר: ב שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל זכר לגלותם: ג מבו עשרים שנה ומעלה כליצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן:

ד *א וידבר יי אל משה ואל אהרן לאמר: ה אל תכריחו את שבט משפחת הקהתי מתוך הלוים: ו וזאת | עשו להם וחיו ולא ימתו בגשתם את קדש הקדשים אהרן ובניו יבאו ושמו אותם איש איש על עבדתו ואל משאו: ז ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו: ***

פרשת נשא

בענו אראה על הכפרת: ג בזאת יבא אהרן אל הקדש כפר בין בקר לחטאת ואיל לעלה:

יח *א ולא תקיא הארץ אתכם בטמאתם אתה כאשר קאה את הגוי אשר לפניכם: ט גי כלא אשר יעשה מכל התועבת האלה ונכרתו הנפשות העשות מקרב עמם: י ושמתם את משמתי לבלתי עשות מחקות התועבת אשר נעשו לפניכם ולא תטמאו בהם אני יי אלהיכם: ***

פרשת קדושים

יט *א וידבר יי אל משה לאמר: ב דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדשים תהיו כי קדוש אני יי אלהיכם: ג איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו אני יי אלהיכם:

כ *א והבדלתם בין בהמה הטהרה לטמאה ובין העוף הטמא לטהר ולא תשקצו את נפשתיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא: כו והיותם לי קדשים כי קדוש אני יי ואבדל אתכם מן העמים להיות לי: כז ואיש או אשה כיהיה בהם טוב או ידעני מות ימתו באבן ירגמו אתם דמיהם בס: ***

פרשת אמור

כא *א ויאמר יי אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו: ב כי אם לשאר הקרב אליו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו ולאחיו: ג ולאחתו הבתולה הקרובה אליו אשר לא היה לה איש לה יטמא:

כג *א וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהינה: כד עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה ליי: ה מושבת יכם תביאו | לחם תנופה ששים שני עשרנים סלת תהינה חמץ תאפינה בכורים ליי: ו והקרבתם עליה לחם שבעת כבשים תמימם בני שנה ופר בין בקר אחד ואילים שנים יהיו עלה ליי ומנחתם ונספיהם אשה ריחניתח ליי: ז ועשיתם שיערעים אחד לחטאת ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים: ח והגיו הפהן | אתם על לחם הבכרים תנופה לפני יי על שני כבשים קדש יהיו ליי לפהן: ט וקראתם בעצם | היום הזה מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו חקת עולם בכל מושבתיכם לדתיכם: כ ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכילה פאת שדך בקצרך ולקט קצירך לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם אני יי אלהיכם: *

י וישלח אתם משה ממדבר פארן על־פי יי כלם אנשים ראשי בני־ישראל המה:

טו ויאמר יי אל־משה לאמר: כה דבר אל־בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצת על־כנפי בגדיהם לדרתם ונתנו על־ציצת הכנף פתיל תכלת: טז והיה לכם לציצת וראיתם אתו וזכרתם את־כל־מצות יי ועשיתם אתם ולא־תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר־אתם זנים אחריהם: טז למען תזכרו ועשיתם את־כל־מצותי והייתם קדושים לאלהיכם: טז ואני יי אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יי אלהיכם: פ פ פ

פרשת קרח

טז ויקח קרח בן־יצהר בן־קהת בן־לוי ודתן ואבירם בני אליאב ואון בן־פלת בני ראובן: ז ויקמו לפני משה ואנשים מבני־ישראל חמשים ומאתים נשיאי עדה קראי מועד אנשי־שם: ח ויקהלו על־משה ועל־אהרן ויאמרו אליהם רב־לכם כי כלה־עדה כלם קדושים ובתוכם יי ומדוע תתנשאו על־קהל יי:

יח ואמרת אליהם בהרימכם את־חלבו ממנו ונחשב ללויים כתבואת גרן וכתבואת יקב: טז ואכלתם אתו בכל־מקום אתם וביתכם כִּי־שכר הוא לכם חלף עבדתכם באהל מועד: טז ולא־תשאו עליו חטא בהרימכם את־חלבו ממנו ואת־קדשי בני־ישראל לא תחללו ולא תמותו: פ פ פ

פרשת חקת

יט וידבר יי אל־משה ואל־אהרן לאמר: ז זאת תקת התורה אשר־צוה יי לאמר דבר | אל־בני ישראל ויקחו אליהם פרה אדמה תמימה אשר איזבה מום אשר לא עלה עליה על: ז ונתתם אתה אל־אלעזר הכהן והוציאתה אל־מחוז למחנה ושחט אתה לפניו:

כא כד ויאמר יי אל־משה אל־תירא אתו כי בידך נתתי אתו ואת־כל־עמו ואת־ארצו ועשית לו כאשר עשית לסיוח מלך האמרי אשר יושב בחשבון: כה ויבן אתו ואת־בניו ואת־כל־עמו עד־בלתי השאיר־לו שריד וירשו את־ארצו: כב ויסעו בני ישראל ויחנו בערבות מואב מעבר לירדן ירחו: ס ס ס

פרשת בלק

כב ז וירא בלק בן־צפור את כל־אשר־עשה ישראל לאמרי: ז ויגר מואב מפני העם מאד כי רביהוא וקץ מואב מפני בני ישראל: ז ויאמר מואב אל־קני מדין

ד כא וידבר יי אל־משה לאמר: כג נשא את־דראש בני גרשון גסהם לבית אבתם למשפחתם: כג מבן שלשים שנה ומעלה עד בן־חמשים שנה תפקד אותם כלהבא לצבא צבא לעבד עבדה באהל מועד: כד זאת עבדת משפחת הגרשני לעבד ולמשא:

ו כג וידבר יי אל־משה לאמר: כד דבר אל־אהרן ואל־בניו לאמר כה תברכו את־בני ישראל אמור להם: כד יברכך יי וישמרך: כה יאר יי | פניו אליך ויחגך: כו ישא יי | פניו אליך וישם לך שלום: כז ושמנו את־שמי על־בני ישראל ואני אברכם:

ז טז זאת | חנכת המזבח ביום המשח אתו מאת נשיאי ישראל קערת כסף שתים עשרה מזרק־כסף שנים עשר כפות זהב שתים עשרה: טז שלשים ומאה הקערה האחת כסף ושבעים המזרק האחד כל כסף הכלים אלפים וארבע־מאות בשקל הקדש: טז כפות זהב שתים־עשרה מלאת קטרת עשרה עשרה הכף בשקל הקדש כל־זהב הכפות עשרים ומאה: טז כל־הבקר לעלה שנים עשר פרים אילים שנים־עשר כבשים בני־שנה שנים עשר ומנחתם ושערי עזים שנים עשר לחסאת: טז וכל בקר | זבח השלמים עשרים וארבעה פרים אילים ששים עתים ששים כבשים בני־שנה ששים זאת חנכת המזבח אחרי המשח אתו: טז ובבא משה אל־אהל מועד לדבר אתו וישמע את־הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על־ארו העדת מבין שני הכרבים וידבר אליו: ס ס ס

פרשת בהעלתך

ח א וידבר יי אל־משה לאמר: ב דבר אל־אהרן ואמרת אליו בהעלתך את־הנרות אל־מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות: ג ויעש כן אהרן אל־מול פני המנורה העלה נרותיה כאשר צוה יי את־משה: ד וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד־ירכה עד־פרחה מקשה הוא כמראה אשר הראה יי את־משה כן עשה את־המנורה: ס

יב ז ויאמר יי אל־משה ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים תסגר שבעת ימים מחוז למחנה ואחר תאסף: טז ותסגר מרים מחוז למחנה שבעת ימים והעם לא נסע עד־האסף מרים: טז ואחר נסעו העם מחצרות ויחנו במדבר פארן: ס ס ס

פרשת שלח

יג א וידבר יי אל־משה לאמר: ב שלח־לך אנשים ויתרו את־איתן כנען אשר־אני נתן לבני ישראל איש אחד איש אחד למטה אבתיו תשלחו כל נשיא בהם:

פרשת מסעי

זג אֵלֶּה מַסְעֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָצְאוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְצַבְאוֹתָם בְּיַד־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: ז וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת־מִוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם עַל־פִּי יי וְאֵלֶּה מַסְעֵיהֶם לְמוֹצְאֵיהֶם: ז וַיִּסְעוּ מֵרַעְמַסֵּס בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בַּחֹמֶשׁ הָעָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן מִמִּתְחַרַּת הַפֶּסַח יָצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיַד רָמָה לַעֲיִי כָל־מִצְרַיִם:

זד וְהַיְהִינָה מִחֻלָּה תִּרְצָה וְחֻגְלָה וּמִלְכָּה וְנִעְמָה בְּנוֹת עַל־פֶּחַד לְבָנֵי דְדִיהֶן לְנָשִׁים: ז מִמִּשְׁפַּחַת בְּנֵי־מִנְשֵׁה בְּזִיוֹסָף הָיוּ לְנָשִׁים וְתַהֵל נַחֲלָתָן עַל־מִטָּה מִשְׁפַּחַת אֲבִיהֶן: ז אֵלֶּה הַמִּצְוֹת (הַת) וְהַמְשֻׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יי בְּיַד־מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְבַת מֹאָב עַל יַרְדֵּן (ז) יִרְחוּ: חוֹק אֲנִיד

פרשת דברים

א אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן בְּמִדְבַר בְּעַרְבֵהָ מִלֹּא סוּף בְּזִין־פְּאָרוֹ וּבִין־תְּפֵל וְלִבְנוֹ וְחֻצְרֹת וְדֵי וְהָב: ז אַחַד עָשָׂר יוֹם מִחֶרֶב דְּרָד ה־רַשְׁעִיר עַד קֹדֶשׁ בְּרַנֵּעַ: ז וַיְהִי בְּאַרְבַּעִים שָׁנָה בַּעֲשֵׂת־יָעָשֵׂר חֹדֶשׁ בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל־אֲשֶׁר צִוָּה יי אֹתוֹ אֵלֶּהִם:

ג ז עַד אֲשֶׁר־יָנִיחַ יי | לְאַחֲיֶכֶם כְּכֹס וַיִּרְשׁוּ גַם־הֵם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יי אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָהֶם בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן וְשִׁבְתֶּם אִישׁ לִירֻשָׁתוֹ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם: זא וְאַתִּיהוֹשֻׁעַ צִוִּיתִי בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר עֲיִיד הִרְאֵת אֶת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה יי אֱלֹהֵיכֶם לְשֵׁנֵי הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה בְּזִיַעֲשָׂה יי לְכָל־הַמַּמְלָכוֹת אֲשֶׁר אִתָּה עֲבַר שָׁמָּה: זב לֹא תִירְאוּ כִּי יי אֱלֹהֵיכֶם הוּא הַנִּלְחֵם לָכֶם: זכ

פרשת ואתחנן

ג ז וְאַתְחַנֵּן אֶל־יי בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר: זד אֲדַנִּי יי {הַקְרִיאָה: אֱלֹהִים} אִתָּה הַחֲלוֹת לְהִרְאוֹת אֶת־עַבְדְּךָ אֶת־גְּלוֹךְ וְאַתִּי־דָד הַחֻקָּה אֲשֶׁר מִ־אֵל בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה כַּמְשִׁיעִיד וְכַגְּדוֹתֶיךָ: זה אֶעֱבֹר־נָא וְאֶרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן הֵהָר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבָּנוּ:

ה ז וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם שָׁמַע יִשְׂרָאֵל אֶת־הַחֻקִּים וְאֶת־הַמְשֻׁפָּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי דֹבֵר בְּאָזְנֵיכֶם הַיּוֹם וְלִמְדֶתֶם אֹתָם וּשְׁמַרְתֶּם לַעֲשֵׂתָם: ז וַיִּי אֱלֹהֵינוּ כָּרַת עֲמֻנוּ בְּרִית בְּחָרֵב: ז וְלֹא אֶת־אֲבֹתֵינוּ כָּרַת יי אֶת־הַבְּרִית הַזֹּאת כִּי אֲתָנוּ אָנְחָנוּ אֵלֶּה פַּה הַיּוֹם פִּלְנוּ חַיִּים: ז ח פָּנִים | בְּפָנִים דִּבֶּר יי עִמָּכֶם בְּהָר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: ז אָנֹכִי עֹמֵד בֵּין־יי וּבֵינֵיכֶם בְּעַת הַהוּא

עֲתָה יִלְחָכוּ הַקְּהָל אֶת־כָּל־סִבִּיבֹתֵינוּ כְּלַחַךְ הַשּׁוֹר אֶת־יֶרֶק הַשָּׂדֶה וְזָלַק בְּזִצְפוֹר מִלֶּךְ לְמוֹאָב בְּעַת הַהוּא:

כה ז וַיֹּרָא פִּינַחַס בֶּן־אֱלֵעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וְיָקָם מִתּוֹךְ הָעֵדוּה וַיִּקַּח רֶמֶחַ בַּיָּד: ז וַיָּבֵא אֶחָר אִישׁ־יִשְׂרָאֵל אֶל־הַקְּבֵה וַיִּדְקַר אֶת־שְׂנֵיהֶם אֶת אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְאֶת־הָאִשָּׁה אֶל־קַבְּתָהּ וְתַעֲצֵל הַמִּגְפָּה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ז וַיְהִי הַמַּתִּים בַּמִּגְפָּה אֲרַבְּעָה וְעֶשְׂרִים אָלֶּף: זכ

פרשת פינחס

כה ז וַיִּדְבַר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: זא פִּינַחַס בֶּן־אֱלֵעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁבִי אֶת־חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת־קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא־כִלִּיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי: זב לָכֵן אֶמַר הַנִּי נָתַן לֹו אֶת־בְּרִיתִי שְׁלוֹם:

כז ז וּבָיִוִם הַבְּכוֹרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לִי בְּשִׁבְעֵתֵיכֶם מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מִלְאֲכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: ז וְהַקְרַבְתֶּם עֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לִי פְרִים בְּנִי־בָקָר שְׁנַיִם אֵיל אֶחָד שְׁבַעֵה כִּבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה: ז וּמִנְחַתָּם סֹלֶת בִּלְוָה בַּשְּׂמֹן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינָם לְפָר הָאֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרִינָם לְאֵיל הָאֶחָד: זג עֶשְׂרוֹן עֶשְׂרוֹן לְכַבֵּשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: זד שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: זה מִלֶּבֶד עֹלַת הַתְּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַעֲשׂוּ תְּמִימִם יְהוּי־לָכֶם וְנִסְכֵיהֶם: זו

כח ז בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תַהִיָּה לָכֶם כָּל־מִלְאֲכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: זז וְהַקְרַבְתֶּם עֹלָה אִשֶׁה רִיחַ נִיחֹחַ לִי פֶר אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּנִי־שָׁנָה שְׁבַעֵה תְּמִימִם: זח מִנְחַתָּם וְנִסְכֵיהֶם לְפָר לְאֵיל וְלַכִּבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם כַּמְשֻׁפָּט: זט וּשְׁעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֶּבֶד עֹלַת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּה: ז י אֵלֶּה תַעֲשׂוּ לִי בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִגְדֵרֵיכֶם וְנִדְבַחְתֶּם לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנִסְכֵיכֶם וּלְשִׁלְמֵיכֶם: זיא וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל־אֲשֶׁר־צִוָּה יי אֶת־מֹשֶׁה: זיב

פרשת מטות

ז ז וַיִּדְבַר מֹשֶׁה אֶל־רְאִשֵׁי הַמַּטּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר ז וְהַדְּבַר אֲשֶׁר צִוָּה יי: ז אִישׁ כִּי־יִדָּר נָדָר לִי אִז־הִשְׁבַּע שְׁבַעֵה לְאִסָּר אִסָּר עַל־נַפְשׁוֹ לֹא יִחַל דְּבָרוֹ כָּל־הַיֵּצֵא מִפִּיו יַעֲשֶׂה: ז וְאִשָּׁה כִּי־תָדָר נָדָר לִי וְאִסָּרָה אִסָּר בְּבֵית אֲבִיהָ בְנַעֲרִיהָ:

זב ז וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־הַגְּלוֹעַד לְמַכִּיר בְּדוֹמְנָשׁה וַיֵּשֶׁב בָּהּ: זג וַיֹּאֲרִי בְּדוֹמְנָשׁה הַלֵּךְ וּלְכַד אֶת־חֻזִּיתֵיהֶם וַיִּקְרָא אֶתְהֶן חֲזוֹת יֹאֲרִי: זד וְנָבַח הַלֵּךְ וַיִּלְכַּד אֶת־קַנְתָּ וְאֶת־בְּנֹתֶיהָ וַיִּקְרָא לָהּ נָבַח בְּשֵׁמוֹ: זה

תלכו למען תחיון וטוב לכם והארכתם ימים בארץ אשר תירשון: וזאת המצוה החקים והמשפטים אשר צוה יי אלהיכם ללמד אתכם לעשות בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה: למען תירא אתי יי אלהיך לשמר את-כל-חקותיו ומצותיו אשר אנכי מצוה אתה ובגד ובגדבגד כל ימי חייך ולמען יארבן ימיד: ושמעת ישראל ושמרת לעשות אשר ייטב לך ואשר תרבוז מאד כאשר דבר יי אלהי אבתיו לך ארץ ובת חלב ודבש: שמע ישראל יי אלהינו יי אחד: והאבת את יי אלהיך בכל-לבבך ובכל-נפשך ובכל-מאדך: והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום על-לבבך: ושננתם לבניך ודברת גם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך: וקשרתם לאזות על-ידי והיו לטטפת בין עיניך: וכתבתם על-מזוזות ביתך ובשעריך:

וידעת כי יי אלהיך הוא האלהים האל הנאמן שומר הברית והחסד לאהביו ולשמרי מצותו (מצותיו) לאלף דור: ומשלם לשנאיו אלפניו להאבידו לא יאחר לשנאו אלפניו ישלם לו: ושמרת את-המצוה ואת-החקים ואת-המשפטים אשר אנכי מצוה היום לעשותם:

פרשת עקב

והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם ושמר יי אלהיך לך את-הברית ואת-החסד אשר נשבע לאבותיך: ואהבך ויברך והרבה ויבדד פרי-בטנך ופרי-אדמתך דגנך ותרששך ויצהרך שגראלפך ועשתרת צאנך על האדמה אשר-נשבע לאבותיך לתת לך: ברוך תהיה מכל-העמים לא-יהיה בך עקר ועקרה ובבהמתך: והסיר יי מן-חלי וכל-מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך ונתנם בכל-שנאיך: ואכלת את-כל-העמים אשר יי אלהיך נתן לך לא-תחוס עינך עליהם ולא תעבד את-אלהיהם כי-מוקש הוא לך:

ועתה ישראל מה יי אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה אתי אלהיך ללכת בכל-דרכיו ולאהבה אתו ולעבד אתי יי אלהיך בכל-לבבך ובכל-נפשך: לשמר את-מצות יי ואת-חקותיו אשר אנכי מצוה היום לטוב לך: הן ליי אלהיך השמים ושמי השמים הארץ וכל-אשר-בה: רק באבתך חשק יי לאהבה אותם ויבחר בורעם אחריהם בכס מכל-העמים כיום הזה: ומלתם את עולת לבבכם וערפכם לא תקשו עוד: כי יי אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדל הגבור והנורא אשר לא-ישא פנים ולא

להגיד לכם את-דבר יי כי יראתם מפני האש ולא עליכם בהר לאמר: אנכי יי אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים: לא-יהיה לך אלהים אחרים על-פני: לא-תעשה לך פסל בל-תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ: לא-תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי יי אלהיך אל קנא פקד עון אבות על-בנים ועל-שלישים ועל-רבעים לשנאי: ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותו (מצותי): לא תשא את-שם-יי אלהיך לשוא כי לא ינקה יי את אשר-ישא את-שמו לשוא: שמור את-יוס השבת לקדשו כאשר צוה יי אלהיך: ששת ימים תעבד ועשית כל-מלאכתך: ויום השביעי שבת ליי אלהיך לא-תעשה כל-מלאכה אתה | ובגד-בגדך ועבדך-ואמתך ושורך וחמורך וכל-בהמתך וגרד אשר בשעריך למען ינוח עבדך ואמתך כמוד: וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויצאך יי אלהיך משם ביד חזקה וזרע נטויה על-פני צוה יי אלהיך לעשות את-יוס השבת: כבד את-אביך ואת-אמך כאשר צוה יי אלהיך למען | יארבן ימיד ולמען ייטב לך על האדמה אשר-יי אלהיך נתן לך: לא תרצח | ולא תנאף | ולא תגנב | ולא-תענה ברעך עד שוא: | ולא תחמד אשת רעך | ולא תתאווה בית רעך שדוה ועבדו ואמתו שורו וחמרו וכל אשר לרעך: את-הדברים האלה דבר יי אל-כל-קהלכם בהר מתוך האש הענו והערפל קול גדול ולא יסף וכתבם על-שני לוח אבנים ויתנם אלי: והי כשמעכם את-הקול מתוך החשך וההר בער באש ותקרבון אלי כלארשי שבטיכם וזקנכם: ותאמרו הן הראנו יי אלהינו את-כבודו ואת-גדלו ואת-קולו שמענו מתוך האש היום הזה ראינו כי-ידבר אלהים את-האדם וחי: ועתה למה נמות כי תאכלנו האש הגדלה הזאת אסיספים | אחנו לשמע את-קול יי אלהינו עוד ומתנו: כי מי כלבשר אשר שמע קול אלהים חיים מדבר מתוך-האש כמנו וחי: כרבת אתה ושמע את כלאשר יאמר יי אלהינו ואת | תדבר אלינו את כלאשר ידבר יי אלהינו אליך ושמענו ועשינו: וישמע יי את-קול דבריכם בדברכם אלי ויאמר יי אלי שמעתי את-קול דברי העם הזה אשר דברו אליך היטיבו כלאשר דברו: מי-יתן והיה לבכם זה להם ליראה אתי ולשמר את-כל-מצותי כלהימים למען ייטב להם ולבניהם לעלם: לך אמר להם שובו לכם לאהליכם: ואתה פה עמד עמד ואת-אלהיך את כל-המצוה והחקים והמשפטים אשר תלמדם ועשו בארץ אשר אנכי נתן להם לרשתה: ושמרתם לעשות כאשר צוה יי אלהיכם אתכם לא תסרו ימין ושמאל: בכל-הדרך אשר צוה יי אלהיכם אתכם

מכם: כו כלהמקום אשר תדודו כפרגולכם בו לכם יהיה מזהמדרך והלבנון מזהנהר נהרפרת ועד הים האחרון יהיה גבלכם: כז לאיתעב איש בפניכם פחדכם ומוראכם יתן | יי אלהיכם עלפני כלהארץ אשר תדרכו בה כאשר דבר לכם: ○○○

פרשת ראה

יא כו ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה: כז את הברכה אשר תשמעו אלמצות יי אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום: כח והקללה אמלא תשמעו אלמצות יי אלהיכם וסרתם מזהדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לאידעתם: ○

טז שבעה שבעת תספרו לה מהחל חרמש בקמה תחל לספר שבעה שבועות: ועשית חג שבועות ליי אלהיך מסת נדבת ידך אשר נתת כאשר יברכה יי אלהיך: כז ושמתה לפני | יי אלהיך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך במקום אשר יבחר יי אלהיך לשכן שמו שם: כז וזכרת כיעבד היית במצרים ושמרת ועשית אתהחקים האלה: ○

י חג הסכת תעשה לה שבעת ימים באספד מגרנד ומיקבד: יי ושמתה בחג אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך: טז שבעת ימים תחג ליי אלהיך במקום אשר יבחר יי כי יברכה יי אלהיך בכל תבואתך ובכל מעשה ידך והיית אד שמח: טז שלוש פעמים | בשנה יראה כל זכור אתפני | יי אלהיך במקום אשר יבחר בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסכות ולא יראה אתפני יי ריקם: כז איש כמתנת ידו כברכת יי אלהיך אשר נתדלד: ○○○

פרשת שופטים

טז שפטים ושטרים תתולד בכלשעריך אשר יי אלהיך נתן לה לשבטך ושפטו אתהעם משפטצדק: ט לאיתטה משפט לא תכיר פנים ולאיתקה שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים: כ צדק צדק תרדף למען תחיה וירשת אתהארץ אשר יי אלהיך נתן לה: ○

כז וענו ואמרו ידנינו לא שפכה {שפכו} אתההם הזה ועינינו לא ראו: כז כפר לעמד ישראל אשרפדתי יי ואלתתן דם נמי בקרב עמך ישראל ונכפר להם הדם: ט ואתה תבער הדם הנקי מקרבך כיתעשה הישר בעיני יי: ○○○

יקח שחד: כז עשה משפט יתום ואלמנה ואתה גר לתת לו לחם ושמה: ט ואתבתם אתהגר כירגים הייתם בארץ מצרים: כז את יי אלהיך תירא אתו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבוע: כז הוא תהלתך והוא אלהיך אשרעשה אתך אתהגדלת ואתהגוראת האלה אשר ראו עיניך: כז בשבעים ימש ירדו אבותיך מצרימה ועתה שמך יי אלהיך ככוכבי השמים לרב: יא כ ואתבת את יי אלהיך ושמרת משמרתו וחקתיו ומשפטיו ומצותיו כלהימים: כז וידעתם היום כי | לא אתבניכם אשר לאידעו ואשר לאראו אתמוסר יי אלהיכם אתגדלו אתידו החזקה וזעו הנטויה: כ ואתאתתו ואתמעשיו אשר עשה בתוך מצרים לפרעה מלדמצרים ולכלארצו: כז ואשר עשה לחיל מצרים לסטיו ולרכבו אשר היוף אתמי יסוה עלפניהם ברדפם אחרים ויאבדם יי עד היום הזה: כ ואת אשר עשה לכם במדבר עדבאכם עדהמקום הזה: כז ואשר עשה לדתו ולאביו בני אליאב בוראוובן אשר פצתה הארץ אתפיה ותבלעם ואתבתיהם ואתאהליהם ואת כלהיקום אשר בגוליהם בקרב כל ישראל: כז כי עיניכם הראת את כלהמעשה יי הגדל אשר עשה: כ ושמרתם אתכלהמצוה אשר אנכי מצוה היום למען תחזקו ובאתם וירשתם אתהארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה: ט ולמען תאריכו ימים עלהאדמה אשר נשבע יי לאבותיכם לתת להם ולזרעם ארץ זבת חלב ודבש: ○

י והיה אםשמע תשמעו אלמצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את יי אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכלנפשכם: כז ונתתי מטרארצכם בעתו ויהי ומלקוש ואספת גנגף ותירשך וצהרד: טז ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת: טז השמרו לכם פרייפתה ללבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם: כז וחרה אפי יי בכם ועצר את השמים ולאיהיה מטר והאדמה לא תתן אתיבולה ואתבתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר יי נתן לכם: כ ושמרתם אתדברי אלה עללבבכם ועלנפשכם וקשרתם אתם לאוזת עלידכם והיו לטוטפת בין עיניכם: ט ולמדתם אתם אתבניכם לדבר גם בשבתך בביתך ובלקתך ברדך ובשכבך ובקומך: כ וכתבתם עלמוזוזת ביתך ובשעריך: כז למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה אשר נשבע יי לאבותיכם לתת להם בימי השמים עליהארץ: ○

כז כי אםשמר תשמרון אתכלהמצוה הזאת אשר אנכי מצוה אתכם לעשתה לאהבה את יי אלהיכם ללכת בכלדרךכו ולדבקהבו: כז והוריש יי אתכלההגוים האלה מלפניכם וירשתם גוים גדלים ועצמים

וְאָרְךָ יָמֶיךָ לְשֶׁבַת עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יי לְאַבְרָהָם לְאַבְרָהָם לִיצְחָק וְלִיעֲקֹב לְתַת לָהֶם: ^ד

פרשת וילך

כא « וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל: » ב וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם בְּרִמָּאָה וְעֹשִׂים שָׁנָה אֲנִלִּי הַיּוֹם לֹא־אוּכַל עוֹד לְצַאת וּלְבֹא וַיִּי אָמַר אֵלַי לֹא תֵעָבֵר אֶת־הַיַּרְדֵּן זֶה: ג יי אֱלֹהֶיךָ הוּא | עֲבַר לְפָנֶיךָ הוּא־יִשְׁמַד אֶת־הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלְּפָנֶיךָ וִירְשָׁתָם יְהוֹשֵׁעַ הוּא עֲבַר לְפָנֶיךָ כַּאֲשֶׁר דָּבַר יי: ד וְעֵשָׂה יי לָהֶם כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְסִיחֹן וְלַעֲגוֹ מַלְכֵי הָאֲמֹרִי וְלָאֲרָצָם אֲשֶׁר הִשְׁמִיד אֹתָם: ה וַנִּתְּנָם יי לְפָנֶיכֶם וְעִשְׂתֶּם לָהֶם כְּכֹל־הַמְצִוָּה אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֹתְכֶם: ו חִזְקוּ וְאַמְצוּ אֶל־תִּירְאוֹ וְאַל־תַּעֲרָצוּ מִפְּנֵיהֶם כִּי | יי אֱלֹהֶיךָ הוּא הַהֹלֵךְ עִמָּךְ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יַעֲזֹבֶךָ: ^ז

כב הקהילו אלי את־כָּל־זִקְנֵי שְׁבֻטֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם וְאַדְבָּרָה בְּאָזְנוֹתֵם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאַעֲדִיהָ בָּס אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ: ^ח כִּי יִדְעַתִּי אַחֲרַי מוֹתִי כִי־הִשְׁחַתְתָּ תִּשְׁחַתּוּן וְסַרְתָּם מִן־הַיַּרְדֵּן אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֹתְכֶם וְקִרְאתִי אֹתְכֶם הֶרְעָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים כִּי־תִעָשֶׂוּ אֶת־הָרַע בְּעֵינַי יי לְהַכְעִיסוֹ בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם: ט וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בְּאָזְנֵי כָל־קְהַל יִשְׂרָאֵל אֶת־דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תָּמָס: ^י

פרשת האזינו

כג « הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאַדְבָּרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אֲמֹרֵי־פִי: » ד יִעֲרָף כַּמָּטָל לַחֲוֵי תוֹל כַּטָּל אֲמַרְתִּי כַּשְּׁעִירִים עַל־יָדָא וְכַרְבִּיבִים עַל־יַעֲשֹׁב: ה כִּי שֵׁם יי אֶקְרָא הַבּוֹ גִּדְל לְאַלְהֵינוּ:

כד וַיְדַבֵּר יי אֶל־מֹשֶׁה בַּעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה לֵאמֹר: ^א עֲלֶה אֶל־הַר הָעֵבְרָיִים הַזֶּה הֲרִנְבוּ אֲשֶׁר בְּאָרֶץ מוֹאָב אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי יַרְדֵּן וְרָאָה אֶת־הָאָרֶץ כְּנַעַן אֲשֶׁר אָנִי נָתַן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַחֲזָה: ב וּמַת בְּהַר אֲשֶׁר אֵתָּה עֲלֶה שְׁמָה וְהִאֲסֹף אֶל־עַמִּיךָ כַּאֲשֶׁר־מַת אֶהְרֹן אֲחִיךָ בְּהַר הַהָר וַיֹּאסֹף אֶל־עַמּוּי: ג עַל־אֲשֶׁר מַעַלְתֶּם בִּי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִי־מִרְיַבַת קִדְשׁ מִדְּבַרְצֶן עַל אֲשֶׁר לֹא־קִדַּשְׁתֶּם אוֹתִי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ד כִּי מִגִּדְ תִּרְאָה אֶת־הָאָרֶץ וְשָׁמָּה לֹא תָבוֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אָנִי נָתַן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: ^ה

פרשת וזאת הברכה

כה « וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בְּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָנָי מוֹתוֹ: » ב וַיֹּאמֶר יי מִסִּינַי בֹּא וְרַחֵם מִשְׁעִיל לְמוֹ הוֹפִיעַ מִהָר פֶּאֶרְזֵן וְאַתָּה מְרַבֶּבֶת קִדְשׁ מִמֵּינוּ אֲשַׁדֵּת {אֶשׁ דַּת} לְמוֹ: ג אֵף חֲבַב עַמִּים כָּל־

פרשת כי תצא

כא • כִּי־תֵצֵא לְמַלְחָמָה עַל־אֹיְבֶיךָ וַנִּתְּנָו יי אֱלֹהֶיךָ בְּיַדְךָ וְשִׁבִית שְׂבוּיָו: ב וְרֵאִיתָ בַשָּׂבִיָּה אִשֶׁת יִכְתָּרָא וְחִשְׁקָתָ בָּהּ וְלִקְחָתָ לָךְ לְאִשָּׁה: ג וְהִבַּאתָ אֶל־תּוֹךְ בֵּיתְךָ וְגִלְחָה אֶת־רֹאשָׁהּ וְעִשְׂתָּה אֶת־צַפְרֵנֶיהָ: ד וְהִסְרִיהָ אֶת־שִׁמְלַת שְׂבִיָּהּ מֵעֲלֶיהָ וְיִשְׁבַּח בְּבֵיתְךָ וּבְכֹתֶה אֶת־אִבִּיהָ וְאֶת־אִמָּהּ יָרַח יָמִים וְאַחַר כֵּן תָּבוֹא אֵלֶיהָ וּבַעֲלָתָהּ וְהִיְתָה לָךְ לְאִשָּׁה: ה וְהָיָה אִסְרָא חֲפֵצְתָ בָּהּ וְשִׁלַּחְתָּהּ לְנַפְשָׁהּ וּמְכַר לְאֶת־מְכַרְנָהּ בְּכֶסֶף לֹא־תִתְעַמֵּר בָּהּ תַּחַת אֲשֶׁר עֲנִיתָה: ^ו

כב « וְזָכוּר אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה לָךְ עַמְּלֶךָ בְּדַרְךָ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם: » א אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְךָ וַיִּזְגַּב בְּךָ כִּלְהַנְחִישִׁים אַחֲרֶיךָ וְאַתָּה עָרַף וַיַּעַב לֹא יָרָא אֱלֹהִים: ב וְהָיָה בְּהַנִּיחַ יי אֱלֹהֶיךָ | לָךְ מִכָּל־אֹיְבֶיךָ מִסְּבִיב בְּאָרֶץ אֲשֶׁר יִי־אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ תִּמְחָה אֶת־זִכְרֵ עַמְּלֶךָ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח: ^ג

פרשת כי תבוא

כג « וְהָיָה כִּי־תָבוֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה וִירְשָׁתָה וַיִּשְׁבַּת בָּהּ: » ב וְלִקְחָתָ מְרֵאשִׁית | כָּל־פְּרִי הָאָדָמָה אֲשֶׁר תִּבְיָא מֵאֲרָצְךָ אֲשֶׁר יי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ וְשִׁמְתָּ בְּטֶנָא וְהִלַּכְתָ אֶל־הַמְקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יי אֱלֹהֶיךָ לְשִׁבְן שְׁמוֹ שָׁם: ג וּבָאתָ אֶל־הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִהְיֶה בַיָּמִים הֵהֶם וְאַמַּרְתָּ אֵלָיו הִגְדַּתִּי הַיּוֹם לִי אֱלֹהֶיךָ כִּי־בָאתִי אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יי לְאַבְתִּינוּ לְתַת לָנוּ:

כד « וּתְבֹאֹו אֶל־הַמְקוֹם זֶה וַיֵּצֵא סִיחֹן מִלְּדֹחַשְׁבוֹן וַעֲגוֹ מִלְּדֹחַשְׁבוֹן לְקִרְיַת־בְּשָׁן לְמַלְחָמָה וּנְכַסֶּם: » ב וּנְקַחְתָ אֶת־אֲרָצָם וְנִתְּנָה לְנַחֲלָה לְרֵאוּבֵנִי וְלַגָּדִי וְלַחֲצִי שְׁבֻט הַמְּנַשֵּׁי: ג וְשִׁמַּרְתֶּם אֶת־דְּבָרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וְעִשְׂתֶּם אֹתָם לְמַעַן תִּשְׁפְּלוּ אֶת כָּל־אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן: ^ד

פרשת נצבים

כה « אִתָּם נִצְבִים הַיּוֹם כְּלֶכֶם לְפָנַי יי אֱלֹהֵיכֶם רֹאשֵׁיכֶם שְׁבֻטֵיכֶם וְזִקְנֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל: » ט פָּנְכֶם וְשֵׁיכֶם וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּקִרְבֵּךְ מִחַטְבֵּךְ מִחַטְבֵּךְ עַד שֹׁאֵב מִמִּיּוֹד: א לְעַבְרֶךָ בְּבִרְיַת יי אֱלֹהֶיךָ וּבְאֵלֹתוֹ אֲשֶׁר יי אֱלֹהֶיךָ כִּרַת עַמְּךָ הַיּוֹם:

כז « הִגְדַּתִּי לְכֶם הַיּוֹם כִּי אֲבָד תֵּאבְדוּן לֹא־תִאָרְיִן יָמִים עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר אֵתָּה עֲבַר אֶת־הַיַּרְדֵּן לְבֹא שְׁמָה לְרִשְׁתָּה: » ב הַעֲדַתִּי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ הַחַיִּים וְהַמּוֹת נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה וּבַחֲרַתָּ בַחַיִּים לְמַעַן תִּחַיֶּה אֵתָּה וְזִרְעֶךָ: ג לְאַהֲבָה אֶת־י יי אֱלֹהֶיךָ לְשִׁמְעַ בְּקוֹלְךָ וּלְדַבְּרָהּ־בּוֹ כִּי הוּא חַיִּיךָ

וּשְׁמוֹ אֶלְקָנָה בְּיָרְחָם בְּרֵאֵלִיהוּא בְּרֵיתָחוּ בְּרֵצוּף
 אֶפְרָתִי: ב' וְלוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם אַחַת חַנָּה וְשֵׁם הַשְּׁנִית
 פְּנִינָה וַיְהִי לַפְּנִינָה יָלִידִים וְלַחַנָּה אֵין יָלִידִים: ג' וְעֹלָה
 הָאִישׁ הַהוּא מְעִירוֹ מִיָּמִים | מִיָּמָה לְהַשְׁתַּחֲוֹת וְלִזְבַּח
 לַיְי צְבָאוֹת בְּשֵׁלָה וְשֵׁם שְׁנֵי בְנֵי־עֲלִי חַפְנִי וּפְנִחָס
 כְּהֵנִים לֵי: ^א

ביכד כ' הכל נתן ארונה המלך למלך ויאמר ארונה
 אל־המלך יי אלהיך יצא: כ' ויאמר המלך אל־ארונה
 לא כִּי־קִנִּי אֶקְנֶה מֵאוֹתָךְ בְּמַחִיר וְלֹא אֶעֱלֶה לֵי אֱלֹהֵי
 עֲלוֹת חַגִּם וַיִּקַּח דָּוִד אֶת־הַגִּרְזָן וְאֶת־הַבְּקָר בַּכֶּסֶף שְׁקָלִים
 חֲמִשִּׁים: כ"ו וַיִּבֶן שֵׁם (שֵׁם) דָּוִד מִזְבֵּחַ לַיְי וַיַּעַל עֲלוֹת
 וּשְׁלָמִים וַיַּעֲתֵר יְיָ לְאַרְצָא וַתַּעֲצֵר הַמַּגֵּפָה מֵעַל (מֶלֶךְ)
 יִשְׂרָאֵל: דאין

מלכים

א"א וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד וְזָכוּ בָּא בַיָּמִים וַיְכַסְּהוּ בַבְּגָדִים וְלֹא
 יָחַם לוֹ: ב' וַיֹּאמְרוּ לוֹ עַבְדָּיו וַיִּבְקְשׁוּ לְאֹדְנֵי הַמֶּלֶךְ גַּעֲרָה
 בְּתוֹלָה וַעֲמֵדָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַתְּהִי־לוֹ סִכְנַת וּשְׂכָבָה
 בְּחִימָה וְחָם לְאֹדְנֵי הַמֶּלֶךְ: ג' וַיִּבְקְשׁוּ גַעֲרָה יָפָה בְּכָל
 גְּבוּל יִשְׂרָאֵל וַיִּמְצְאוּ אֶת־אֲבִישַׁג הַשּׁוֹנֵמִית וַיָּבִאוּ אֹתָהּ
 לַמֶּלֶךְ:

ביכד כ"ה וידבר אתו טבות ויתן את־כסאו מעל כסא
 המלכים אשר אתו בבבל: ט' וישא את בגדי כלאו
 ואלכל לחם תמיד לפניו בל־ימי חייו: ט' וארחותו ארחת
 (את) תמיד נתנה־לו מאת המלך דברי־יום בִּיּוֹמוֹ כֹּל
 יְמֵי (יְי) חַיֵּי (חַיֵּי): דנאי

ישעיהו

א' חזון ישעיהו בן־אמון אשר חזה על־ההודה וירושלם
 בימי עזיהו יותם אחז וחזקיהו מלכי יהודה: ב' שִׁמְעוּ
 שָׁמַיִם וְהֶאֱזִינֵי אָרֶץ כִּי יִי דְבַר בְּנִים גְּדֹלְתִי וְרוֹמַמְתִּי וְהִם
 פָּשְׁעוּ בִי: ג' יָדַע שׁוֹר כְּנָהוּ וְחִמּוֹר אָבוֹס בְּעֲלִיֹי יִשְׂרָאֵל
 לֹא יָדַע עִמִּי לֹא הִתְבַּוְּן:

ס' כ' כִּי כֹאשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר
 אָנִי עֹשֶׂה עֲמוּדִים לִפְנֵי נַאֲסִי כִּי יָעֲמֵד יִרְעַכְם וּשְׂמַכְם:
 ג' וְהִיָּה מִדִּי־חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדִּי שֶׁבַת בְּשַׁבְּתוֹ יָבֹא כֹל־
 בָּשָׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אֲמֵר יְיָ: כ' וַיִּצְאוּ וְרָאוּ (וּ) בַּפְּגָרֵי
 הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִּי תוֹלַעְתֵּם לֹא תָמוּת וְאִשֶׁם לֹא
 תִּכָּבֵה וְהִיֹּי דְרָאוֹן לְכָל־(לֵל) בָּשָׂר: וְהִיָּה מִדִּי־חֲדָשׁ
 בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדִּי שֶׁבַת בְּשַׁבְּתוֹ יָבֹא כֹל־בָּשָׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת
 לִפְנֵי אֲמֵר יְיָ: דנאי

ירמיהו

א' דברי ירמיהו בן־חלקיהו מוֹהֲכָהִימ אֲשֶׁר בְּעַנְתוֹת

קִדְשׁוֹ בִּידָה וְהִם תִּכּוּ לְרַנְּלָהּ יֵשׂא מִדְּבַר־יָד: + תּוֹרָה
 צוּה־לָנוּ מִשֶׁה מוֹרְשָׁה קֹהֶלֶת יַעֲקֹב: ה' וַיְהִי בִישְׁרוֹן מֶלֶךְ
 בְּהַתְּאִסָּף רֵאשִׁי עִם יַחַד שְׁבַעֲטֵי יִשְׂרָאֵל: ו' יְחִי רֵאוּבֵן
 וְאֶל־יָמֶת וַיְהִי מִתּוֹי מִסְפָּר: ו'

ד' וְלֹאִיִּקֶם נְבִיא עוֹד בִּישְׂרָאֵל כְּמִשֶׁה אֲשֶׁר יָדַעוּ יְיָ
 פְּנִים אֶל־פְּנִים: א' לְכָל־הָאֹתוֹת וְהַמּוֹפְתִים אֲשֶׁר שְׁלַחוּ יְיָ
 לַעֲשׂוֹת בְּאָרֶץ מִצְרַיִם לִפְרַעְה וּלְכָל־עַבְדָּיו וּלְכָל־אֶרְצוֹ:
 ב' וּלְכָל הַיָּד (הַד) הַחֲזֹקָה וּלְכָל הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר
 עָשָׂה מִשֶׁה לַעֲנִי בְל־ (כָּל) יִשְׂרָאֵל: חזק אידן

נביאים

יהושע

א' וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת מִשֶׁה עַבְדִּי יְיָ וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־יְהוֹשֻׁעַ
 בְּזָנוֹן מִשְׁרַת מִשֶׁה לֵּאמֹר: ג' מִשֶׁה עַבְדִּי מָת וַעֲתָה
 לָוִים עֲבַר אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה אַתָּה וְכָל־הָעָם הַזֶּה אֶל־
 הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹתֵן לָהֶם לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: ג' כֹּל־מְקוֹם
 אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כִּי־רַגְלְכֶם בּוֹ לָכֶם נִתְּתִיו כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי
 אֶל־מִשֶׁה:

כ' וַיַּעֲבֵד יִשְׂרָאֵל אֶת־יְיָ כֹּל יְמֵי הַיּוֹשֻׁעַ וְכָל יְמֵי
 הַזְּקִנִים אֲשֶׁר הָאָרִיכוּ יָמִים אַחֲרֵי הַיּוֹשֻׁעַ וְאֲשֶׁר יָדַעוּ
 אֵת כָּל־מַעֲשֵׂה יְיָ אֲשֶׁר עָשָׂה לְיִשְׂרָאֵל: ג' וְאֶת־עֲצֻמוֹת
 'וֹסֹף אֲשֶׁר־הֵעֵלּוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל | מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשֶׁכֶם
 בְּחֻלְקֵת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר קָנָה יַעֲקֹב מֵאֵת בְּנֵי־חִמּוֹר אֲבִי־
 שָׁכֶם בְּמֵאָה קִשְׁיָה וַיְהִיֹּי לְבְנֵי־יוֹסֵף לְנַחֲלָה: ג' וְאַלְעָזָר
 בְּר־(בֶּן) אֶהָרֹן מָת וַיִּקְבְּרוּ אוֹתוֹ גְּבַעַת פִּינְחָס בְּנוֹ
 אֲשֶׁר נִתְּוֹלוֹ בְּהַר (בְּר) אֶפְרַיִם: אינד

שופטים

א' וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת הַיּוֹשֻׁעַ וַיִּשְׁאֲלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בִּי
 לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה־לָנוּ אֶל־הַכְּנַעֲנִי בְּתַחֲלָה לְהִלָּחֵם בּוֹ:
 ב' וַיֹּאמֶר יְיָ הַיּוֹדֵה יַעֲלֶה הַגֵּה נִתְּתִי אֶת־הָאָרֶץ בִּידֹ:
 ג' וַיֹּאמֶר הַיּוֹדֵה לְשִׁמְעוֹן אֲחִיו עֲלֶה אִתִּי בְּגִרְלִי וְנִלְחַמְהָ
 בְּכַנְעֲנֵי וְהִלַּכְתִּי גַם־אֲנִי אִתְּךָ בְּגִרְלְךָ וַיִּלְךְ אִתּוֹ שִׁמְעוֹן:

כ' וַיַּעֲשׂוּ־כֹן בְּנֵי בְנִימוֹ וַיִּשְׂאוּ נָשִׁים לְמִסְפָּרָם מִן־
 הַמַּחֲלָלוֹת אֲשֶׁר גָּלוּ וַיִּלְכוּ וַיִּשׁוּבוּ אֶל־נַחֲלָתָם וַיִּבְנוּ
 אֶת־הָעָרִים וַיִּשְׁבוּ בָהֶם: כ' וַיִּתְּהֻלוּ מִשֵׁם בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 בַּעַת הַהִיא אִישׁ לְשִׁבְטוֹ וּלְמִשְׁפַּחְתּוֹ וַיִּצְאוּ מִשֵׁם אִישׁ
 לְנַחֲלָתוֹ: כ"ה בַּיָּמִים הָהֵם (הֶם) אֵין מֶלֶךְ בִּישְׂרָאֵל אִישׁ
 הַיִּשָּׂר בְּעִינָיו (בּו) יַעֲשֶׂה: דנאי

שמואל

א' א' וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מוֹהֲרָמְתִים צוֹפִים מֵהַר אֶפְרַיִם

מעל הארץ ינשאו האופנים לעמתם כי רוח החיה באופנים: ^כ ודמות על-ראשי החיה רקיע כעין הקרח הנורא נטוי על-ראשיהם מלמעלה: ^{כא} ותחת הרקיע כנפיהם ישרות אשה אל-אחותה לאיש שתים מכסות להנה ולאיש שתים מכסות להנה את גזיתיהם: ^{כב} ואשמע את-קול כנפיהם כקול מים רבים כקול-שדי בלכתם קול המלה כקול מחנה בעמדם תרפינה כנפיהן: ^{כג} ויהי-קול מעל לרקיע אשר על-ראשם בעמדם תרפינה כנפיהן: ^{כד} ומפעל לרקיע אשר על-ראשם כמראה אבן-ספיר דמות כסא ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה: ^{כה} וארא | כעין חשמל כמראה-אש בית-לה סביב ממראה מתניו ולמעלה וממראה מתניו ולמטה ראיתי כמראה-אש ונגה לו סביב: ^{כו} כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה הנגה סביב הוא מראה דמות כבודי ואראה ואפל על-פני ואשמע קול מדבר: ^{כז} ותשאני רוח ואשמע אחרי קול רעש גדול ברוד כבודי ממקומי:

^{כח} ופאת-נגבה חמש מאות וארבעת אלפים מדה ושערים שלשה שער שמעון אחד שער יששכר אחד שער זבולן אחד: ^{כט} פאת-זימה חמש מאות וארבעת אלפים שעריהם שלשה שער גד אחד שער אשר אחד שער נפתלי אחד: ^ל סביב שמנה (שה) עשר אלף ושם-העיר מיום | (יה) שמה: דינא

תרי עשר

השע ^א דבריי | אשר היה אלהושע בן-בארי בימי עזיה יותם אחז יחזקיה מלכי יהודה ובימי ירבעם בן יואש מלך ישראל: בתחלת דברי הוושע ויאמר יהי אלהושע לך כחלף אשת זנונים וילדי זנונים כייזנה תזנה הארץ מאחרי: ^ב וילך וילקח את-אגמר בת-דבלים ותהר ותלד-לו בן:

חבוק ^ב ויהי בהיכל קדשו הס מפניו כל-הארץ: ^ג תפלה לחבוק הנביא על שגזות: ^ד שמעתי שמעך יראתי יי פעלך בקרב שנים חיהו בקרב שנים תודיע ברנו רחם תזכור: ^ה אלוה מתמין זבוא וקדוש מהרפארן סלה פסה שמים הודו ותהלתו מלאה הארץ: ונגה כבוד תהיה קרנים מידו לו ושם חביון עזה {עז}: ^ו לפניו ילך דבר ויצא רשף לרגליו: עמד | וימדד ארץ ראה ויתר גוים ותפצצו הררי-עד שחו גבעות עולם הליכות עולם לו: ^ז תחת און ראיתי אהלי כושן ירגזון ירעות ארץ מדין: ^ח הבנחרים חרה יי אם בנחרים אפד אסביים עברתך כי תרכל על-סוסיך מרכבתך ישועה: ^ט עריה תעור קשתך שבעות מסות אגמר סלה

בארץ בנימו: אשר היה דבריי אליו בימי אשיהו בראמו מלך יהודה בשלש-עשרה שנה למלוה: ויהי בימי יהויקים בראשיהו מלך יהודה עד-תם עשתי-עשרה שנה לצדקיהו בראשיהו מלך יהודה עד-גלות ירושלם בתדש החמישי:

^כ וידבר אתו טבות ויתן את-כסאו מפעל לכסא מלכים {המלכים} אשר אתו בבבל: ^{כא} ונשה את בגדי כלאו ואכל לחם לפניו תמיד כל-ימי חיו {חיו}: ^{כב} וארחתו ארחת (את) תמיד נתנה-לו מאת מלך-בבל דבר-יום ביומו עד-יום מותו כל ימי (י) חיו: דינא

יחזקאל

^א ויהי | בשלשים שנה ברביעי בחמשה לחדש ואני בתוך-הגולה על-נהר-כבר נפתחו השמים ואראה מראות אלהים: ^ב בחמשה לחדש היא השנה החמישית לגלות המלך יוכין: ^ג היה היה דבריי אל-יחזקאל בודווי הכהן בארץ כשדים על-נהר-כבר ותהי עליו שם ידוי: ^ד וארא והנה רוח סערה באה מן-צפון ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב ומתוכה כעין החשמל מתוד האש: ^ה ומתוכה דמות ארבע חיות וזה מראיהן דמות אדם להנה: ^ו וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת להם: ^ז ורגליהם רגל ישרה וכף רגליהם ככף רגל עגל ונצצים כעין נחשת קלל: ^ח וידו {ודי} אדם מתחת כנפיהם על ארבעת רבעיהם ופניהם וכנפיהם לארבעתם: ^ט חברת אשה אל-אחותה כנפיהם לא-יסבו בלכתן איש אל-עבר פניו ילכו: ^י ודמות פניהם פני אדם ופני אריה אל-ימין לארבעתם ופני-שור מהשמאול לארבעתן ופני-נשר לארבעתן: ^{יא} ופניהם וכנפיהם פרדות מלמעלה לאיש שתים חברות איש ושתיים מכסות את גזיתיהנה: ^{יב} ואיש אל-עבר פניו ילכו אל אשר יהיה-שמה הרוח ללכת ילכו לא יסבו בלכתן: ^{יג} ודמות החיות מראיהם כגחלי-אש בערות כמראה הלפדים היא מתהלכת בין החיות ונגה לאש ומיהאש ויצא ברק: ^{יד} והחיות רצאו ושוב כמראה הבזק: ^{טו} וארא החיות והנה אופן אחד בארץ אצל החיות לארבעת פניו: ^{טז} מראה האופנים ומעשיהם כעין תרשיש ודמות אחד לארבעתן ומראיהם ומעשיהם כאשר יהיה האופן בתוך האופן: ^{יז} על-ארבעת רבעיהן בלכתם ילכו לא יסבו בלכתן: ^{יח} וגביהן וגבה להם ויראה להם וגבתם מלאת עינים סביב לארבעתן: ^{יט} ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים: ^כ על אשר יהיה-שם הרוח ללכת ילכו שמה הרוח ללכת והאופנים ינשאו לעמתם כי רוח החיה באופנים: ^{כא} בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו ובהנשאם

לְאִישׁ כִּי אָמַרְתִּי יִשְׁלֵי תְקוּהָ גַם הֵייתִי הַלֵּילָה לְאִישׁ
 וְגַם יִלְדֵתִי בָנִים: י' הַלֵּקָן | תְּשַׁבְּרָנָה עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ
 הַלְהוֹן תַּעֲנֶנָּה לְבַלְתִּי הַיּוֹת לְאִישׁ אֵל בְּנֹתֵי כִי־מַרְלִי
 מֵאֵד מִכֶּסֶם כִּי־צִיָּאָה בִּי יְדִי: י' וְתִשְׁנֶנָּה קוֹלָן וְתִבְכְּיֶנָּה
 עוֹד וְתִשְׁקַע עֲרַפָּה לְחֻמּוֹתָהּ רוּת דְּבָקָה בָּהּ: י' וְתֹאמֶר
 הִנֵּה שָׁבָה יְבַמְתָּךְ אֶל־עַמָּה וְאֶל־אֱלֹהֶיהָ שׁוּבֵי אַחֲרֵי
 יְבַמְתָּךְ: י' וְתֹאמֶר רוּת אֶל־תִּפְגַּעֵנִי־בִי לְעוֹבֵד לְשׁוֹב
 מֵאַחֲרָיִךְ כִּי אֶל־אֲשֶׁר תִּלְכִי אֵלָיִךְ וּבִאֲשֶׁר תִּלְיִנִי אֵלָיו
 עִמָּךְ עִמִּי וְאֱלֹהֶיךָ אֱלֹהֵי: י' בִּאֲשֶׁר תִּמּוּתִי אֲמוֹת וְשֵׁם
 אֶקְבֹּר כֹּה יַעֲשֶׂה יי' לִי וְכֹה יוֹסִיף כִּי הַמּוֹת יִפְרִיד
 בֵּינִי וּבֵינֶיךָ: י' וְתֹאמֶר כִּי־מִתְאַמְצָת הַיָּא לִלְכַת אֶתְּהָ
 וְתִחַדֵּל לְדַבֵּר אֵלֶיהָ: י' וְתִלְכְּנָה שְׁתֵּיהֶם עַד־בּוֹאֲנָה בֵּית
 לַחֵם וַיְהִי כְּבוֹאֲנָהּ בֵּית לַחֵם וְתִהְיֶה כִּלְהַעִיר עֲלֵיהֶן
 וְתֹאמְרָנָה הַזֹּאת נַעֲמִי: י' וְתֹאמֶר אֵלֶיהֶן אֶל־תִּקְרָאנָה
 לִי נַעֲמִי קְרָאן לִי מֵרֵאשִׁית כִּי־הֵמָּה שְׂדֵי לִי מֵאֵד: י' אֲנִי
 מֵלֵאָה הַלְלֵכִי וְרִיקִים הִשְׁבִּינִי יי' לְמָה תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי
 וַיִּלְעַגְנִי בִּי וְשְׂדֵי הָרַע לִי: י' וְתִשָּׁב נַעֲמִי רוּת הַמּוֹאָבִיָּה
 כְּלַתְּהָ עַמָּה הַשְּׂבָה מִשְׂדֵי מוֹאָב וְהֵמָּה בָּאוּ בֵּית לַחֵם
 בְּתַחֲלַת קִצְרֵי שְׁעָרִים:

ב' וְנַעֲמִי מִיַּד {מוֹדַע} לְאִישָׁה אִישׁ גְּבוּר חָיִל
 מִמְּשַׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ וְשִׁמוּ בְּעוֹ: י' וְתֹאמֶר רוּת הַמּוֹאָבִיָּה
 אֶל־נַעֲמִי אֶלְכֶנָּה הַשְּׂדָה וְאֶלְקֻטָּה בְּשַׁבְּלַיִם אַחֲרַי
 אֲשֶׁר אֲמַצְאִיחֶן בְּעֵינָיו וְתֹאמֶר לָהּ לְכִי בְּתִי: י' וְתִלְדֶּךָ
 וְתִבּוֹא וְתִלְקֹט בְּשֵׂדָה אַחֲרֵי הַקְּצָרִים וַיִּקַּר מִקְרָהּ
 חֵלְקַת הַשְּׂדָה לְבַעֲזָה אֲשֶׁר מִמְּשַׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ: י' וְהִנֵּה־
 בְּעוֹז בֵּית לַחֵם וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרֵים יי' עִמָּכֶם וַיֹּאמְרוּ
 לוֹ יְבָרְכֶךָ יי': י' וַיֹּאמֶר בְּעוֹז לְנַעֲרוֹ הַנֶּעֱצָב עַל־הַקּוֹצְרִים
 לְמִי הַנֶּעֱרָה הַזֹּאת: י' וַיֵּטֵן הַנַּעֲרָה הַנֶּעֱצָב עַל־הַקּוֹצְרִים
 וַיֹּאמֶר נַעֲרָה מוֹאָבִיָּה הִיא הַשְּׂבָה עִסְנַנְעִמִי מִשְׂדֵי
 מוֹאָב: י' וְתֹאמֶר אֶלְקֻטָּה־נָּא וְאֶסְפְּתִי בַעֲמִירִים אַחֲרֵי
 הַקּוֹצְרִים וְתִבּוֹא וְתַעֲמוֹד מֵאֵד הַבְּקָר וְעַד־עֵתָה זֶה
 שְׂבֵתָה הַבֵּית מַעֲט: י' וַיֹּאמֶר בְּעוֹז אֶל־רוּת הַלְוָא
 שְׁמַעַת בְּתִי אֶל־תִּלְכִּי לְלֻקֵּט בְּשֵׂדָה אַחֲרַי וְגַם לֹא
 תַעֲבוּרִי מִזֶּה וְכֹה תִדְבָּקִין עִסְנַעֲרַתִּי: י' עֵינֶיךָ בְּשֵׂדָה
 אֲשֶׁר־יִקְצְרוּן וְהִלְכַת אַחֲרֵיהֶן הַלְוָא צִוִּיתִי אֶת־הַנַּעֲרָמִים
 לְבַלְתִּי נַעֲדָךְ וְצִמַת וְהִלְכַת אֶל־הַכֵּלִים וְשִׁתִּית מֵאֲשֶׁר
 יִשְׁאֲבוּן הַנַּעֲרָמִים: י' וְתִפְלֵ עַל־פְּנֵיהָ וְתִשְׁתַּחֲוֶה אֶרְצָהּ
 וְתֹאמֶר אֵלָיו מִדּוּעַ מִצְּאִיתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ לְהַכִּירֵנִי וְאֲנִי
 נְכָרִיָּה: י' וַיַּעַן בְּעוֹז וַיֹּאמֶר לָהּ הִגְדִּי הַגֵּד לִי כָּל־אֲשֶׁר־
 עָשִׂית אֶת־חֻמּוֹתַי אַחֲרַי מוֹת אִישׁוֹךְ וְתַעֲוִבֵי אֲבִיךָ
 וְאִמָּךְ וְאַרְצֶן מוֹלְדֶתְךָ וְתִלְכִּי אֶל־עַם אֲשֶׁר לֹא־יִדְעַת
 תְּמוּל שְׁלוֹשׁ: י' יִשְׁלַם יי' פְּעֻלָּךְ וְתִהְיֶה מִשְׁכַּרְתְּךָ שְׁלֵמָה
 מִעַם יי' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־בָּאת לְחַסוֹת תַּחַת־כַּנְּפֵיו: י'
 וְתֹאמֶר אֲמַצְאִיחֶן בְּעֵינֶיךָ אֲדִנִי כִּי נַחֲמַתִּי וְכִי דִבַּרְתָּ
 עַל־לֵב שִׁפְחָתְךָ וְאֲנִי לֹא אֶהְיֶה כָּאֲחָת שִׁפְחָתֶיךָ:

נְהוֹת תִּבְקַע־אַרְצֶךָ: י' רֹאדָךְ יִחִילוּ הָרִים זֶרֶם מִיַּם עֲבַר
 נַחַן תְּהוּם קוֹלוֹ רוּם יִדְהוּ נִשְׂאָ: י' שְׁמֵשׁ יִרַח עַמֵּד
 וְבִלְהָ לְאוֹר חֲצִיךָ יִהְלְכוּ לְנֶגְהָ בְּרַק חֲנִיתֶךָ: י' בְּזַעַם
 תִּצְעַד־אַרְצֶךָ בְּאֶף תִּדּוּשׁ גּוֹיִם: י' יִצְאֵת לִישַׁע עִמָּךְ לִישַׁע
 אֶת־מִשְׁפַּחְךָ מִחֻצַּת רֹאשׁ מִבֵּית רְשָׁע עוֹתוֹת יִסוּד עַד־
 צוֹאֵר סֵלָה: י' נִקְבַת בְּמִטְוִי רֹאשׁ פְּרוּו {פְּרִזִּין} יִסְעֶרוּ
 לְהַפְעִינִי עֲלֵיכֶם כְּמוֹ־לֶאֱכֹל עֵנִי בַמַּסְתָּר: י' דְּרַכַת בֵּים
 סוֹסִיךָ חֲמֹר מִיַּם רְבִים: י' שְׁמַעְתִּי | וְתִרְגַּז בְּטִנִּי לְקוֹל
 צִלְלוֹ שְׁפָתַי יְבוֹא רִקְבָה בַעֲצָמִי וְתַחֲתִי יִרְגַּז אֲשֶׁר אֲנוּחַ
 לְיוֹם צָרָה לְעוֹלֹת לְעַם וְיִגְדּוּנוּ: י' כִּי־תֵאֱנָה לְאֶת־פְּרַח
 וְאִין יִבּוֹל בְּגַפְנִים כַּחַשׁ מַעֲשֵׂה־זֵית וּשְׂדֵמוֹת לֹא־עָשָׂה
 אֶכֶל זֶר מִמְּכֹלָה צֹאן וְאִין בְּקַר בְּרַפְתִּים: י' וְאֲנִי בִּי
 אֶעֱלוּזָה אֲגִילָה בְּאֵלֵי שְׁעֵי: י' וְ {הַקְּרִיאָה: אֱלֹהִים} אֲדִנִּי
 חִילִי וַיִּשֶׁם רַגְלִי כְּאֵילֹת וְעַל־בְּמוֹתַי יִדְבְּכֵנִי לְמַנְצַח
 בְּנִינְיוֹת:

מֵלֵאכִי ג' וְזָכְרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ
 בְּחֹרֵב עַל־כִּלְי־יִשְׂרָאֵל חֲקִים וּמִשְׁפָּטִים: י' הִנֵּה אֲנִכִּי
 שֹׁלַח לְכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לְפָנֶי בּוֹא יוֹם יי' הַגְּדוֹל
 וְהַנּוֹרָא: י' וְהַשִּׁיב לְבִי־לְךָ {אָבוֹת עַל־בָּנִים וְלֵב בָּנִים
 עַל־אָבוֹתֶם פְּרִאֲבוֹא וְהִכִּיתִי אֶת־הָאָרֶץ {הָךְ} חֵרֵם:
 הִנֵּה אֲנִכִּי שֹׁלַח לְכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לְפָנֶי בּוֹא יוֹם יי'
 הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא: נָאִדִי

כתובים

רוח

א' וַיְהִי בַיּוֹם שֶׁשֶׁט הַשְּׁפָטִים וַיְהִי רַעֲב בְּאַרְצֶן וַיִּלְדֶּךָ
 אִישׁ מִבֵּית לַחֵם יְהוּדָה לְגוֹר בְּשְׂדֵי מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ
 וּשְׁנֵי בָנָיו: ב' וְשֵׁם הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נַעֲמִי וְשֵׁם
 שְׁנֵי־בָנָיו | מַחֲלוֹן וְכִלְיוֹן אֶפְרַתִּים מִבֵּית לַחֵם יְהוּדָה
 וַיָּבֹאוּ שְׂדֵי־מוֹאָב וַיְהוּדִים־שָׁם: ג' וַיִּמַּת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ נַעֲמִי
 וְתִשְׁאָר הָיָא וּשְׁנֵי בָנָיו: ד' וַיִּשְׂאוּ לָהֶם נָשִׁים מֵאֲבוֹת
 שֵׁם אַחַת עֲרַפָּה וְשֵׁם הַשְּׁנִית רוּת וַיִּשְׁבוּ שָׁם כְּעֶשֶׂר
 שָׁנִים: ה' וַיִּמָּתוּ בְּנֵי־שְׁנֵיהֶם מַחֲלוֹן וְכִלְיוֹן וְתִשְׁאָר הָאִישָׁה
 מִשְׁנֵי יְלִדֶיהָ וּמֵאִישָׁהּ: ו' וְתִקַּם הָיָא וְכִלְתִּיהָ וְתִשָּׁב
 מִשְׂדֵי מוֹאָב כִּי שָׁמְעָה בְּשֵׂדָה מוֹאָב כִּי־פָקַד יי' אֶת־
 עַמּוֹ לְתֵת לָהֶם לַחֵם: ז' וְתִצָּא מִזֶּה־מְקוֹם אֲשֶׁר הִיְתֵהָ
 שְׁמָה וּשְׁתִּי כִלְתִּיהָ עַמָּה וְתִלְכְּנָה בְּדֶרֶךְ לְשׁוֹב אֶל־אַרְצֶן
 יְהוּדָה: ח' וְתֹאמֶר נַעֲמִי לְשִׁתִּי כִלְתִּיהָ לְכָנָה שְׁבִנָּה
 אִשָּׁה לְבֵית אִמָּה יַעֲשֶׂה {נַעֲשׂ} יי' עִמָּכֶם חֶסֶד כְּאֲשֶׁר
 עָשִׂיתֶם עִם־הַמֵּתִים וְעַמִּדִי: ט' יי' לְכֶם וּמַצְאֵן מִנוּחָה
 אִשָּׁה בֵּית אִישָׁה וְתִשְׁקַל לָהֶן וְתִשְׁאֲנָה קוֹלָן וְתִבְכְּיֶנָּה:
 י' וְתֹאמְרֵנָה לָהּ כִּי־אֲתָךְ נָשׁוֹב לְעַמָּךְ: י' וְתֹאמֶר נַעֲמִי
 שְׁבִנָּה בְּנֹתִי לְמָה תִּלְכְּנָה עִמִּי הַעוֹד־לִי בָנִים בְּמַעֲנִי
 וְהוּוּ לְכֶם לְאֲנָשִׁים: י' שְׁבִנָּה בְּנֹתִי לְכֶן כִּי זָקַנְתִּי מִהְיוֹת

וּתְאַחֲזוּ בָּהּ וַיִּמְדוּ שְׁשִׁיעֵרִים וַיִּשֶׁת עֲלֶיהָ וַיָּבֵא הָעִיר:
 ט וּתְבוֹא אֶל־חַמּוֹתָהּ וּתְאָמַר מִי־אָתָּה בְּתִי וְתַגְדִּילֶיךָ
 אֶת כְּל־אֲשֶׁר עֲשֵׂה־לָּהּ הָאִישׁ: וּתְאָמַר שְׁשִׁיעֵרִים
 הָאֵלֶּה נָתַן לִי כִי אָמַר {אֵלֵי קָרִי וְלֹא כְּתִיב} אֶל־תְּבוֹאִי
 רִיקִים אֶל־חַמּוֹתַי: ד וּתְאָמַר שְׂבִי בְּתִי עַד אֲשֶׁר תִּדְעִין
 אִיךָ יִפֹּל דָּבָר כִּי לֹא יִשְׁקֹט הָאִישׁ כִּי־אִסְפְּלָה הַדָּבָר
 הַיּוֹם:

ז וּבָעוּ עֲלֶיהָ הַשַּׁעַר וַיֵּשֶׁב שָׁם וְהָנְהָה הַגָּאֵל עִבְרָא אֲשֶׁר
 דְּבַר־בָּעוּ וַיֹּאמֶר סוּרָה שְׂבַה־פָּה פְּלִגְי אֲלִמְגִי וַיִּסֵּר
 וַיֵּשֶׁב: ח וַיִּקַּח עֲשָׂרָה אָנָשִׁים מִזְּקֵנֵי הָעִיר וַיֹּאמֶר שְׂבוּ
 פֹה וַיֵּשְׁבוּ: ט וַיֹּאמֶר לְגֵאֵל חֲלַקְתְּ הַשְּׂדֵה אֲשֶׁר לְאַחֵינוּ
 לְאֵלִימֶלֶךְ מִכְרָה נַעֲמִי הַשְּׂבָה מִשְׂדֵה מוֹאָב: י וְאֲנִי
 אִמְרָתִי אֶגְדָּה אֲנִיךָ לֵאמֹר קָנָה נֶגֶד הַיְשִׁיבִים וַיִּגָּד זְקֵנֵי
 עַמִּי אִסְתַּגְּאֵל גָּאֵל וְאִסְרָא יִגְאֵל הַיְגִידָה לִי וְאִדַּע
 {וְאִדְעָה} כִּי אֲנִי זֹולַתְךָ לְגֵאֵל וְאֲנִי אַחֲרֶיךָ וַיֹּאמֶר
 אֲנִי אֶגְאֵל: יא וַיֹּאמֶר בָּעוּ בְּיוֹסֶקְנוֹתַיךָ הַשְּׂדֵה מִיַּד
 נַעֲמִי וּמֵאֵת רֹות הַמּוֹאָבִיָּה אֲשֶׁת־הַמַּת קִנִּיתִי {קִנִּיתִי}
 לְהַקִּים שִׁם־הַמַּת עַל־נַחֲלָתוֹ: יב וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל לֹא אוֹכַל
 לְגֵאֵל־י {לְגֵאֵל־י} לִי פִדְאֲשִׁית אֶת־נַחֲלָתִי גֵאֵל־לְךָ
 אֶתָּה אֶת־גֵּאֵלְתִּי כִי לֹא־אוֹכַל לְגֵאֵל־י: יג וְזֹאת לְפָנִים

בִּישְׂרָאֵל עַל־הַגָּאֵלָה וְעַל־הַתְּמוּרָה לְקִים כַּדְּבָר
 שְׁלֹף אִישׁ נַעֲלוּ וַיִּתְּנוּ לְרַעְהוּ וְזֹאת הַתְּעוּדָה בִּישְׂרָאֵל:
 יד וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל לְבָעוּ קִנְהֶלְךָ וַיִּשְׁלֹף נַעֲלוּ: טו וַיֹּאמֶר בָּעוּ
 לְזִקְנִים וְכָל־הַעַם עֲדִים אֶתֶם הַיּוֹם כִּי קִנִּיתִי אֶת־כָּל־
 אֲשֶׁר לְאֵלִימֶלֶךְ וְאֶת כְּל־אֲשֶׁר לְכָל־זֶנֶן וּמִחֲלוּז מִיַּד נַעֲמִי:
 יו וְגַם אֶת־רֹות הַמּוֹאָבִיָּה אֲשֶׁת מַחֲלוּז קִנִּיתִי לִי לְאִשָּׁה
 לְהַקִּים שִׁם־הַמַּת עַל־נַחֲלָתוֹ וְלֹא־יִכְרַת שִׁם־הַמַּת מֵעַם
 אַחִיו וּמִשְׁעַר מִקְוֹמוֹ עֲדִים אֶתֶם הַיּוֹם: יז וַיֹּאמְרוּ כָל־
 הָעַם אֲשֶׁר־בְּשַׁעַר וְהַזְּקֵנִים עֲדִים יִתְּנוּ יְיָ אֶת־הָאִשָּׁה
 הַבָּאָה אֶל־בֵּיתְךָ כַּרְחַל | וְכִלְאָהָ אֲשֶׁר בְּנֵי שְׂתִיָּהֵם
 אֶת־בְּתִי יִשְׂרָאֵל וְעֲשֵׂה־חֵיל בְּאַפְרָתָה וְקִרְאֵם שִׁם בְּבֵית
 לְחַם: יח וַיְהִי בֵּיתְךָ בְּבֵית פְּרָץ אֲשֶׁר־יִלְדָה תָּמַר לַיהוָה
 מִזֶּה־הַיָּדַע אֲשֶׁר יִתְּנוּ יְיָ לְךָ מִזֶּה־הַעֲרָה הַזֹּאת: יט וַיִּקַּח
 בָּעוּ אֶת־רֹות וְתַהֲיִלוּ לְאִשָּׁה וַיָּבֵא אֵלֶיהָ וַיִּתְּנוּ יְיָ לָּהּ
 הַרְיוֹן וַתֵּלֶד בֶּן: כ וּתְאָמַרְנָה הַנְּשִׁים אֶל־נַעֲמִי בְּרֹדֶךָ יְיָ
 אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לְךָ גָּאֵל הַיּוֹם וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בִּישְׂרָאֵל:
 כא וְהָיָה לְךָ לְמִשִּׁיב נֶפֶשׁ וְכָל־כָּל אֶת־שִׁיבְתְּךָ כִּי כִלְתֶּךָ
 אֲשֶׁר־אַהֲבֶתְךָ יִלְדְתוּ אֲשֶׁר־הָיָה טוֹבָה לְךָ מִשְׂבַּעָה
 בְּנִים: כב וַתִּקַּח נַעֲמִי אֶת־הַיֶּלֶד וַתִּשְׁתַּחֲוֶה בַּחִיקָה וְתַהֲיִי
 לִזְאֵמָנָת: כג וַתִּקְרָאֵנָה לֹו הַשְּׂכָנוֹת שֵׁם לֵאמֹר אֶל־דָּבָר
 לְנַעֲמִי וַתִּקְרָאֵנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד הוּא אַבְיִישִׁי אַבִּי דָּוִד:
 כד וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פְּרָץ פְּרָץ הוֹלִיד אֶת־חֲצֹרֹון: כה וַחֲצֹרֹון
 הוֹלִיד אֶת־רָם וְרָם הוֹלִיד אֶת־עַמְיִנָּדָב: כו וְעַמְיִנָּדָב
 הוֹלִיד אֶת־נַחֲשֹׁן וְנַחֲשֹׁן הוֹלִיד אֶת־שְׁלֹמֹה: כז וְשְׁלֹמֹון
 הוֹלִיד אֶת־בָּעוּ וּבָעוּ הוֹלִיד אֶת־עוֹבֵד: כח וְעוֹבֵד הוֹלִיד

ד וַיֹּאמְרוּ לָּהּ בָּעוּ לַעַת הָאֵכָל גְּשִׁי הַלֵּם וְאִכְלַת מִן־
 הַלֶּחֶם וְטָבַלְתְּ פֶתֶךָ בַּחֲמִץ וְתִשָּׁב מִצֵּד הַקְּצָרִים
 וַיִּצְבֹּט לָּהּ קָלִי וּתְאָכַל וְתִשָּׁבַע וְתַתֵּר: ט וַתִּקַּם לְלִקֹּט
 וַיָּצוּ בָּעוּ אֶת־נַעֲמִיו לֵאמֹר גַּם בֵּין הַעַמְרִים תִּלְקֹט וְלֹא
 תְכַלִּימוּהָ: י וְגַם שֶׁל־תִּשְׁלוּ לָּהּ מִזֶּה־הַצְּבָתִים וְעוֹבְתָם
 וְלִקְטָה וְלֹא תִגְעוּרֶיהָ: יא וַתִּלְקֹט בַּשְּׂדֵה עַד־הָעֶרֶב
 וַתַּחֲבֹט אֶת אֲשֶׁר־לִקְטָה וַיְהִי כַּאֲפָה שְׁעָרִים: יב וּתִשָּׂא
 וְתָבוֹא הָעִיר וְתֹרָא חַמּוֹתָהּ אֶת אֲשֶׁר־לִקְטָה וְתוֹצֵא
 וְתַתְּנֶה לָּהּ אֶת אֲשֶׁר־הוֹתֵרָה מִשְׂבַּעָה: יג וּתְאָמַר לָּהּ
 חַמּוֹתָהּ אֵיפֹה לִקְטָה הַיּוֹם וְאֵנָה עֲשִׂיתִי יְהִי מִכִּיֶּךָ
 בְּרֹדֶךָ וְתַגְדִּי לְחַמּוֹתָהּ אֶת אֲשֶׁר־עֲשִׂיתָ עִמּוֹ וּתְאָמַר
 שֵׁם הָאִישׁ אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם בָּעוּ: יד וּתְאָמַר נַעֲמִי
 לְכֻלְתָּה בְּרֹדֶךָ הוּא לִי אֲשֶׁר לֹא־עוֹב חֲסִדוֹ אֶת־הַחַיִּים
 וְאֶת־הַמַּתִּים וּתְאָמַר לָּהּ נַעֲמִי קְרוֹב לִנְו הָאִישׁ מִגֵּאֵלְנוּ
 הוּא: טו וּתְאָמַר רֹות הַמּוֹאָבִיָּה גַם | כִּי־אָמַר אֵלֵי עַם־
 הַנְּעָרִים אֲשֶׁר־לִי תִדְבְּקוּן עַד אִסְכְּלוּ אֶת כְּל־הַקְּצִיר
 אֲשֶׁר־לִי: טז וּתְאָמַר נַעֲמִי אֶל־רֹות כִּלְתָה טוֹב בְּתִי
 כִּי תִצְאִי עַס־נַעֲרוֹתֶיךָ וְלֹא יִפְגְּעוּךָ בַּשְּׂדֵה אַחֵר:
 יז וְתִדְבַק בְּנַעֲרוֹת בָּעוּ לְלִקֹּט עַד־כְּלֹות קְצִיר־הַשְּׁעָרִים
 וְקִצִּיר הַחֲסִים וְתִשָּׁב אֶת־חַמּוֹתָהּ:

יח וּתְאָמַר לָּהּ נַעֲמִי חַמּוֹתָהּ בְּתִי הֲלֹא אֲבָקֶשְׁלְךָ
 מִנּוּחַ אֲשֶׁר יִיטְבֶלְךָ: יט וְעַתָּה הֲלֹא בָּעוּ מִדַּעַתְנוּ אֲשֶׁר
 הָיִית אֶת־נַעֲרוֹתֶיךָ הַנְּהִיָּה הוּא זָרָה אֶת־גֵּרֹן הַשְּׁעָרִים
 הַלְיֹלָה: כ וְהַרְחַץ | וְסָכַת וְשָׁמַת שְׁמַלְחָה {שְׁמַלְחָה}
 עֲלֶיךָ וַיִּרְדֵּת {וַיִּרְדֵּת} הַגֵּרֹן אֶל־תְּוֹדְעִי לְאִישׁ עַד כִּלְתּוֹ
 לְאֵכָל וְלִשְׁתוֹת: כא וַיְהִי בְּשִׁכְבוֹ וַיִּדְעָת אֶת־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר
 יִשְׁכַּב־שָׁם וַבָּאת וְגִלִּית מַרְגְּלָתִי וּשְׁכַבְתִּי {וְשְׁכַבְתִּי}
 וְהוּא יָגִיד לְךָ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשִׂין: כב וּתְאָמַר אֵלֶיהָ כָּל־
 אֲשֶׁר־תְּאָמְרִי {אֵלֵי קָרִי וְלֹא כְּתִיב} אַעֲשֶׂה: כג וַתִּרְדֵּ
 הַגֵּרֹן וַתַּעַשׂ כְּכָל אֲשֶׁר־צִוְתָהּ חַמּוֹתָהּ: כד וַיֹּאכַל בָּעוּ
 וַיִּשְׁתְּ וַיִּיטֵב לָבוֹ וַיָּבֵא לְשִׁכְבַּ בַּקְּצָה הַעֲרָמָה וְתָבֵא
 בִלְטַ וַתִּגַּל מַרְגְּלָתִי וַתִּשְׁכַּב: כה וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה וַיַּחֲרַד
 הָאִישׁ וַיִּלְפַת וַיְהַנֶּה אִשָּׁה שְׁכַבְת מַרְגְּלָתִי: כו וַיֹּאמֶר
 מִי־אָתָּה וּתְאָמַר אֲנִי רֹות אִמְתְּךָ וּפְרִשְׁתָּ כַּנְּפֹךְ עַל־
 אִמְתְּךָ כִּי גֵאֵל אֶתָּה: כז וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה אַתְּ לִי בְּתִי
 הַיִּטְבַּת חֲסִדְךָ הָאֶחָדוֹן מִזֶּה־הָרְאוּשׁוֹן לְבִלְתִּי־לְכַת אַחֲרַי
 הַבְּחוּרִים אִסְדֵּל וְאִסְעִשִׂיר: כח וְעַתָּה בְּתִי אֶל־תִּירְאִי
 כָּל אֲשֶׁר־תְּאָמְרִי אַעֲשֶׂה־לְךָ כִּי יוֹדַע כְּל־שַׁעַר עַמִּי
 כִּי אֲשֶׁת חֵיל אַתְּ: כט וְעַתָּה כִּי אֲמַנֶּם כִּי אִם {כְּתִיב
 וְלֹא קָרִי} גֵּאֵל אֲנִי וְגַם יֵשׁ גֵּאֵל קְרוֹב מִמֶּנִּי: לו וַיִּנֵּי |
 הַלַּיְלָה וְהָיָה בְּבֹקֶר אִסְיָגְלְךָ טוֹב יִגְאֵל וְאִסְרָא יִחְפֹּץ
 לְגֵאֵלְךָ וְגֵאֵלְתֶּךָ אֲנִי כִּי־יִשְׁכְּבִי עַד־הַבֹּקֶר: לו וְתִשְׁכַּב
 מַרְגְּלוֹתוֹ {מַרְגְּלוֹתֶיךָ} עַד־הַבֹּקֶר וְתִקַּם בְּטְרוּם {בְּטְרוּם}
 יְכִיר אִישׁ אֶת־רַעְיוֹ וַיֹּאמֶר אֶל־יְוֹדַע כִּי־בָאָה הָאִשָּׁה
 הַגֵּרֹן: לז וַיֹּאמֶר רָבִי הַמְּסַפַּחַת אֲשֶׁר־עֲלֶיךָ וְאַחֲזִיבָהּ

הַדְּ) אֶת־יְשִׁי וְיְשִׁי הוֹלִיד אֶת־(אֵת) דָּוִד: נאיד

תהלים

א אֲשֶׁר־יֵהֱיֶה אֲשֶׁר | לֹא הִלֵּךְ בְּעֵצַת רַשָּׁעִים וּבִדְרֹךְ חֲטָאִים לֹא עָמַד וּבְמוֹשָׁב לְצִים לֹא יָשָׁב: ב כִּי אִם בְּתוֹרַת יְיָ חֲפָצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יְהַגֶּה יוֹמָם וּלְיָלָה: ג וְהָיָה כַּעֲלֵן שֶׁתּוֹל עַל־פְּלִי מִים אֲשֶׁר פְּרִיזוֹ | יָתֵן בְּעֵתוֹ וְעֲלָהוּ לֹא־יִבּוֹל וְכֹל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה יַעֲלֶיחַ: ד לֹא־כֵן הִרְשָׁעִים כִּי אִם־כִּמְזִמָּן אֲשֶׁר־חֲדַפְּנוּ רוּחַ: ה עַל־כֵּן | לֹא־יִקְמוּ רַשָּׁעִים בְּמִשְׁפַּט וְחֲטָאִים בְּעֵדַת צְדִיקִים: ו כִּי־יִזְדַּע יְיָ דִּרְךְ צְדִיקִים וְדֶרֶךְ רַשָּׁעִים תֵּחַאבֵד:

ט א לְמַנְצַח מִזְמוֹר לְדָוִד: ב הַשְּׁמִים מִסְפָּרִים כְּבֹד־אֱלֹהִים וּמַעֲשֵׂה יְדָיו מְגִיד הַרְקִיעַ: ג יוֹם לְיוֹם יַבְרֵעַ אֱמֹר וּלְיָלָה לְלַיְלָה יַחְוֶה־דַּעַת: ד אִיךְ־אֲמַר וְאִין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמַע קוֹלָם: ה בְּכֹל־הָאָרֶץ | יֵצֵא קוֹץ וּבִקְצֵה תִּבֵּל מְלִיחָה לְשִׁמְשׁ שָׁם־אֶהְלֶה בְּהֵם: ו והוא כַּחֲתָן יֵצֵא מִחֻפְתּוֹ יֵשִׁישׁ כְּנִבּוֹר לְרוּחַ אֶרֶץ: ז מִקְצֵה הַשְּׁמַיִם | מוֹצֵאוֹ וְהִתְקוּפָתוֹ עַל־קִצּוֹתָם וְאִין נִסְתָּר מִחֻמְתָּה: ח הַתּוֹרַת יְיָ תִּמְיָמָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ עֲדוּת יְיָ וְנִמְנָה מִחֻכְמַת פִּתִּי: ט פְּקוּדֵי יְיָ יִשְׂרָאֵל מִשְׁמַחִילֵב מִצּוֹת יְיָ בְּרָה מְאִירַת עֵינַיִם: י יֵרָאֵת יְיָ | טוֹהוֹרָה עוֹמֶדֶת לְעַד מִשְׁפָּטֵי־יְיָ אֲמַת צְדִיקוֹ יַחְדוֹ: יא הַנְּחַמְדִּים מִזֶּהָב וּמִפָּזָה רַב וּמִתּוֹקִים מִדְּבַשׁ וּנְפֶת צוּפִים: יב גַּם־עֲבָדָךְ נוֹהַר בְּהֵם בְּשִׁמְרָם עֲקֵב רַב: יג שְׂגִיאוֹת מִי־יָבִין מִנְסֻתוֹת נִקְנִי: יד גַּם מִזִּידִים | חֲשָׁךְ עֲבָדָךְ אֶל־יִמְשׁוּלֵי־בִי אִזְ אֵיתָם וְנִקְמִתִי מִפֶּשַׁע רַב: טו יְהִי לְרִצּוֹן | אִמְרֵי־יְיָ וְהִגִּינוּ לְבִי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְנֹאֲלִי:

ס א לְמַנְצַח לְדָוִד מִמּוֹר שִׁיר: ב יְקוּם אֱלֹהִים יְפוּצוֹ אוֹיְבָיו וְיִנְסוּ מִשְׂאֵיו מִפְּנֵיו: ג כִּהְנִדְךָ עֵשֶׂן תִּהְדָּף כֶּהֱמַס דוֹנָג מִפְּנֵי־אֵשׁ יֵאָבְדוּ רַשָּׁעִים מִפְּנֵי אֱלֹהִים: ד וְצִדִּיקִים יִשְׁמְחוּ יַעֲלֶצוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים וְיִשְׂשׂוּ בְּשִׂמְחָה: ה שִׁירוֹ | לֹא־לֵהִים וְזָמְרוּ שְׁמוֹ סֵלוֹ לְרַכֵּב בְּעֲרֻבוֹת בֵּיהֶם שְׁמוֹ וְעֲלוּ וּלְפָנָיו: ו אֲבִי יִתּוּמִים וְדִין אֲלֻמְנוֹת אֱלֹהִים בְּמַעַן קְדוּשׁוֹ: ז אֱלֹהִים | מוֹשִׁיב יְחִידִים | בֵּיתָה מוֹצִיא אֲסִירִים בְּכוֹשְׁרוֹת אֵךְ סוֹרְרִים שְׂכָנֵי צִחִיחָה: ח אֱלֹהִים בְּצִאֲתָךְ לִפְנֵי עַמְּךָ בְּעֵדָךְ בִּישִׁימוֹ סֵלָה: ט אִרְךָ רַעְשָׁה | אִף־שָׁמַיִם נִטְפָּה מִפְּנֵי אֱלֹהִים זֶה סִינֵי מִפְּנֵי אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: י גַּשְׁמֵי נְדָבוֹת תִּנְיֹן אֱלֹהִים נַחֲלִתְךָ וְנִלְאָה אֶתְּהָ כּוֹנֵנְתָה: יא חִיתְךָ יִשְׁבּוּבָה תְּכִין בְּטוֹבֶתְךָ לְעַנֵּי אֱלֹהִים: יב אֲדִנִי יִתּוֹ־אֲמַר הַמְּבַשְׂרוֹת צָבָא רַב: יג מַלְכֵי צְבָאוֹת יִדְדוּן יִדְדוּן וְגוֹת־בֵּית תַּחֲלַק שָׁלֵל: יד אִם־תִּשְׁכַּח בֵּין שְׁפָתַיִם כִּנְפֵי יוֹנָה נַחֲפָה בְּכֶסֶף וְאִבְרוֹתֶיהָ בִּירְקָרֶק חֲרוּזִי: טו בְּפָרֶשׁ שְׂדֵי מַלְכִים זֶה תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹ: טז הַר־אֱלֹהִים הַרְבֵּשׁוּן הַר גְּבֻנִים הַרְבֵּשׁוּן: יז לְמָה | תִּרְצְדוּן הָרִים גְּבֻנִים הָהָר חֲמַד אֱלֹהִים לְשַׁבְּתוֹ אִף־יְיָ

יִשְׁכֵּן לְנִצָּח: יח רַכֵּב אֱלֹהִים רִבְתִּים אֲלֵפֵי שְׁנָאן אֲדִנִי כָּס סִינֵי בְּקֶדֶשׁ: יט עֲלִית לְמָרוֹם | שְׁבִית שְׁבִי לְקַחַת מִתְּנוֹת בְּאֵדָם וְאִף סוֹרְרִים לְשַׁכֵּן | יא אֱלֹהִים: כ בְּרוּךְ אֲדִנִי יוֹם | זֶס יַעֲמֵס־לָנוּ הָאֵל יִשׁוּעָתָנוּ סֵלָה: כא הָאֵל | לָנוּ אֵל לְמוֹשָׁעוֹת וְלוֹי (הַקְּרִיאָה: וְלֹא־לֵהִים) אֲדִנִי לְמִנּוֹת תּוֹצֵאוֹת: כב אֲד־אֱלֹהִים יִמְחַץ רֹאשׁ אֲיָבִיו קְדָקֵד שַׁעַר מִתְּהִלָּה בְּאֲשִׁמּוֹ: כג אֲמַר אֲדִנִי מִבְּשֵׁן אֲשִׁיב אֲשִׁיב מִמְּצֻלוֹת יָם: כד לְמַעַן | תִּמְחַץ נִגְלָךְ בְּדָם לְשׁוֹן כְּלָבִיךָ מְאוֹיְבִים מִנְהוּ: כה רְאוּ הַלִּיכוּתֶיךָ אֱלֹהִים הַלִּיכּוֹת אֵלַי מַלְכֵי בְּקֶדֶשׁ: כו קִדְמוּ שָׁרִים אַחַר נִגְנִים בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת תּוֹפְפוֹת: כז בְּמַקְהֵלוֹת בְּרַכּוּ אֱלֹהִים אֲדִנִי מִמְּקוֹר יִשְׂרָאֵל: כח שָׁם בְּנִימָן | צִעִיר רֹדֵם שָׂרֵי יְהוּדָה רִנְמַתָּם שָׂרֵי יִבְלוֹן שָׂרֵי נַפְתָּלִי: כט צִוָּה אֱלֹהֶיךָ עוֹדָה עוֹזָה אֱלֹהִים זֹו פְּעֻלַּת לָנוּ: ל מהִיכָלְךָ עַל־יְרוּשָׁלַם לֵךְ יוֹבִילוּ מַלְכִים שִׁי: לא גַּעַר חֵית קִנְיָה עֲדַת אֲבִירִים | בַּעֲגֹלֵי עַמִּים מִתְּרַפֵּס בְּרַצִּי־כֶסֶף בְּזָר עַמִּים קִרְבוֹת יַחֲפָצוּ: לב יֵאֲתִיו חֲשֻׁמִּים מִנִּי מַצְרִים כּוֹשׁ תְּרִיץ יְדָיו לֹא־לֵהִים: לד מִמְּלֻכוֹת הָאָרֶץ שִׁירוּ לֹא־לֵהִים וְזָמְרוּ אֲדִנִי סֵלָה: לה לְרַכֵּב בְּשָׁמַיִ שְׁמִי־קִדְּםֵם הֵן יִתֵּן בְּקוֹלוֹ קוֹל עוֹ: לו תִּנּוּ עוֹ לֹא־לֵהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גְּאוֹתוֹ וְעוֹזוֹ בְּשַׁחֲקִים: לו נִוְרָא אֱלֹהִים מִמְּקוֹדְשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נִתָּן | עוֹ וְתַעֲצֻמוֹת לְעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים:

סא אֲשֶׁר־תִּמְיָמ־דֶּרֶךְ הַהִלְכִים בְּתוֹרַת יְיָ: ב אֲשֶׁר־נִצְרֵי עֲדַתְיוֹ בְּכֹל־לֵב יִדְרָשׁוּהוּ: ג אִף לֹא־פָעִלוּ עוֹלָה בְּדַרְכּוֹ הַלְכוּ: ד אֶתְּהָ צִוִּיתָה פְּקוּדֵיךָ לְשִׁמְרָה מֵאֵד: ה אַחֲלִי יִכְנֹו דַרְכֵי לְשִׁמְרָה חֲקִידֶיךָ: ו לֹא־אֲבֹשׁ בְּהִיבִי אֶל־כִּלְמִצּוֹתֶיךָ: ז אוֹדֶךָ בִּישׁוֹר לִבִּי בְּלִמְדֵי מִשְׁפָּטֶיךָ: ח אֶת־חֲקִידֶיךָ אֲשַׁמְרָה אֶל־תַּעֲזֹבֵנִי עַד־מֵאֵד:

ט בְּמָה יִזְכֶּה־עַר אֶת־אֲרָחוֹ לְשִׁמְרָה דְּבָרְךָ: י בְּכֹל־לִבִּי דִרְשִׁיתֶיךָ אֶל־תִּשְׁגֵּנִי מִמִּצּוֹתֶיךָ: יא בְּלִבִּי צְפַנְתִּי אִמְרַתְךָ לְמַעַן לֹא אֲחַטֵּא־לְךָ: יב בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ לְמִדְנֵי חֲקִידֶיךָ: יג בְּשִׁפְתֵי סִפְרֹתֵי כָּל מִשְׁפָּטֵי־יְיָ: יד בְּדֶרֶךְ עֲדוּתֶיךָ שִׁשְׁתִּי כַּעַל כְּלֵהוֹן: טו בְּפִקּוּדֶיךָ אֲשַׁחֲהָ וְאֲבִיטָה אֶרְחֻתֶיךָ: טז בְּחֻקְתֶיךָ אֲשַׁתְּעֶשֶׂה לֹא אֲשַׁכַּח דְּבָרְךָ:

יז גְּמַל עַל־עֲבָדֶיךָ אַחִיָּה וְאֲשַׁמְרָה דְּבָרְךָ: יח גְּלִיעֵינִי וְאֲבִיטָה נְפִלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ: יט גַּר אֲנִכִי בְּאָרֶץ אֶל־תִּסְתַּר מִלְּפָנֵי מִצּוֹתֶיךָ: כ גִּרְסָה נִפְשִׁי לְחַאבָּה אֶל־מִשְׁפָּטֶיךָ בְּכֹל־עַתָּה: כא גַּעַתָּה זֵדִים אֲרוּגִים הַשָּׁמַיִם מִמִּצּוֹתֶיךָ: כב גַּל מַעֲלֵי חֲרָפָה וְבוֹו כִּי עֲדַתֶיךָ נִצְרַתִּי: כג גַּם יִשְׁכּוּ שָׁרִים כִּי נִדְּבָרוּ עֲבָדֶיךָ יִשִׁיחַ בְּחֻקְךָ: כד גַּם־עֲדַתֶיךָ שַׁעֲשַׁעֵי אֲנִשִׁי עֲצָתִי:

כה דְּבַקָּה לְעַפְרָה נִפְשִׁי חִינֵי דְּבָרְךָ: כו דַרְכֵי סִפְרֹתֵי וְתַעֲזֵנִי לְמִדְנֵי חֲקִידֶיךָ: כז דֶּרֶךְ־פְּקוּדֶיךָ הִבִּיעֵנִי וְאֲשַׁחֲהָ

בִּירְתוֹרְתְךָ שֶׁשָׁעִי: ^{טו} יִבְשׁוּ זָדִים בִּישְׁקֶךָ עֲתוּנֵי אָנִי
אֲשִׁיחַ בַּפְּקוּדֶיךָ: ^{טז} וְשׁוּבוּ לִי יִרְאֶיךָ וִידְעוּ {וְיִדְעֵי}
עֲדֻתֶיךָ: ^{טז} וְהִירְלָבִי תָמִים בַּחֲקִיד לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ:

^{טז} כִּלְתָה לְתִשְׁוַעְתְּךָ נַפְשִׁי לְדַבְרְךָ יְחִלְתִּי: ^{טז} כְּלוֹ
עֵינֵי לְאִמְרֹתֶיךָ לְאִמְרֵי מִתִּי נִתְחַמְנִי: ^{טז} כִּי־הֵייתִי כְּנֹאֵד
בְּקִיטוֹר חֲקִיד לֹא שְׁכַחְתִּי: ^{טז} כִּמָּה יִמְיַעֲבֶדְךָ מִתִּי
תַעֲשֶׂה בְרַדְפִי מִשְׁפָּט: ^{טז} כִּרְוִילִי זָדִים שִׁיחֹת אֲשׁוּר
לֹא כְתוֹרְתֶיךָ: ^{טז} כִּלְמִצוֹתֶיךָ אֲמוּנָה שְׁקֶר רַדְפוּנִי
עֲזוּנִי: ^{טז} כִּמַּעַט כְּלוּנִי בְּאֶרְץ אֲנִי לֹא־עֲזַבְתִּי פְקוּדֶיךָ:
^{טז} כִּסְחָדֶךָ חֲנִי וְאֲשַׁמְרָה עֲדוֹת פִּיךָ:

^{טז} לְעוֹלָם יִי דַבְרְךָ נֶצֶב בְּשָׁמַיִם: ^{טז} לְדָר וּדָר אֲמוּנָתְךָ
כּוֹנֵנֶת אֶרֶץ וְתַעֲמֵד: ^{טז} לְמִשְׁפָּטֶיךָ עֲמִדוּ הַיּוֹם כִּי הַכֹּל
עֲבָדֶיךָ: ^{טז} לְלוֹלֵי תוֹרְתֶךָ שֶׁשָׁעִי אִזּוֹ אֲבָדְתִּי בַעֲנִי:
^{טז} לְעוֹלָם לֹא־אֲשַׁכַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי בָּס חִייתִנִּי: ^{טז} לִדְ־אֲנִי
הוֹשִׁיעֵנִי כִּי פְקוּדֶיךָ דִרְשִׁיתִי: ^{טז} לִי קוֹנוֹ רְשָׁעִים לְאֲבָדְנִי
עֲדוֹתֶיךָ אֲתַבּוּנוּ: ^{טז} לְכָל־תַּכְלֵה רֵאִיתִי קֶץ רַחֲבָה מִצוֹתֶיךָ
מֵאֵד:

^{טז} מִה־אֶהְבֵּתִי תוֹרְתֶךָ כִּלְהַיּוֹם הִיא שִׁיחִתִּי: ^{טז} מֵאֲבִי
תַחֲכַמְנֵי מִצוֹתֶיךָ כִּי לְעוֹלָם הִיא־לִי: ^{טז} מִכָּל־מַלְמַדֵּי
הַשְּׁפִלְתִּי כִּי עֲדוֹתֶיךָ שִׁיחָה לִּי: ^{טז} מִזְקֻנִים אֲתַבּוּנוּ
כִּי פְקוּדֶיךָ נִצְרָתִי: ^{טז} מִכָּל־אֶרֶץ רַע כִּלְאֲתִי רְגִלִי
לְמַעַן אֲשַׁמְרֶךָ דַּבְרְךָ: ^{טז} מִמִּשְׁפָּטֶיךָ לֹא־סִרְתִּי כִּי־אֲתָה
הוֹרַתִּנִּי: ^{טז} מִה־נִּמְלְצוּ לַחֲכִי אִמְרֹתֶיךָ מִדְּבַשׁ לְפִי:
^{טז} מִפְּקוּדֶיךָ אֲתַבּוּנוּ עַל־כֵּן שָׁנֵאתִי | כִּלְ־אֶרֶץ שְׁקֶר:

^{טז} נִרְ־לְרַגְלִי דַבְרְךָ וְאוֹר לְנִתְיַבְתִּי: ^{טז} וְשִׁבְעֵתִי וְאֶקְמָה
לְשֹׁמֵר מִשְׁפָּט צְדָקָה: ^{טז} וְעֲנִיתִי עַד־מֵאֵד יִי חֲנִי
כְּדַבְרְךָ: ^{טז} וְנִדְבוֹת פִּי רִצְהָ נָא יִי וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַדְנִי:
^{טז} נַפְשִׁי בַכֶּפִי תָמִיד וְתוֹרְתֶיךָ לֹא שְׁכַחְתִּי: ^{טז} נִתְּנוּ
רְשָׁעִים פֶּחַ לִי וּמִפְּקוּדֶיךָ לֹא תַעֲתִיתִי: ^{טז} נִחַלְתִּי עֲדוֹתֶיךָ
לְעוֹלָם כִּי־שִׁשׁוֹן לְבִי הֵמָּה: ^{טז} נְטִיתִי לְבִי לְעִשְׂוֹת חֲקִיד
לְעוֹלָם עֵקֶב:

^{טז} סֵפִים שָׁנֵאתִי וְתוֹרְתֶךָ אֶהְבֵּתִי: ^{טז} סִרְתִּי וּמִגְנִי
אֶתָּה לְדַבְרְךָ יְחִלְתִּי: ^{טז} סוֹרוּ־מִמֶּנִּי מַרְעִים וְאֲצַרְהָ
מִצוֹת אֱלֹהִי: ^{טז} סִמְכֵנִי כְאִמְרֹתֶיךָ וְאֶת־תִּבְשִׁינִי
מִשְׁבְּרִי: ^{טז} סַעֲדֵנִי וְאוֹשַׁעָה וְאוֹשַׁעָה בַחֲקִיד תָּמִיד:
^{טז} סִלִּית כִּלְ־שׁוֹגִים מִחֲקִיד כִּי־שְׁקֶר תִּרְמִיתִם: ^{טז} סִגִּים
הַשְּׁבֵת כִּלְ־רִשְׁעֵי־אֶרֶץ לְכֹן אֶהְבֵּתִי עֲדֻתֶיךָ: ^{טז} סִמְר
מִפְּחָדֶךָ בְּשִׁירִי וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ יִרְאֵתִי:

^{טז} עֲשִׂיתִי מִשְׁפָּט וְצַדִּיק בִּלְתִּינְחֵנִי לְעִשְׂקִי: ^{טז} עֲרַב
עֲבָדֶיךָ לְטוֹב אֲלִי־עִשְׁקֵנִי זָדִים: ^{טז} עֲנִי כְלוֹ לִישׁוּעָתְךָ
וְלֹא־מֵרַת צְדָקָה: ^{טז} עֲשֶׂה עִם־עֲבָדֶיךָ כְּחִסְדְּךָ וְחֲקִיד
לְמַדְנִי: ^{טז} עֲבָדֶיךָ־אֲנִי הִבִּינִי וְאֲדַעָה עֲדֻתֶיךָ: ^{טז} עַת

בִּנְפִלְאוֹתֶיךָ: ^{טז} דְּלַפָּה נַפְשִׁי מִתּוֹנָה לְיָמֵי כְּדַבְרְךָ:
^{טז} דִּרְ־שְׁקֶר הִסֵּר מִמֶּנִּי וְתוֹרְתֶךָ חֲנִנִי: ^{טז} דִּרְ־אֲמוּנָה
בַּחֲרִיתִי מִשְׁפָּטֶיךָ שׁוֹתִי: ^{טז} דְּבַקְתִּי בְּעֲדוֹתֶיךָ יִי אֶל־
תִּבְשִׁינִי: ^{טז} דִּרְ־מִצוֹתֶיךָ אֶרְוֶן כִּי תִרְחִיב לְבִי:

^{טז} הוֹרְנִי יִי דִרְךָ חֲקִיד וְאֲצַרְנָה עֵקֶב: ^{טז} הִבִּינִי וְאֲצַרְהָ
תוֹרְתֶיךָ וְאֲשַׁמְרָנָה בְּכָל־לֵב: ^{טז} הִדְרִיכֵנִי בַנְּתִיבִים מִצוֹתֶיךָ
כִּי־כֹן חִפְצִיתִי: ^{טז} הִטְלָבִי אֶל־עֲדוֹתֶיךָ וְאֶל אֶל־בְּצַע:
^{טז} הִעֲבֵר עֵינֵי מִרְאֹת שׁוֹא בְּדַרְכֶךָ חֲנִי: ^{טז} הִקֵּם לְעֲבָדֶיךָ
אִמְרֹתֶיךָ אֲשׁוּר לִירְאָתְךָ: ^{טז} הִעֲבֵר חֲרַפְתִּי אֲשׁוּר יִגְרַתִּי כִּי
מִשְׁפָּטֶיךָ טוֹבִים: ^{טז} הִגַּת תִּאֲבָתִי לְפַקְדֶיךָ בְּצוֹתֶיךָ חֲנִי:

^{טז} וַיְבִאֲנִי חֲסֵדֶךָ יִי תִשְׁוַעְתְּךָ כְּאִמְרֹתֶיךָ: ^{טז} וְאֶעֱנֶה חֲרַפִּי
דַּבֵּר כִּי־יִטְחֹתִי בְּדַבְרְךָ: ^{טז} וְאֶל־תִּצְלַח מִפִּי דַבְר־אִמְרַת
עַד־מֵאֵד כִּי לְמִשְׁפָּטֶיךָ יְחִלְתִּי: ^{טז} וְאֲשַׁמְרָה תוֹרְתֶיךָ
תָּמִיד לְעוֹלָם וְעַד: ^{טז} וְאֶתְהַלַּכְהָ בְּרַחֲבָה כִּי פְקוּדֶיךָ
דִרְשִׁיתִי: ^{טז} וְאֲדַבְרָה בְּעֲדוֹתֶיךָ נֶגֶד מַלְכִים וְלֹא אֲבוֹשׁ:
^{טז} וְאֶשְׁתַּחֲשַׁע בַּמִּצוֹתֶיךָ אֲשׁוּר אֶהְבֵּתִי: ^{טז} וְאֲשֹׁא־כִפִּי
אֶל־מִצוֹתֶיךָ אֲשׁוּר אֶהְבֵּתִי וְאֶשִׁיחָה בַחֲקִיד:

^{טז} וְכִרְבַּר לְעֲבָדֶיךָ עַל אֲשׁוּר יְחִלְתִּי: ^{טז} וְזֹאת נַחֲמֵתִי
בַעֲנִי כִּי אִמְרֹתֶיךָ חִיֵּתִנִּי: ^{טז} וְזִים הִלְעִנִי עַד־מֵאֵד
מִתוֹרְתֶיךָ לֹא נְטִיתִי: ^{טז} וְכִרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ מֵעוֹלָם | יִי
וְאֶתְנַחֵם: ^{טז} וְזַעֲפָה אֲחֻזְתִּי מִרְשָׁעִים עֲזָבִי תוֹרְתֶיךָ:
^{טז} וְזִמְרוֹת הַיּוֹדִלִי חֲקִיד בְּבֵית מְגוּרִי: ^{טז} וְזָרְתִי בְלִילָה
שִׁמְךָ יִי וְאֲשַׁמְרָה תוֹרְתֶיךָ: ^{טז} וְזֹאת הִיתְהִילִי כִּי פְקוּדֶיךָ
נִצְרָתִי:

^{טז} חֲלָקִי יִי אִמְרֹתִי לְשֹׁמֵר דַּבְרֶיךָ: ^{טז} חֲלִיתִי פְנִיךָ בְּכָל־
לֵב חֲנִנִי כְּאִמְרֹתֶיךָ: ^{טז} חֲשַׁבְתִּי דַרְכִּי וְאֲשִׁיבָה רְגִלִי
אֶל־עֲדוֹתֶיךָ: ^{טז} חֲשִׁיתִי וְלֹא תִתְמַהֲמַהֲתִי לְשֹׁמֵר מִצוֹתֶיךָ:
^{טז} חֲבָלִי וְשָׁעִים עוֹדֵנִי תוֹרְתֶיךָ לֹא שְׁכַחְתִּי: ^{טז} חֲצוֹת־
לִילָה אֶקוּם לְהוֹדוֹת לְךָ עַל מִשְׁפָּטֵי צְדָקָה: ^{טז} חֲבֵר אֲנִי
לְכָל־אֲשׁוּר יִרְאוּךָ וְלְשֹׁמְרֵי פְקוּדֶיךָ: ^{טז} חֲסָדֶיךָ יִי מִלֵּאָה
הֶאֱרִץ חֲקִיד לְמַדְנִי:

^{טז} טוֹב עֲשִׂית עִם־שִׁבְדֶיךָ יִי כְּדַבְרְךָ: ^{טז} טוֹב טַעַם וְדַעַת
לְמַדְנִי כִּי בַּמִּצוֹתֶיךָ הֵאֲמַנְתִּי: ^{טז} טַרַם אֶעֱנֶה אֲנִי שׁוֹגֵג
וְעֵתָה אִמְרֹתֶיךָ שְׁמַרְתִּי: ^{טז} טוֹב־אֶתָּה וּמִטִּיב לְמַדְנִי
חֲקִיד: ^{טז} טַפְלוֹ עַל־י שְׁקֶר זָדִים אֲנִי בְּכָל־לֵב | אֲצַר
פְּקוּדֶיךָ: ^{טז} טַפַּשׁ כִּחֲלָב לִבִּם אֲנִי תוֹרְתֶיךָ שֶׁשָׁעִיתִי:
^{טז} טוֹב־לִי כִי־עֲנִיתִי לְמַעַן אֶלְמַד חֲקִיד: ^{טז} טוֹב־לִי
תוֹרְתֶיךָ־פִּי מֵאֲלִפִי זֶהָב וְכֶסֶף:

^{טז} יִיךָ עֲשׂוּנִי וְיִכּוֹנְנֵנִי הִבִּינִי וְאֶלְמַדָה מִצוֹתֶיךָ:
^{טז} יִי רִאֲוִי יִרְאוּנִי וְיִשְׁמַחוּ כִּי לְדַבְרְךָ יְחִלְתִּי: ^{טז} יִדְעֵתִי
יִי כִי־צַדִּיק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאֲמוּנָה עֲנִיתִנִּי: ^{טז} יִי־הִינָא חֲסֵדֶיךָ
נִלְחַמְנֵנִי כְּאִמְרֹתֶיךָ לְעֲבָדֶיךָ: ^{טז} יִבְאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאֶחִיהָ

נפשי ותהללך ומשפטך יעזרני: ^{קטו} תעיתי כשה אבד בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי:

סנא הללויה | הללויהאל בקדשו הללויה ברקיע עזו: ב הללויה בגבורתו הללויה כרב גדלו: ג הללויה בתקע שופר הללויה בגבל וכגור: ד הללויה בתף ומחול הללויה במנים ועגב: ה הללויה בצלעלישמע הללויה בצלעלי תרועה: ו כל הנשמה (הה) תהלל זה (יה) הללויה: נדאי

איוב

א איש היה בארץ עזו איוב שמו והיה | האישה ההוא תם וישר וירא אלהים וסר מרע: ב ויולדו לו שבעה בנים ושלוש בנות: ג והיה מקנהו שבעת אלפי צאן ושלושת אלפי גמלים וחמש מאות צמד בקר וחמש מאות אתונות ועבדה רבה מאד והיה האישה ההוא גדול מפלביניקדם:

טו ולא נמצא נשים יפות כבנות איוב בכל הארץ ויתן להם אביהם נחלה בתוך אחיהם: טז ויחי איוב אחר ימי אלהים מאה וארבעים שנה וירא {ויראה} את בניו ואת בניו בניו ארבעה דורות: יז וימת איוב {אב} זקן ושבוע {וע} ימים: נדאי

משלי

א משלי שלמה בודוד מלך ישראל: ב לדעת חכמה ומוסר להבין אמרי בינה: ג לקחת מוסר השכל צדק ומשפט ומשרים:

ד אשת חיל מי ימצא ורחק מפנינים מכרה: ה בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר: ו גמלתהו טוב ולא ירע כל ימי חייה: ז דרשה צמר ופשתים ותעש בחפץ כפיה: ח היתה באניות סוחר ממרחק תביא לחמה: ט ותקם | בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחסך לנערתיה: טז זממה שדה ותקחהו מפרי כפיה נטע {נטעה} כרם: יז חגרה בעזו מתניה ותאמץ וזעתייה: יח טעמה כפי טוב סחרה לא יכבה בליל {בלילה} נרה: יט ידיה שלחה בכישור וכפיה תמכו פלד: כ כפה פרשה לעני וידיה שלחה לאביון: כא לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבט שנים: כב מרבדים עשתה לה שש וארגמן לבושה: כג נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ: כד סדיו עשתה ותמכר וחסור נתנה לכנעני: כה עזוהדר לבושה ותשחק ליום אחרון: כו ביה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה: כז צופיה הילכות {הליכות} ביתה ולחס עלילות לא תאכל: כח קמו בגיה ויאשרוה בעלה ויהללה: כט רבות בנות עשו חיל ואת עליה על פלנה: ס שקר החן והבל היפי אשה יראת יי היא

לעשות ליי הפרו תורתך: קכו עליכן אהבתי מצותיך מזהב ומפז: קכח עליכן | כלפקודי כל ישרתי כל ארח שקר שנאתי:

קכט פלאות עדותיך עליכן נצרתם נפשי: קל פתח דבריך יאיר מבין פתנים: קלא פירפערתי ואשאפה כי למצותיך יאבתי: קלב פנהאלי וחנני כמשפט לאהבי שמיך: קלג פעמי הכן באמרתך ואלתשלטבי כל און: קלד פדני מעשק אדם ואשמרה פקודיך: קלה פניך האר בעבדך ולמדני אתחקיך: קלו פלגימים ירדו עיני על לאשמרו תורתך:

קלז צדיק אתה יי וישר משפטיך: קלח צוית צדק עדותיך ואמונה מאד: קלט צמתתני קנאתי כישכחו דבריך צרי: קמז צרופה אמרתך מאד ועבדך אהבה: קמא צעיר אנכי ונבזה פקדיך לא שכחתי: קמב צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת: קמג צרומוצוק מצאני מצותיך שעשעני: קמד צדק עדותיך לעולם הביגני ואחיה:

קמז קראתי בכל לב ענני יי חקיך אצרה: קמו קראתי הושיעני ואשמרה עדותיך: קמז קדמתי בנשוף ואשועה לדבריד {לדברך} יחלתי: קמח קדמו עיני אשמרות לשוח באמרתך: קמט קולי שמעה כחסדך יי כמשפטך חגיני: קנ קרבו רדפי ומה מתורתך רחקו: קנא קרוב אתה יי וכל מצותיך אמת: קנב קדם ידעתי מעדיתך כי לעולם יסדתם:

קנז ראהעניי וחלצני כיתורתך לא שכחתי: קנד ריבה ריבי וגאלני לאמרתך חגיני: קנה רחוק מרשעים ישועה כירחיקך לא דרשו: קנו רחמך רבים | יי כמשפטך חגיני: קנז רבים רדפי וצרי מעדותיך לא נסיתי: קנח ראיתי בגדים ואתקוטטה אשר אמרתך לא שמרנו: קנט ראה כירפודיך אהבתי יי כחסדך חגיני: קס ראשדברך אמת ולעולם כלמשפט צדקך:

קסא שרים רדפוני חנם ומדבריד {ומדברך} פחד לבי: קסב שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב: קסג שקר שנאתי ואתעבה תורתך אהבתי: קסד שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך: קסה שלום רב לאהבי תורתך ואיזלמו מכשול: קסו שברתי לישועתך יי ומצותיך עשית: קסז שמרה נפשי עדותך ואהבם מאד: קסח שמרתי פקודיך ועדותיך כי כל דרכי נגדך:

קסט תקרב רגתי לפניך יי כדברך הביגני: קע תבוא תחנתי לפניך כאמרתך הצילני: קעא תבענה שפתי תהלה כי תלמדני חקיך: קעב תען לשוני אמרתך כי כל מצותיך צדק: קעג תהיידך לערני כי פקודיך בחרתי: קעד תאבתי לישועתך יי ותורתך שעשעני: קעה תחיי

סְרִיסוּ וְהָיָא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִזֶּרַע הַמְּלוּכָה וּמִן הַפְּרִתָּמִים:

בִּי וּמַעַת הוֹסֵר הַתְּמִיד וְלִתַּת שְׁקוּץ שָׁמַם יָמַי אֶלֶף מֵאֵתִים וְחֲשָׁעִים: בִּי אֲשֶׁרִי הַמַּחֲכָה וַיַּגִּיעַ לְיָמַי אֶלֶף שָׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשָּׁה: גִּי וְאִתָּה לָךְ (לֶד) לִקְוֹן וְתִנְחַן וְתַעֲמֵד לְגַרְלָךְ לִקְוֹן (לֶג) הַיָּמִין: יֵאָנָן

אסתר

אֵי וְהִי בִימֵי אַחְשֵׁרוּשׁ הוּא אַחְשֵׁרוּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדּוֹ וְעַד-כּוֹשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה: בִּימֵים הָהֵם כְּשֶׁבַת | הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ עַל כֶּסֶף מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר בְּשׁוֹשׁן הַבִּירָה: גִּי שְׁנַת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוֹ עָשָׂה מִשְׁתָּה לְכָל-שָׂרָיו וְעַבְדָּיו חִיל | פָּרַס וּמְדֵי הַפְּרִתָּמִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינּוֹת לְפָנָיו:

אֵי וַיִּשֶׁם הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרֵשׁ {אַחְשֵׁרוּשׁ} | מִסַּע עַל-הָאָרֶץ וְאֵי הָיִים: בִּי וְכַל-מַעֲשֵׂה תַקְפּוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרִשְׁתִּי גְדֻלַּת מְרָדְכִי אֲשֶׁר גְּדָלוֹ הַמֶּלֶךְ הַלְוֵאִים כְּתוּבִים עַל-סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מִדְיָ וּפָרַס: גִּי | מְרָדְכִי (מִן) הַיְהוּדִי מִשְׁנָה לְמֶלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ וְגִדְלוֹ לַיהוּדִים וְרָצוּי לְרַב אֲחָיו דָּרֵשׁ טוֹב לְעַמּוֹ וְדָבָר שְׁלוֹם לְכָל-לָל) וְרָעוּ: יֵאָנָן

דברי הימים

אֵי אֲדָם שֵׁת אֲנֹשׁ: בִּי קִינָן מִהַלְלָאֵל יָרַד: גִּי תְנוּחָה מְתוֹשְׁלָח לְמֶדֶד:

בִּי לְמֵלֵאוֹת דְּבַר-יִי בְּפִי יִרְמְיָהוּ עַד-רַצְעָתָה הָאָרֶץ אֶת-שִׁבְתוֹתֶיהָ כְּלִימֵי הַשִּׁמְחָה שְׁבִתָּה לְמֵלֵאוֹת שְׁבָעִים שָׁנָה: גִּי וּבִשְׁנַת אַחַת לְכוּרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס לְכָלוֹת דְּבַר-יִי בְּפִי יִרְמְיָהוּ הָעִיר יִי אֶת-רוּחַ כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ-פָּרַס וַיַּעֲבֵר-קוֹל בְּכָל-מַלְכוּתוֹ וְגַם-בְּמַכְתָּב לְאָמֵר: גִּי כֹה-אָמַר (אֶר) כּוֹרֶשׁ | מֶלֶךְ פָּרַס כָּל-מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יִי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהוּא-פָקֵד עָלַי לְבַנּוֹת-לִי בַיִת בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה מִיִּבְכָם מִכָּל-עַמּוֹ יִי אֱלֹהֵי עַמּוֹ (עו) וְעַל: יֵאָנָן

עזרא

אֵי וּבִשְׁנַת אַחַת לְכוּרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס לְכָלוֹת דְּבַר-יִי מִפִּי יִרְמְיָהוּ הָעִיר יִי אֶת-רוּחַ כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ-פָּרַס וַיַּעֲבֵר-קוֹל בְּכָל-מַלְכוּתוֹ וְגַם-בְּמַכְתָּב לְאָמֵר: גִּי אֲמַר כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס כָּל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יִי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהוּא-פָקֵד עָלַי לְבַנּוֹת-לִי בַיִת בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה: גִּי מִיִּבְכָם מִכָּל-עַמּוֹ הֵי אֱלֹהֵי עַמּוֹ וְעַל לִירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה וַיָּבֵן אֶת-בַּיִת יִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוּא הָאֱלֹהִים

תְּהַלֵּל: אֵי תְהַלֵּלָה (לָה) מִפְּרֵי יְדִיהָ וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים (בָּם) מַעֲשֵׂיהָ: יֵאָנָן

קהלת

אֵי דְבַרֵי קֵהֶלֶת בְּיַד מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם: בִּי הַבָּל הַבָּלִים אֲמַר קֵהֶלֶת הַבָּל הַבָּלִים הַבָּל: גִּי מֵהִתְרַוֵּן לְאָדָם בְּכָל-עֵמָלוֹ שֶׁיַּעֲמֵל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ:

בִּי וַיִּתֵּר מִהֶמָּה בְּנֵי הַזֶּהָר עֲשׂוֹת סְפָרִים הַרְבֵּה אֵין קִץ וְלֹהֵג הַרְבֵּה יִגַּעַת בְּשָׂר: גִּי סוֹף דְּבַר הַבָּל נִשְׁמַע אֶת-הָאֱלֹהִים יֵרָא וְאֶת-מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר כִּי-הָאָדָם: דִּי בִי אֶת- (אֵת) כָּל-מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים יָבֵא בְּמִשְׁפָּט עַל כָּל-נַעֲלָם אִסְטוֹב וְאִס- (וֹם) רַע: סוֹף דְּבַר הַבָּל נִשְׁמַע אֶת-הָאֱלֹהִים יֵרָא וְאֶת-מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר כִּי-הָאָדָם: יֵאָנָן

שיר השירים

אֵי שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה: בִּי שִׁלְמִי מְנַשִּׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי-טוֹבִים דְּדִיד מִיָּין: גִּי לִרְיָח שְׁמִינִי טוֹבִים שְׁמֵן תוֹרַק שְׁמֵךְ עַל-כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְבֹּד:

בִּי כְרָמִי שְׁלִי לְפָנַי הָאֶלֶף לָךְ שְׁלֵמָה וּמֵאֵתִים לְנִטְרִים אֶת-פְּרִוֹ: גִּי הַיּוֹשֵׁבֶת בְּגַנִּים חֲבָרִים מְקַשִּׁיבִים לְקוֹלְךָ הַשְּׁמִיעֵנִי: דִּי בְרַח | דוּדִי (ד) וְדַמְהֵ-לָךְ לְצַבִּי אִו לְעַפֵּר הָאֵילִים עַל הָרִי (ה) בְּשָׁמִים: יֵאָנָן

איכה

זה קוראים בלחש

אֵי אֵיכָה | יִשְׁבֶּה בְּיַד הָעִיר רַבְתִּי עִם הַיִּתָּה כְּאֵלְמָנָה רַבְתִּי בְּגוֹיִם שְׁרָחִי בְּמִדְּוֵנוֹת הַיִּתָּה לְמַס: גִּי כְבוֹ תִבְכֶּה בְּלִילָה וְדַמְעָתָה עַל לְחִיָּה אֵיזוּלָה מִנְחָם מִכָּל-אֶהְבִּיהָ כְּלִרְעִיָּה בְּגִדוֹ בָּה הָיוּ לָהּ לְאֵיבִים: גִּי גְלַתָּה יְהוּדָה מַעֲנִי וּמְרַב עֲבָדָה הִיא יִשְׁבֶּה בְּגוֹיִם לֹא מִצָּאָה מְנוּחַ כְּלִרְדִּפְיָה הַשִּׁיגוּהָ בִּין הַמְּצָרִים:

הֵי לְמָה לְנַצַּח תִּשְׁכַּחְנוּ תַעֲזוּבֵנוּ לְאָרֶץ יָמִים: גִּי הַשִּׁיבֵנוּ יִי | אֵלֶיךָ וּנְשׁוּב {וּנְשׁוּבָה} חֲדָשׁ יָמֵינוּ כְּקִדְּם: גִּי כִי אִס- (אֵם) מֵאֵס מֵאִסְתָּנוּ כִּצְפָתָ עֲלֵינוּ עַד- (עַד) מֵאֵד: הַשִּׁיבֵנוּ יִי | אֵלֶיךָ וּנְשׁוּבָה חֲדָשׁ יָמֵינוּ כְּקִדְּם: יֵאָנָן

דניאל

אֵי בִשְׁנַת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוּת יְהוֹיָקִים מֶלֶךְ-יְהוּדָה בָּא נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ-בָּבֶל יְרוּשָׁלַם וַיִּצַּר עֲלֵיהָ: גִּי וַיִּתֵּן אֲדָנִי בִּידוֹ אֶת-יְהוֹיָקִים מֶלֶךְ-יְהוּדָה וּמִקְצַת כְּלֵי בַיִת-הָאֱלֹהִים וּבִיאָם אֶרְצִי-שֹׁנֵעַר בַּיִת אֱלֹהֵיו וְאֶת-הַכְּלִים הַבִּיא בַיִת אוֹצֵר אֱלֹהֵיו: גִּי וַיֵּאָמֶר הַמֶּלֶךְ לְאִשְׁפַּנְזָר רַב

אשר בירושלם:

מסכת פאה

אלו דברים שאין להם שעור, הפאה, והבכורים, והראיין, וגמילות חסדים, ותלמוד תורה. אלו דברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה והקרן קימת לו לעולם הבא, כבוד אב ואם, וגמילות חסדים, והבאת שלום בין אדם לחברו, ותלמוד תורה כנגד כלם:

נחמיה י"ב נזכרה להם אלהי על גאלי ההנהגה וברית ההנהגה והלויים: וטהרתים מפלגתך ואעמידה משמרות לכהנים וללויים איש במלאכתו: ואלקרוב העצים (הם) בעתים מזמנות ולבכורים זכרה לי אלהי (אי) לטובה: חזק ינא

משניות

סדר זרעים

מסכת ברכות

מאימתי קורין את שמע בערבית, משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן, עד סוף האשמורה הראשונה, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד חצות. רבן גמליאל אומר, עד שיעלה עמוד השחר. מעשה שבאו בניו מבית המשתה, אמרו לו, לא קרינו את שמע. אמר להם, אם לא עלה עמוד השחר, חיבין אתם לקרות. ולא זו בלבד, אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. הקטר חלבים ואברים, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. וכל הגאבלין ליום אחד, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. אם כן, למה אמרו חכמים עד חצות, כדי להרחיק את האדם מן העברה:

מי שיש לו חמשים זוז והוא נושא ונותן בהם, הרי זה לא יטול. וכל מי שאינו צריך לטול ונטל, אינו מת מן הזקנה עד שיצטרף לבריות. וכל מי שצריך לטול ואינו נטל, אינו מת מן הזקנה עד שיפרנס אחרים משלו, ועליו הכתוב אומר, ברוך הגבר אשר יבטח ביי והיה יי מבטחו. וכן דין שדן דין אמת לאמתו. וכל מי שאינו לא חגר ולא סוקא ולא פסח ועושה עצמו כאחד מהם, אינו מת מן הזקנה עד שיהיה כאחד מהם, שנאמר, ודורש רעה תבאננו, ונאמר, צדק צדק תרדף. וכל דין שלוקח שחד ומטה את הדיו, אינו מת מן הזקנה עד שעניו כהות, שנאמר, ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים:

מסכת דמאי

הקלין שבדמאי, השיתין, והרימין, והעורדין, ובנות שוח, ובנות שקמה, ובולות התמרה, והגפנין, והנצפה. וביהודה, האוג, והחמין, והכסבר. רבי יהודה אומר, כל השיתין פטורין, חוץ משל דופרה. כל הרימין פטורין, חוץ מרימי שקמונה. כל בנות שקמה פטורות, חוץ מן המספוטות:

חיב אדם לברך על הרעה בשם שהוא מברך על הטובה, שנאמר, ואהבת את יי אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. בכל לבבך, בשני יצריך, ביצר טוב וביצר רע. ובכל נפשך, אפלו הוא נטל את נפשך. ובכל מאדך, בכל ממונה. דבר אחר בכל מאדך, בכל מדה ומדה שהוא מודד לך הני מודה לו במאד מאד. לא יקל אדם את ראשו כנגד שער המזרח, שהוא מכין כנגד בית קדשי הקדשים. לא יכנס להר הבית במקלו, ובמנעלו, ובפגדתו, ובאבק שעל רגליו, ולא יעשנו קפנדריא, ורקיקה מקל וחמר. כל חותמי ברכות שהיו במקדש, היו אומרים מן העולם. משקלקלו המינין, ואמרו, אין עולם אלא אחד, התקינו שיהיו אומרים מן העולם ועד העולם. והתקינו שיהא אדם שואל את שלום חברו בשם, שנאמר, והנה בעו בא מבית לחם ויאמר לקוצרים יי עמכם, ויאמרו לו יברכה יי ואומר, יי עמך גבור החיל. ואומר, אל תבוז פי זקנה אמה. ואומר, עת לעשות ליי הפרו תורתך. רבי נתן אומר, הפרו תורתך משום עת לעשות ליי:

מי שהיו לו עשר שורות של עשר עשר כדי יין, ואמר, שורה החיצונה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נטל שתי חביות לזכסן. חצי שורה החיצונה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נטל ארבע חביות מארבע זויות. שורה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נטל שורה אחת לזכסן. חצי שורה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נטל שתי שורות לזכסן. חבית אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נטל מפל חבית וחבית:

מסכת כלאים

החטים והזונין אינם כלאים זה בזה. השעורים ושבלת שועל, הכסמין והשיפון, הפול והספיר, הפרקדן והטפת, ופול הלכן והשעועית, אינם כלאים זה בזה:

אותות הגרדין ואתות הכובסים, אסורות משום כלאים. התוכף תכיפה אחת, אינה חבור, ואין בה משום כלאים, והשומטה בשבת פטור. עשה שני ראשיה לצד אחד, חבור, ויש בה משום כלאים,

מחליפין אותו, ולא שוקלין כנגדו, ולא יאמר אדם לחברו בירושלים, הילך יין ומן לי שמו, וכן שאר כל הפרות. אבל נותנין זה לזה מתנת חנם:

יוחנן כהן גדול העביר הודיות המעשה. אף הוא בטל את המעוררים ואת הנוקפים. ועד ימיו היה פטיש מכה בירושלים. ובימיו אין אדם צריך לשאול על הדמאי:

מסכת חלה

חמשה דברים חביבין בחלה, החטים והשעורים והכסמין ושבלת שועל ושיפון, הרי אלו חביבין בחלה, ומצטרפין זה עם זה, ואסורין בחדש מלפני הפסח, ומלקצור מלפני העמר. ואם השרישו קדם לעמר, העמר מותר. ואם לאו, אסורין עד שיבוא העמר הבא:

בן אנטוניוס העלה בכורות מבבל, ולא קבלו ממנו. יוסף הכהן הביא בכורי יין ושמן, ולא קבלו ממנו. אף הוא העלה בניו ובניו ביתו לעשות פסח קטן בירושלים, והחזירוהו, שלא יקבע הדבר חובה. אריסטון הביא בכוריו מאפמיה וקבלו ממנו, מפני שאמר, הקונה בסוריא, קונה בפרור שבירושלים:

מסכת ערלה

הנוטע לסיג ולקורות, פטור מן הערלה. רבי יוסי אומר, אפלו אמר הפנימי למאכל והחיצון לסיג, הפנימי חייב והחיצון פטור:

ספק ערלה, בארץ ישראל אסור ובסוריא מתה ובחוצה לארץ יורד ולזוקה, ובלבד שלא יראנו לזקט. כרם נטוע ירק וירק נמכר חוצה לו, בארץ ישראל אסור ובסוריא מתה, ובחוצה לארץ יורד ולזקט, ובלבד שלא ילקוט ביד. החדש אסור מן התורה בכל מקום. והערלה הלכה. והפלאים מדברי סופרים:

מסכת ביכורים

יש מביאין בכורים וקורין, מביאין ולא קורין, ויש שאינן מביאין. אלו שאינן מביאין, הנוטע לתוך שלו והבריד לתוך שלו יחיד או של רבים, וכן המבריד מתוך שלו יחיד או מתוך של רבים לתוך שלו. הנוטע לתוך שלו והבריד לתוך שלו יחד יחד יחד רבים באמצע, הרי זה אינו מביא. רבי יהודה אומר, כנה מביא:

למה אמרו הבכורים כנכסי כהן, שהוא קונה מהם עבדים וקרמעות ובהמה טמאה, ובעל חוב נוטלן בחובו, והאשה בכתבתה, כספר תורה. ורבי יהודה

והשומטה בשבת חייב. רבי יהודה אומר, עד שישלש. השק והקפה מצטרפין לכלאים:

מסכת שביעית

עד אימתי חורשין בשדה האילן ערב שביעית, בית שמאי אומרים, כל זמן שהוא יפה לפרו. ובית הלל אומרים, עד העצרת. וקרובין דברי אלו להיות כדברי אלו:

המחזיר חוב בשביעית, רוח חכמים נוחה הימנו. הלוה מן הגר שנתגירו בניו עמו, לא יחזיר לבניו, ואם החזיר, רוח חכמים נוחה הימנו. כל המטלטלין נקנין במשיכה, וכל המקום את דברו, רוח חכמים נוחה הימנו:

מסכת תרומות

חמשה לא יתרזמו, ואם תרמו אין תרומתן תרומה. החרש, והשוטה, והקטן, והתורם את שאינו שלו, נכרי שתרים את של ישראל אפלו ברשות, אין תרומתו תרומה:

מדליקין שמן שרפה בבתי כנסיות, ובבתי מדרשות, ובמבואות האפלין, ועל גבי החולין ברשות כהן. בת ישראל שנשאת לכהן והיא למודה אצל אביה, אביה מדליק ברשותה. מדליקין בבית המשתה אבל לא בבית האבל, דברי רבי יהודה. ורבי יוסי אומר, בבית האבל אבל לא בבית המשתה. רבי מאיר אוסר כאן וכאן. רבי שמעון מותר כאן וכאן:

מסכת מעשרות

כלל אמרו במעשרות, כל שהוא אבל, ונשמר, וגדוליו מן הארץ, חייב במעשרות. ועוד כלל אחר אמרו, כל שתחלתו אבל וסופו אבל, אף על פי שהוא שומרו להוסיף אבל, חייב קטן וגדול. וכל שאין תחלתו אבל אבל סופו אבל, אינו חייב עד שיעשה אבל:

שום בעל בכי, ובצל של רכפא, וגריסין הקילקין, והעדשים המצריות, רבי מאיר אומר אף הקרקס, רבי יוסי אומר אף הקוטנים, פטורים מן המעשרות, ונלקחין מכל אדם בשביעית. זרע לוף העליון, זרע כרשים, זרע בצלים, זרע לפת וצנונות, ושאר זרעוני גנה שאינן נאכלים, פטורים מן המעשרות, ונלקחין מכל אדם בשביעית, שאף על פי שאביהן תרומה, הרי אלו יאכלו:

מסכת מעשר שני

מעשר שני אין מוכרין אותו, ואין ממשכנין אותו, ואין

ולמה אמרו שתי שורות במרתף, מקום שמכניסין בו חמץ. בית שמאי אומרים, שתי שורות על פני כל המרתף. ובית הלל אומרים, שתי שורות החיצונות שהן העליונות:

הפסח אחר חצות, מטמא את הידים. הפגול והנותר, מטמאין את הידים. בראש ברכת הפסח, פטר את של זבח. בראש את של זבח, לא פטר את של פסח, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר, לא זו פוטרת זו, ולא זו פוטרת זו:

מסכת חגיגה

הכל חיבין בראיה, חוץ מחרש שוטה וקטן, וטמטום ואנדורגינוס, ונשים, ועבדים שאינם משחררים, החגר, והסומא, והחולה, והקוץ, ומי שאינו יכול לעלות ברגליו. איזהו קטן, כל שאינו יכול לרכוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים לחר הבית, דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות מירושלים לחר הבית, שנאמר, שלש רגלים:

כיצד מעבירים על טהרת עזרה, מטבילין את הכלים שהיו במקדש, ואומרין להם, הזהרו שלא תגעו בשלחן (ובמנוחה) ותטמאוהו. כל הכלים שהיו במקדש, יש להם שניים ושלישים, שאם נטמאו הראשונים, יביאו שניים תחתיהן. כל הכלים שהיו במקדש, טענין טבילה, חוץ ממזבח הזהב ומזבח הנחשת, מפני שהן פקוקע, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, מפני שהן מצפין:

מסכת ביצה

ביצה שנוצרה ביום טוב, בית שמאי אומרים, תאכל. ובית הלל אומרים, לא תאכל. בית שמאי אומרים, שאור בכזית וחמץ בככותבת. ובית הלל אומרים, זה וזה בכזית:

מי שזמן אצלו אורחים, לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב. אין משקין ושוחטין את המדבריות, אבל משקין ושוחטין את הביתיות. אלו הן ביתיות, הלנות בעיר מדבריות, הלנות בארץ:

מסכת מועד קטן

משקין בית השלחין במועד ובשביעית, בין ממעין שיצא בתחלה, בין ממעין שלא יצא בתחלה. אבל אין משקין לא ממי הגשמים ולא ממי הקלון. ואין עושין עוגיות לגפנים:

אומר, אין נותנין אותם אלא לחבר בטובה. וחכמים אומרים, נותנין אותם לאנשי משמר, והם מחלקין ביניהם כקדשי המקדש:

סדר מועד

מסכת שבת

יצאות השבת, שתיים שהן ארבע בפנים, ושתיים שהן ארבע בחוץ. כיצד. העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים. פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא, העני חיב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני, או שנטל מתוכה והקניס, בעל הבית חיב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא, שניהם פטורים. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והקניס, שניהם פטורים:

מפירין גדרים בשבת, ונשאלין לדברים שהן לצרף השבת. פוקקין את המאור, ומוודין את המטלית ואת המקוה. ומעשה בימי אביו של רבי צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית, שפקקו את המאור בטפית, וקשרו את המקדה בגמי לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם לאו. ומדבריהם למדנו, שפוקקין ומוודין וקושרין בשבת:

מסכת עירובין

מבוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה, ימעט. רבי יהודה אומר, אינו צריך. והרחב מעשר אמות, ימעט. ואם יש לו צורת הפתח, אף על פי שהוא רחב מעשר אמות, אין צריך למעט:

שרץ שנמצא במקדש, כהן מוציא בהמינו, שלא לשהות את הטמאה, דברי רבי יוחנן בן ברוקה. רבי יהודה אומר, בצבת של עץ, שלא לרבות את הטמאה. מהיכן מוציאין אותו, מן ההיכל ומן האולם ומבין האולם ולמזבח, דברי רבי שמעון בן ננס. רבי עקיבא אומר, מקום שחביבין על ידונו כרת ועל שנגתו חטאת, משם מוציאין אותו, ושאר כל המקומות כופין עליו פסקתה. רבי שמעון אומר, מקום שהתירו לך חכמים, משלך נתנו לך, שלא התירו לך אלא משום שבות:

מסכת פסחים

אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר. כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה.

הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל:

מסכת סוכה

סכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה, פסולה. רבי יהודה מכשיר. ושאינה גבוהה עשרה טפחים, ושאיין לה שלש דפנות, ושחמתה מרבה מצלתה, פסולה. סכה ישנה, בית שמאי פוסלין, ובית הלל מכשירין. ואיזו היא סכה ישנה, כל שעשאה קדם לחג שלשים יום. אבל אם עשאה לשם חג, אפלו מתחלת השנה, כשרה:

חל להיות יום אחד להפסיק בינתיים, משמר שזמנו קבוע היה נוטל עשר חלות, והמתעבב נוטל שתים. ובשאר ימות השנה, הנכנס נוטל שש, והיוצא נוטל שש. רבי יהודה אומר, הנכנס נוטל שבע, והיוצא נוטל חמש. הנכנסין חולקין בצפון, והיוצאין בדרום. בלגה לעולם חולקת בדרום, וטבעתה קבועה, וחלונתה סתומה:

מסכת תענית

מאימתי מוכירין גבורות גשמים. רבי אלעזר אומר, מיום טוב הראשון של חג. רבי יהושע אומר, מיום טוב האחרון של חג. אמר לו רבי יהושע, הואיל ואין הגשמים סימן ברכה בחג, למה הוא מזכיר. אמר לו רבי אלעזר, אף אני לא אמרתי לשאול, אלא להזכיר, משיב הרוח ומוריד הגשם בעונתו. אמר לו, אם כן, לעולם יהא מזכיר:

אמר רבן שמעון בן גמליאל, לא היו ימים טובים לישראל בחמשה עשר באב וכיום הכפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין, שלא לבייש את מי שאין לו. כל הכלים טעונין טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים. ומה היו אומרות, בחור שא נא עניד וראה מה אתה בורר לך. אל תתן עניד בני, תן עניד במשפחה. שקר תחן והבל היפי, אשה יראת יי היא תתהלל. ואומר, תנו לה מפרי ידיה, ויהללה בשערים מעשיה. וכן הוא אומר, צאינה וראינה בנות ציון במקלד שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו. ביום חתנתו זו מתן תורה, וביום שמחת לבו זה בגן בית המקדש שיבנה במהרה בימינו אמן:

מסכת שקלים

באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים. בחמשה עשר בו קורין את המגלה בכרפין, ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקואות המים, ועושין

בראשי חדשים בהנכה ובפורים, מענות ומטפחות, בזה ובינה, אבל לא מקוננות. נקבר המת, לא מענות ולא מטפחות. איזהו עניו, שכלן עונות כאחת. קינה, שאחת מדברת וכלן עונות אחריה, שנאמר, ולמדנה בנתיבם נהי ואשה רעותה קינה. אבל לעתיד לבא הוא אומר, בלע המות לנצח ומחה אדני יי (הקריאה: אלהים) דמעה מעל כל פנים (וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יי דבר):

מסכת ראש השנה

ארבעה ראשי שנים הם. באחד בניסן, ראש השנה למלכים ולרגלים. באחד באלול, ראש השנה למעשר בהמה. רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים, באחד בתשרי. באחד בתשרי ראש השנה לשנים, ולשמטין וליובלות, לנטיעה ולירקות. באחד בשבט, ראש השנה לאילן, כדברי בית שמאי. בית הלל אומרים, בחמשה עשר בו:

סדר תקיעות, שלש של שלש. שעור תקיעה כשלש תרועות. שעור תרועה כשלש יבבות. תקע בראשונה ומשד בשניה כשתים, אין בידו אלא אחת. מי שברך ואחר כך נתמנה לו שופר, תוקע ומריע ותוקע שלש פעמים. כשם ששליח צבור חייב, כך כל יחיד ויחיד חייב. רבן גמליאל אומר, שליח צבור מוציא את הרבים ידי חובתן:

מסכת יומא

שבעת ימים קדם יום הכפורים מפרישין בהן גדול מביתו ללשכת פלהדרין, ומתקנין לו כהן אחר תחתיו, שמא יארע בו פסול רבי יהודה אומר, אף אשה אחרת מתקנין לו, שמא תמות אשתו, שנאמר, וכפר בעדו ובעד ביתו, ביתו זו אשתו. אמרו לו, אם כן, אין לדבר סוף:

האומר אחטא ואשוב, אחטא ואשוב, אין מספיקין בידו לעשות תשובה. אחטא ויום הכפורים מכפר, אין יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. את זו דרש רבי אלעזר בן עזריה, מכל חטאתיכם לפני יי תטהרו, עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. ואומר, מקוה ישראל יי, מה מקוה מטהר את הטמאים, אף

והרציתי הדברים לפני רבן גמליאל, שמח לדברי ואמר, מצאנו חבד לרבי יהודה בן בבא. מתוך הדברים נזכר רבן גמליאל, שנהרגו הרוגים בתל ארזא, והשיא רבן גמליאל הזקן נשותיהם על פי עד אחד. והחזקו להיות משיאין על פי עד אחד, והחזקו להיות משיאין עד מפי עד, מפי עבד, מפי אשה, מפי שפחה. רבי אליעזר ורבי יהושע אומרים, אין משיאין את האשה על פי עד אחד. רבי עקיבא אומר, לא על פי אשה ולא על פי עבד ולא על פי שפחה ולא על פי קרובים. אמרו לו, מעשה בבני לוי שהלכו לצער עיר התמרים וחלה אחד מהם בדרך והביאהו בפנדק, ובחזרתם אמרו לפנדקית איה חברנו, אמרה להם מת וקברתיו, והשיאו את אשתו. אמרו לו, ולא תהא כהנת בפנדקית. אמר להם, לכשתהא פנדקית נאמנת, הפנדקית הוציאה להם מקלו ותרמילו וספר תורה שהיה בידו:

מסכת כתובות

בתולה נשאת ליום הרביעי, ולאמנה ליום החמישי. שפעמים בשבת בתי דינין יושבין בעירות, ביום השני וביום החמישי, שאם היה לו טענת בתולים היה משפם לבית דין:

הכל מעלין לארץ ישראל, ואין הכל מוציאין. הכל מעלין לירושלים, ואין הכל מוציאין. אחד אנשים ואחד נשים (ואחד עבדים). נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בארץ ישראל, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקיא, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקיא, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפוטקיא, נותן לה ממעות קפוטקיא.

מסכת קידושין

האשה נקנית בשלש דרכים, וקונה את עצמה בשתי דרכים. נקנית בכסף, בשטר, ובביאה. בכסף, בית שמאי אומרים, בדינר ובששה דינר. ובית הלל אומרים, בפרוטה ובששה פרוטה. וכמה היא פרוטה, אחד משמונה באסר האיטלקי. וקונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל. הניקה נקנית בביאה, וקונה את עצמה בחליצה ובמיתת היבם:

רבי יהודה אומר, לא ירעה רוק בהמה, ולא יישנו שני רוקים בטלית אחת. וחקמים מתירין. כל שעסקיו עם הנשים, לא יתיחד עם הנשים. ולא ילמד אדם את

כל צרכי הרבים, ומצינין את הקברות, ויוצאין אף על הכלאים:

אברי התמיד נתנין מחצי כבש ולמטה במזרח (ג"א במערב), ושל מוספין נתנין מחצי כבש ולמטה במערב (ג"א במזרח), ושל ראשי חדשים נתנין מתחת פרקב המזבח מלמטה. השקלים והבכורים אין נוהגין אלא בפני הבית, אבל מעשר דגן ומעשר בהמה והבכורות נוהגין בין בפני הבית בין שלא בפני הבית. המקדיש שקלים ובכורים, הרי זה קדש. רבי שמעון אומר, האומר בכורים קדש, אינו קדש:

מסכת מגילה

מגלה נקראת באחד עשר, בשנים עשר, בשלשה עשר, בארבעה עשר, בחמשה עשר, לא פחות ולא יותר. כפרין המקפין חומה מימות יהושע בן נון קורין בחמשה עשר. כפרים ועירות גדולות קורין בארבעה עשר, אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה:

מעשה ראובן נקרא ולא מתרגם. מעשה תמר נקרא ומתרגם. מעשה עגל הראשון נקרא ומתרגם, והשני נקרא ולא מתרגם. ברכת כהנים, מעשה דוד ואמנון, לא נקראין ולא מתרגמין. אין מפטירין במרכבה, ורבי יהודה מתיר. רבי אליעזר אומר, אין מפטירין בהודע את ירושלים:

סדר נשים

מסכת יבמות

חמש עשרה נשים פטורות צרותיהן וצרות צרותיהן מן החליצה ומן היבום עד סוף העולם. ואלו הן, בתו, ובת בתו, ובת בנו, בת אשתו, ובת בנה, ובת בתה, חמותו, ואם חמותו, ואם חמיו, אחותו מאמו, ואחות אמו, ואחות אשתו, ואשת אחיו מאמו, ואשת אחיו שלא היה בעולמו, וכלתו, הרי אלו פטורות צרותיהן וצרות צרותיהן מן החליצה ומן היבום עד סוף העולם. וכלן אם מתו או מאנו או נתגרשו או שנמצאו אילוניות, צרותיהן מתרות. ואי אתה יכול לומר בחמותו ובאם חמותו ובאם חמיו שנמצאו אילוניות או שמאנו:

אמר רבי עקיבא, כשירדתי לנהרדעא לעבר השנה, מצאני נחמיה איש בית דלי ואמר לי, שמעתי שאין משיאין את האשה בארץ ישראל על פי עד אחד, אלא רבי יהודה בן בבא. ונזמתי לו, פן הדברים. אמר לי, אמור להם משמי, אתם יודעים שהמדינה הזאת משבשת בגיסות, מקבלני מרבן גמליאל הזקן, שמשאין את האשה על פי עד אחד. וכשבאתי

מסכת סוטה

המקנא לאשתו, רבי אליעזר אומר, מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו. רבי יהושע אומר, מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי שנים:

משמת רבי מאיר, בטלו מושלי משלים. משמת בן עזאי, בטלו השקדנים. משמת בן זומא, בטלו הדרשנים. משמת רבי יהושע, פסקה טובה מן העולם. משמת רבן שמעון בן גמליאל, בא גובאי ורבו צרות. משמת רבי אלעזר בן עזריה, פסק העשר מן החכמים. משמת רבי עקיבא, בטל כבוד התורה. משמת רבי חנינא בן דוסא, בטלו אנשי מעשה. משמת רבי יוסי קטנותא, פסקו חסידים. ולמה נקרא שמו קטנותא, שהיה קטנותן של חסידים. משמת רבן יוחנן בן זכאי, בטל זיו החכמה. משמת רבן גמליאל הזקן, בטל כבוד התורה ומתה טהרה ופרישות. משמת רבי ישמעאל בן פאבי, בטל זיו הכהנה. משמת רבי, בטלה עגנה ויראת חטא. רבי פינחס בן יאיר אומר, משחרב בית המקדש, בושו חברים ובני חורין וחסו ראשם, ונדלדלו אנשי מעשה, וגברו בעלי דוּע ובעלי לשון, ואין דורש ואין מבקש ואין שואל, על מי לנו להשען, על אבינו שבשמים. רבי אליעזר הגדול אומר, מיום שחרב בית המקדש, שרו חכימאי למהו כספריא, וספריא כחונא, וחונא כעמא דארעא, ועמא דארעא אולא ודלדלה, ואין שואל ואין מבקש. על מי יש להשען, על אבינו שבשמים. בעקבות משיחא חצפא יסגא, ויקר יאמיר, הגפן תתן פריה והיין ביקר, והמלכות תהפך למינות, ואין תוכחה, בית ועד יהיה לזנות, והגליל יחרב, והגבול ישום, ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, וחקמת סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת, נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפני קטנים, בן מנבל אב, בת קמה באמה, כלה בחמותה, אויבי איש אנשי ביתו, פני הדור כפני הכלב, הבן אינו מתבייש מאביו, ועל מי יש לנו להשען, על אבינו שבשמים. רבי פינחס בן יאיר אומר, זריות מביאה לידי נקיות, ונקיות מביאה לידי טהרה, וטהרה מביאה לידי פרישות, ופרישות מביאה לידי קדשה, וקדשה מביאה לידי עגנה, ועגנה מביאה לידי יראת חטא, ויראת חטא מביאה לידי חסידות, וחסידות מביאה לידי רוח הקדש, ורוח הקדש מביאה לידי תחית המתים, ותחית המתים באה על ידי אליהו זכור לטוב, אמן:

מסכת נדרים

כל כנוני נדרים כנדרים, ותרמים כתרמים, ושבועות

בנו אמנות בין הנשים. רבי מאיר אומר, לעולם ולמד אדם את בנו אמנות נקיה וקלה, ויתפלל למי שהעשר והנכסים שלו, שאין אמנות שאין בה עניות ועשירות, שלא עניות מן האמנות ולא עשירות מן האמנות, אלא הכל לפי זכותו. רבי שמעון בן אלעזר אומר, ראית מימיד חיה ועוף שיש להם אמנות, והן מתפרנסין שלא בצער, והלא לא נבראו אלא לשמשני, ואני נבראתי לשמש את קוני. ומה אלו שנבראו לשמשני הם מתפרנסין שלא בצער, אני שנבראתי לשמש את קוני אינו דין שאתפרנס שלא בצער, אלא שהרעותי מעשי וקפחתי את פרנסתי. אבא גורין איש צדין אומר משום אבא גוריא, לא ילמד אדם את בנו חמר, גמל, ספר, ספן, רוטה, וחוננו, שאמנותן אמנות לסטים. רבי יהודה אומר משמו, החמרים רבן רשעים, הגמלים רבן כשרים, הספנין רבן חסידים. טוב שברופאים לגיהנם, והכשר שבטבחים שתפו של גמלק. רבי נהוראי אומר, מניח אני כל אמניות שבעולם ואיני מלמד את בני אלא תורה, שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והקרן קימת לעולם הבא. ושאר כל אמניות אינן כן, כשאדם בא לידי חלי או לידי זקנה או לידי יסורין ואינו יכול לעסוק במלאכתו, הרי הוא מת ברעב. אבל התורה אינה כן, אלא משמרתו מכל רע בנערותו ונותנת לו אחרית ותקוה בזקנותו. בנערותו מהו אומר, וקני יי יחליפו כח. בזקנותו מהו אומר, עוד יובון בשיבה. וכן הוא אומר באברהם אבינו, ואברהם זקן בא בימים ויי ברד את אברהם בכל. מצינו שקים אברהם אבינו את כל התורה כלה עד שלא נתנה, שגאמר, עקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמרתי מצותי חקותי ותורת:

מסכת גיטין

המביא גט ממדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן גמליאל אומר, אף המביא מן הרקס ומן החגר. רבי אליעזר אומר, אפלו מכפר לודים ללוד. וחקמים אומרים, אינו צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם אלא המביא ממדינת הים והמולוד. והמביא ממדינה למדינה ממדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אפלו מהגמוניא להגמוניא:

בית שמאי אומרים, לא יגרש אדם את אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה, שגאמר, כי מצא בה ערות דבר. ובית הלל אומרים, אפלו הקדיחה תבשילו, שגאמר, כי מצא בה ערות דבר. רבי עקיבא אומר, אפלו מצא אחרת נאה הימנה, שגאמר, והיה אם לא תמצא חן בעיניו:

במעצד, הרי אלו שלו, ובכשיל, של בעל הבית. ואם היה עושה אצל בעל הבית, אף הנסרת של בעל הבית:

מסכת בבא מציעא

שנים או חזין בטלית, זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה, זה אומר בלה שלי וזה אומר בלה שלי, זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, ויחלקו. זה אומר בלה שלי וזה אומר חציה שלי, האומר בלה שלי ישבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים, והאומר חציה שלי ישבע שאין לו בה פחות מרביע, זה נוטל שלשה חלקים וזה נוטל רביע:

שתי גנות זו על גב זו ותיקן בינתיים, רבי מאיר אומר, של עליון. רבי יהודה אומר, של תחתון. אמר רבי מאיר, אם ירצה העליון לקח את עפרו, אין כאן ירק. אמר רבי יהודה, אם ירצה התחתון למלאת את גנתו עפר, אין כאן ירק. אמר רבי מאיר, מאחר ששניהן יכולין למחות זה על זה, רואין מהיכן ירק זה חי. אמר רבי שמעון, כל שהעליון יכול לפשוט את ידו ולטול הרי הוא שלו, והשאר של תחתון:

מסכת בבא בתרא

השתפין שרצו לעשות מחיצה בחצר, ובנין את הכתל באמצע. מקום שנהגו לבנות גויל, גזית, כפיסין, לבנים, בונים. הכל כמנהג המדינה. בגויל, זה נותן שלשה טפחים וזה נותן שלשה טפחים. בגזית, זה נותן טפחים ומחצה וזה נותן טפחים ומחצה. בכפיסין, זה נותן טפחים וזה נותן טפחים. בלבנים, זה נותן טפח ומחצה וזה נותן טפח ומחצה. לפיכך אם נפל הכתל, המקום והאבנים של שניהם:

המלוה את חברו בשטר, גובה מנכסים משעבדים. על ידי עדים, גובה מנכסים בני חורין. הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו, גובה מנכסים בני חורין. ערב היוצא לאחר חתום שטרות, גובה מנכסים בני חורין. מעשה בא לפני רבי ישמעאל ואמר, גובה מנכסים בני חורין. אמר לו בן ננס, אינו גובה לא מנכסים משעבדים ולא מנכסים בני חורין. אמר לו, למה. אמר לו, הרי החונק את אחד בשוק ומצאו חברו ואמר לו הנח לו ואני נותן לך, פטור, שלא על אמונתו הלוהו. ואיזהו ערב שהוא חייב, הלוהו ואני נותן לך, חייב, שכן על אמונתו הלוהו. אמר רבי ישמעאל, הרוצה שיחכים, יעסוק בדיני ממונות, שאין לך מקצוע בתורה גדול מהו, שהן כמעט הנובע. והרוצה שיעסוק בדיני ממונות, ישמש את שמעון בן ננס:

בשבועות, וניירות כניירות. האומר לחברו, מדרני מך, מפרשני מך, מרחקני מך, שאני אוכל לך, שאני טועם לך, אסור. מגדה אני לך, רבי עקיבא היה חוכד בזה להחמיר. כנדרין רשעים, נדר בנייר ובקרבן ובשבועה. כנדרין כשרים, לא אמר כלום. כנדבותם, נדר בנייר ובקרבן:

בראשונה היו אומרים, שלש נשים יוצאות ונטולות כתבה, האומרת טמאה אני לך, שמים ביני לבינך, נטולה אני מן היהודים. חזרו לומר שלא תהא אשה נותנת עיניה באחר ומקלקלת על בעלה, אלא האומרת טמאה אני לך, תביא ראיה לדבריה. שמים ביני לבינך, יעשו דרך בקשה. נטולה אני מן היהודים, יפר חלקו, ותהא משמשתו, ותהא נטולה מן היהודים:

מסכת נזיר

כל כנוני נזירות כניירות. האומר אהא, הרי זה נזיר. או אהא נזה, נזיר. נזיק, נזית, פזית, הרי זה נזיר. הריני כזה, הריני מסלול, הריני מכלכל, הרי עלי לשלח פרע, הרי זה נזיר. הרי עלי צפרים, רבי מאיר אומר, נזיר. וחקמים אומרים, אינו נזיר:

נזיר היה שמואל, כדברי רבי נהוראי, שנאמר, ומורה לא יעלה על ראשו. נאמר בשמשון מורה ונאמר בשמואל מורה, מה מורה האמורה בשמשון נזיר, אף מורה האמורה בשמואל נזיר. אמר רבי יוסי, והלא אין מורה אלא של בשר ודם. אמר לו רבי נהוראי, והלא כבר נאמר, ויאמר שמואל איד אלד ושמע שאלו והרגני, שכבר היה עליו מורה של בשר ודם:

סדר נזיקין

מסכת בבא קמא

ארבעה אבות נזיקין, השור והבור והמבעה וההבער. לא הרי השור פהרי המבעה, ולא הרי המבעה פהרי השור. ולא זה וזה שיש בהן רוח חיים, פהרי האש שאין בו רוח חיים. ולא זה וזה שדרפן לילד ולהזיק, פהרי הבור שאין דרפן לילד ולהזיק. הצד השווה שבהן, שדרפן להזיק ושמידתו עליה, וכשהזיק חב המזיק לשלם תשלומי נזק במיטב הארץ:

מוכין שהבובס מוציא, הרי אלו שלו. ושהסורק מוציא, הרי אלו של בעל הבית. הבובס נוטל שלשה חוטין והן שלו. יתר מכו, הרי אלו של בעל הבית. אם היה השחור על גבי הלבן, נוטל את הכל והן שלו. החיט ששיר מן החוט כדי לתפור בו, ומטלית שהיא שלש על שלש, הרי אלו של בעל הבית. מה שהתירש מוציא

או אָבֵד, מְשִׁבֵּיעַד אֲנִי וְאִמֵּר אָמֵן, חֵיב. אָבֵד אוּ נִגְבַּב, וְהוּא שְׁמַת אוּ נִשְׁבֵּר אוּ נִשְׁבָּה, מְשִׁבֵּיעַד אֲנִי וְאִמֵּר אָמֵן, פְּטוּר. זֶה הַכֶּלֶל, כָּל הַמְשַׁנֶּה מַחֻבָּה לַחֻבָּה וּמִפְטוּר לַפְטוּר וּמִפְטוּר לַחֻבָּה, פְּטוּר. מַחֻבָּה לַפְטוּר, חֵיב. (זֶה הַכֶּלֶל, כָּל הַנִּשְׁבָּע לְהַקְלֵל עַל עֲצָמוֹ, חֵיב. לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ, פְּטוּר):

מסכת עדיות

שְׁמַאי אָמַר, כָּל הַנִּשְׁעִים דִּין שְׁעָתָן. וְהֵלֵל אָמַר, מִפְקִידָה לַפְקִידָה, אֶפְלוּ לִימֵים הֶרְבֵּה. וְחַכְמִים אֹמְרִים, לֹא כְדָבְרִי זֶה וְלֹא כְדָבְרִי זֶה, אֶלָּא מֵעַתַּל לַעַת מִמַּעֲטָת עַל יַד מִפְקִידָה לַפְקִידָה, וּמִפְקִידָה לַפְקִידָה מִמַּעֲטָת עַל יַד מֵעַתַּל לַעַת. כָּל אִשָּׁה שֵׁישׁ לָהּ וְסַת, דִּיָּה שְׁעָתָהּ. הַמְשַׁמֵּשֵׁת בְּעֵדִים, הִרִי זֶה כְּפִקְדָה, וּמִמַּעֲטָת עַל יַד מֵעַתַּל לַעַת וְעַל יַד מִפְקִידָה לַפְקִידָה:

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, מִקְבֵּל אֲנִי מִרְבֵּן יוֹחֲנָן בֶּן זְכַאי שֶׁשָּׁמַע מִרְבּוֹ וּרְבּוֹ מִרְבּוֹ הִלְכָה לְמִשְׁה מְסִינִי, שְׂאִין אֵלֶיהָ בֶּאֱטָמָא וְלִטְהַר לְרַחֵק וּלְקַרְב, אֶלָּא לְרַחֵק הַמְקוּרְבִין בְּזוּרְע וּלְקַרְב הַמְרַחֲקִין בְּזוּרְע. מִשְׁפַּחַת בֵּית צְרִיפָה הִיתָה בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן וְרַחֲקָה בֶּן צִיּוֹן בְּזוּרְע, וְעוֹד אַחֲרֵת הִיתָה שָׁם וּקְרָבָה בֶּן צִיּוֹן בְּזוּרְע, כְּגוֹן אֵלוֹ אֵלֶיהָ בֶּאֱטָמָא וְלִטְהַר לְרַחֵק וּלְקַרְב. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, לְקַרְב אֶבֶל לֹא לְרַחֵק. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, לְהַשׁוּת הַמַּחֲלֻקָּת. וְחַכְמִים אֹמְרִים, לֹא לְרַחֵק וְלֹא לְקַרְב אֶלָּא לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, שְׁנֹאֲמַר, הַנֶּה אֲנִכִּי שִׁלַּח לְכֶם אֶת אֵלֶיהָ הַנְּבִיאִי וְגו' וְהַשִּׁיב לָב אָבוֹת עַל בְּנֵים וְלָב בְּנֵים עַל אָבוֹתָם:

מסכת עבודה זרה

לְפָנֵי אִידִיָּהוּן שֶׁל גּוֹיִם שְׁלֹשָׁה יָמִים אֶסוּר לְשַׁאֵת וּלְתַת עִמְהוֹן, לְהַשְׂאִילוֹ וּלְשִׂאוֹל מִהוֹן, לְהַלְלוֹתוֹ וּלְלוֹוֹת מִהוֹן, לְפָרְעוֹ וּלְפָרַע מִהוֹן. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, נִפְרָעִין מִהוֹן כִּמְפָנִי שֶׁהוּא מִצַּר לוֹ. אָמְרוּ לוֹ, אַף עַל פִּי שְׁמַצַּר הוּא עִכְשׁוֹ, שְׁמַח הוּא לְאַחַר זְמַן:

הַלּוֹקֵחַ כְּלֵי תְשִׁמִּישׁ מִן הַגּוֹי, אֵת שֶׁדָּרְכוּ לְהַטְבִּיל, יִטְבִּיל. לְהַנְעִיל, יִנְעִיל. לְלַבֵּן בְּאוּר, לְלַבֵּן בְּאוּר. הַשְּׁפוּד וְהַאֶסְפָּלָה, מִלְבָּנָן בְּאוּר. וְהַסְפִּין, שְׁפָה וְהִיא טְהוּרָה:

מסכת אבות

מִשָּׁה קָבַל תּוֹרָה מְסִינִי, וּמִסְרָה לִיהוֹשֻׁעַ, וְיְהוֹשֻׁעַ לְזִקְנִים, וְזִקְנִים לְנָבִיאִים, וְנָבִיאִים מִסְרָה לְאֲנָשֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָה. הֵם אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה דְבָרִים, הֵיוּ מִתּוֹנִים בְּדִין, וְהַעֲמִידוּ תַלְמִידִים הֶרְבֵּה, וְעָשׂוּ סִיג לְתוֹרָה:

מסכת סנהדרין

דִּינֵי מְמוֹנֹת בְּשִׁלְשָׁה. גְּלוּת וְחִבְלוּת בְּשִׁלְשָׁה. נֶזֶק וְחֵצֵי נֶזֶק, תְּשׁוּמֵי כָּפֶל וְתְשׁוּמֵי אַרְבָּעָה וְחִמְשָׁה, בְּשִׁלְשָׁה. הָאוֹנֵס וְהַמְפַתֵּה וְהַמוֹצִיא שֵׁם רַע, בְּשִׁלְשָׁה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחַכְמִים אֹמְרִים, מוֹצִיא שֵׁם רַע בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה, מִפְּנֵי שֵׁישׁ בּוֹ דִּינֵי נִפְשׁוֹת:

הַמַּתְנַבֵּא בְּשֵׁם עֲבוּדָה זָרָה וְאֹמֵר כִּד אֶמְרָה עֲבוּדָה זָרָה, אֶפְלוּ כִּנּוּן אֵת הַהִלְכָה לְטָמָא אֵת הַטָּמֵא וְלִטְהַר אֵת הַטְּהוֹר. הַבֵּא עַל אִשְׁתּוֹ אִישׁ, כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנְסָה לְרִשׁוֹת הַבַּעַל לְנִשְׁוֹאִין אַף עַל פִּי שְׁלֹא נִבְעֵלָה, הַבֵּא עֲלֶיהָ הִרִי זֶה בְּחֻק. וְזוֹמְמֵי בַת כְּהֵן וּבִעֲבֵלָה, שְׁכַל הַזּוֹמְמִין מִקְדִּימִן לְאוֹתָהּ מִיָּתָהּ, חוּץ מִזּוֹמְמֵי בַת כְּהֵן וּבִעֲבֵלָה:

מסכת מכות

בִּיצַד הַעֲדִים נִעֲשִׂים זּוֹמְמִין, מְעִידִין אֲנִי בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא בֶּן גְּרוּשָׁה אוּ בֶּן חֲלוּצָה, אִין אֹמְרִים יַעֲשֶׂה זֶה בֶּן גְּרוּשָׁה אוּ בֶּן חֲלוּצָה תַּחֲתֵיו, אֶלָּא לֹקְה אַרְבַּעִים. מְעִידִין אֲנִי בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חֵיב לְגִלוּת, אִין אֹמְרִים יִגְלָה זֶה תַּחֲתֵיו, אֶלָּא לֹקְה אַרְבַּעִים. מְעִידִין אֲנִי בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שְׁגָרַשׁ אֵת אִשְׁתּוֹ וְלֹא נָתַן לָהּ כְּתֻבָּתָהּ, וְהֵלֵא בֵין הַיּוֹם וּבֵין לְמַחֵר סוֹפוֹ לָתֵן לָהּ כְּתֻבָּתָהּ, אֹמְדִין כַּמָּה אָדָם רוֹצֵה לָתֵן בְּכְתֻבָּתָהּ שֶׁל זֶה, שְׂאֵם נִתְאֲלָמְנָה אוּ נִתְגַּרְשָׁה, וְאֵם מִתָּה יִרְשְׁנָה בְּעֵלָה. מְעִידִין אֲנִי בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חֵיב לְחַבְרוֹ אֶלְף זֶה עַל מִנְתַּל לְתַנְּנוּ לוֹ מִכָּאֵן וְעַד שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְהוּא אֹמֵר מִכָּאֵן וְעַד עֶשְׂרִי שָׁנִים, אֹמְדִין כַּמָּה אָדָם רוֹצֵה לָתֵן וְיִהְיֶה בִּידוֹ אֶלְף זֶה, בֵּין נוֹתְנָן מִכָּאֵן וְעַד עֶשְׂרִי שָׁנִים:

רַבִּי חֲנִנְיָא בֶּן עֲקִישָׁא אָמַר, רַצָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל, לְפִיכָד הֶרְבֵּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת, שְׁנֹאֲמַר, יִי חַפְצֵי לְמַעַן צְדָקוֹ, יִגְדִיל תּוֹרָה וְיֵאָדִיר:

מסכת שבועות

שְׁבוּעוֹת שְׁתֵּים שֶׁהֵן אַרְבַּע. יְדִיעוֹת הַטָּמֵא שְׁתֵּים שֶׁהֵן אַרְבַּע. יְצִיאוֹת הַשַּׁבָּת שְׁתֵּים שֶׁהֵן אַרְבַּע. מְרֵאוֹת נְגַעִים שְׁנַיִם שֶׁהֵן אַרְבָּעָה:

הֵיכֵן שׁוֹרִי, אָמַר לוֹ אֲנִי יוֹדַע מָה אֵתָה סַח, וְהוּא שְׁמַת אוּ נִשְׁבֵּר אוּ נִשְׁבָּה אוּ נִגְבַּב אוּ אָבֵד, מְשִׁבֵּיעַד אֲנִי וְאִמֵּר אָמֵן, חֵיב. אָמַר לְנוֹשָׂא שְׁכָר וְהַשׁוֹכֵר הֵיכֵן שׁוֹרִי, אָמַר לוֹ מַת, וְהוּא שֶׁנִּשְׁבֵּר אוּ נִשְׁבָּה, נִשְׁבֵּר, וְהוּא שְׁמַת אוּ נִשְׁבָּה, נִשְׁבָּה, וְהוּא שְׁמַת אוּ נִשְׁבֵּר, נִגְבַּב, וְהוּא שְׁאָבֵד, אָבֵד, וְהוּא שֶׁנִּגְבַּב, מְשִׁבֵּיעַד אֲנִי וְאִמֵּר אָמֵן, פְּטוּר. מַת אוּ נִשְׁבֵּר אוּ נִשְׁבָּה, וְהוּא שֶׁנִּגְבַּב

עלו לבעלים לשם חובה, חוץ ממנחת חוטא ומנחת קנאות. מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמצן שלא לשמן, נתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן, או לשמן ושלא לשמן, או שלא לשמן ולשמן, פסולות. כיצד לשמן ושלא לשמן, לשם מנחת חוטא ולשם מנחת נדבה, או שלא לשמן ולשמן, לשם מנחת נדבה ולשם מנחת חוטא:

נאמר בעולת הבהמה אשה ריח נוחות, ובעולת העוף אשה ריח נוחות, ובמנחה אשה ריח נוחות, ללמד שאחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכון אדם את דעתו לשמים:

מסכת חולין

הכל שוחטין ושחיטתן בשרה, חוץ מחרש שוטה וקטן, שמא יקלקלו בשחיטתן. וכלן ששחיטתן ואחרים רואין אותן, שחיטתן בשרה. שחיטת נכרי נבלה ומטמאה במשא. השוחט בלילה, וכן הסומא ששחט, שחיטתו בשרה. השוחט בשבת וביום הכפורים, אף על פי שמתחייב בנפשו, שחיטתו בשרה:

לא יטול אדם אם על בניס, אפלו לטהר את המצורע. ומה אם מצוה קלה שהיא כאסר, אמרה תורה, למען ייטב לך והארכת ימים, קל וחומר על מצות חמורות שבתורה:

מסכת בכורות

הלוקח עבר חמורו של נכרי, והמוכר לו אף על פי שאינו רשאי, והמשתתף לו, והמקבל ממנו, והנותן לו בקבלה, פטור מן הבכורה, שגאמר, בישראל, אבל לא באחרים. כהנים ולוים פטורין מקל וחומר, אם פטרו של ישראל במדבר, דין הוא שיפטרו של עצמן:

יצאו שנים כאחד, מונה אותן שנים שנים. מנאן אחד, תשיעי ועשירי מקלקליו. יצאו תשיעי ועשירי כאחת, תשיעי ועשירי מקלקליו. קרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי, שלשתן מקדשין. התשיעי נאכל במומו, והעשירי מעשר, ואחד עשר קרב שלמים ועושה תמורה, דברי רבי מאיר. אמר רבי יהודה, וכי יש תמורה עושה תמורה. אמרו משום רבי מאיר, אלו היה תמורה, לא היה קרב. קרא לתשיעי עשירי ולעשירי עשירי ולאחד עשר עשירי, אין אחד עשר מקדש. זה הכלל, כל שלא נעקר שם עשירי ממנו, אין אחד עשר מקדש:

מסכת ערכין

הכל מערכין ונערכין, נודרים ונדרים, כהנים ולוים

בן הוא האומר, לפוס צערא אנרא: כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא בראו אלא לכבודו, שגאמר, כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. ואומר, יי' ימלך לעלם ועד: רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, למיכד הרבה להם תורה ומצות, שגאמר, יי' חפץ למען צדקו, יגדיל תורה ויאדיר:

מסכת הוריות

הורו בית דין לעבור על אחת מכל מצות האמורות בתורה והלך היחיד ועשה שזגג על פיהם, בין שעשו ועשה עמה, בין שעשו ועשה אחריהו, בין שלא עשו ועשה, פטור, מפני שתלה בבית דין. הורו בית דין וידע אחד מהן שטעו או תלמיד והוא ראוי להוראה והלך ועשה על פיהו, בין שעשו ועשה עמה, בין שעשו ועשה אחריהו, בין שלא עשו ועשה, הרי זה חייב, מפני שלא תלה בבית דין. זה הכלל, התולה בעצמו, חייב. והתולה בבית דין, פטור:

כהן קודם ללוי, לוי לישראל, ישראל למזר, ומזר לנתי, ונתי לגר, וגר לעבד משחרר. אימתי, בזמן שכלן שוין. אבל אם היה ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ, ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ:

סדר קדשים

מסכת זבחים

כל הזבחים שנובחו שלא לשמן, כשרים, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה, חוץ מן הפסח ומן החטאת, הפסח בזמנו, והחטאת בכל זמן. רבי אליעזר אומר, אף האשם, הפסח בזמנו, והחטאת והאשם בכל זמן. אמר רבי אליעזר, החטאת באה על חטא והאשם בא על חטא, מה חטאת פסולה שלא לשמה, אף האשם פסול שלא לשמו:

אלו קדשים קרבין במשכן, קדשים שהקדשו למשכן. קרבנות הצבור קרבין במשכן, וקרבנות היחיד בבמה. קרבנות היחיד שהקדשו למשכן, יקרבו במשכן. ואם הקריבו בבמה, פטור. מה בין במת יחיד לבמת צבור, סמיכה, ושחיטת צפון, ומתן סביב, ותנופה, והגשה. רבי יהודה אומר, אין מנחה בבמה. וכהו, ובגדי שרת, וכלי שרת, וריח ניחוח, ומחיצה בדמים, ורחוץ ידים ורגלים. אבל הזמן והנותר והטמא, שוין בזה ובה:

מסכת מנחות

כל המנחות שנקמצו שלא לשמן, כשרות, אלא שלא

אמו, ועל אחות אשתו, ועל אשת אחיו, ועל אשת אחי אביו, ועל הנדה, המגדף, והעובד עבודה זרה, והנותן מזרעו למלך, ובעל אוב, המחלל את השבת, וטמא שאכל את הקדש, והבא למקדש טמא, האוכל חלב, ודם, ונותר, ופגול, השוחט והמעלה בחוץ, האוכל חמץ בפסח, והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים, המפטם את השמן, והמפטם את הקטרת, והסד בשמן המשחה. הפסח והמילה במצות עשה:

רבי שמעון אומר, כבשים קודמין לעזים בכל מקום, יכול מפני שהן מבחרין מהן, תלמוד לומר, ואם כבש יביא קרבנו לחטאת, מלמד ששניהן שקולין. תורים קודמין לבני יונה בכל מקום, יכול מפני שהן מבחרין מהן, תלמוד לומר, ובן יונה או תר לחטאת, מלמד ששניהן שקולין. האב קודם לאם בכל מקום. יכול שכבוד האב עודף על כבוד האם, תלמוד לומר, איש אמו ואביו תיראו, מלמד ששניהן שקולין. אבל אמרו חכמים, האב קודם לאם בכל מקום, מפני שהוא ואמו חיבין בכבוד אביו. וכן בתלמוד תורה, אם זכה הבן לפני הרב, הרב קודם את האב בכל מקום, מפני שהוא ואביו חיבין בכבוד רבו:

מסכת מעילה

קדשי קדשים ששחטן בדרום, מועלין בהן. שחטן בדרום וקבל דמן בצפון, בצפון וקבל דמן בדרום, שחטן ביום וזרק בלילה, בלילה וזרק ביום, או ששחטן חוץ לזמנן וחוצו למקומן, מועלין בהן. כלל אמר רבי יהושע, כל שיהיה לה שעת התר לכהנים, אין מועלין בה. ושלא היה לה שעת התר לכהנים, מועלין בה. איזו היא שיהיה לה שעת התר לכהנים, שנה, ושנטמאה, ושיצאה. איזו היא שלא היה לה שעת התר לכהנים, ששחטה חוץ לזמנה, חוץ למקומה, ושקבלו פסולין וזרקו את דמה:

פרוטה של הקדש שנפלה לתוך הכיס, או שאמר פרוטה בכיס זה הקדש, כיון שהוציא את הראשונה, מעל, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, עד שיוציא את כל הכיס. מודה רבי עקיבא באומר פרוטה מן הכיס זה הקדש, שהוא מוציא והולך עד שיוציא את כל הכיס:

מסכת תמיד

בשלשה מקומות הפהנים שומרים בבית המקדש, בבית אבטינס, ובבית הניצוץ, ובבית המוקד. בית אבטינס ובית הניצוץ היו עליות, והרובים שומרים שם. בית המוקד כפה, ובית גדול היה, מקף רובדים

וישראלים, נשים ועבדים. טמטום ואנדרוניגוס נודרים ונדרים ומעריכו, אבל לא נערכין, שאינו נערך אלא זכר ודאי ונקבה ודאית. חרש שוטה וקטן נדרין ונערכין, אבל לא נודרין ולא מעריכו, מפני שאין בהם דעת. פחות מכן חדש נדר, אבל לא נערך:

ישראל שירש את אבי אמו לוי, אינו גואל פסדר הזה. וכן לוי שירש את אבי אמו ישראל, אינו גואל פסדר הזה, שנאמר, כי בתי ערי הלויים, עד שיהא לוי ובערי הלויים, דברי רבי. וחכמים אומרים, אין הדברים אמורים אלא בערי הלויים. אין עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה, ולא מגרש עיר ולא עיר מגרש. אמר רבי אליעזר, במה דברים אמורים, בערי הלויים. אבל בערי ישראל, עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה, מגרש עיר ולא עיר מגרש, כדי שלא יחריבו את ערי ישראל. הפהנים והלויים מוכרים לעולם וגואלים לעולם, שנאמר, גאלת עולם תהיה ללויים:

מסכת תמורה

הכל ממירים, אחד אנשים ואחד נשים. לא שאדם רשאי להמיר, אלא שאם המיר מוקד וסופג את הארבעים. הפהנים ממירים את שלהם, וישראל ממירים את שלהם. אין הפהנים ממירים לא בחטאת ולא באשם ולא בכבור. אמר רבי יוחנן בן גורי, וכי מפני מה אין ממירים בכבור. אמר לו רבי עקיבא, חטאת ואשם מתנה לכהן, והכבור מתנה לכהן, מה חטאת ואשם אין ממירים בו, אף הכבור לא ימירנו בו. אמר לו רבי יוחנן בן גורי, מה לי אינו ממיר בחטאת ואשם שאין זכים בהם בחייהם, תאמר בכבור שזכים בו בחייו. אמר לו רבי עקיבא, והלא כבר נאמר, והיה הוא ותמורתו יהיה קדש, היכן קדשה חלה עליו, בבית הבעלים, אף תמורה בבית הבעלים:

כל הקדשים ששחטו חוץ לזמנן וחוצו למקומן, הרי אלו ישרפו. אשם תלוי ישרף. רבי יהודה אומר, יקבר. חטאת העוף הבאה על ספק, תשרף. רבי יהודה אומר, יטילנה לאמה. כל הנשרפין לא יקברו, וכל הנקברים לא ישרפו. רבי יהודה אומר, אם רצה להחמיר על עצמו לשרוף את הנקברים, רשאי. אמרו לו, אינו מתר לשנות:

מסכת כריתות

שלישים ושש כרתות בתורה, הבא על האם, ועל אשת האב, ועל הפלה, הבא על הזכור, ועל הבהמה, ואשה המביאה את הבהמה עליה, הבא על אשה ובתה, ועל אשת איש, הבא על אחותו, ועל אחות אביו, ועל אחות

הוא שבחר באהרן ובבניו לעמוד לשרת לפני יי בבית קדשי הקדשים:

מסכת קנים

חטאת העוף נעשית למטה, וחטאת בהמה למעלה. עולת העוף נעשית למעלה, ועולת בהמה למטה. אם שנה בזה ובזה, פסול. סדר קנים כך הוא, החובה אחד חטאת ואחד עולה. בנדריים ונדבות, כלן עולות. איזהו נדר, האומר הרי עלי עולה. ואיזהו נדבה, האומר הרי זו עולה. מה בין נדרים לנדבות, אלא שהנדריים, מתו או נגנבו, חייבים באחריותם. ונדבות, מתו או נגנבו, אין חייבים באחריותם:

האשה שאמרה, הרי עלי קן כשאלד זכר, וילדה זכר, מביאה שתי קנים, אחת לנדרה ואחת לחובתה. נתנתן לפנה, והכהן צריך לעשות שלש פרידיו מלמעלן ואחת מלמטן. לא עשה כן אלא עשה שתיים למעלן ושתיים למטן ולא נמלך, צריכה להביא עוד פרידה אחת ויקריבה למעלן, ממיין אחד. משני מיניו, תביא שתיים. פרשה נדרה, צריכה להביא עוד שלש פרידיו, ממיין אחד. משני מיניו, תביא ארבע. קבעה נדרה, צריכה להביא עוד חמש פרידיו, ממיין אחד. משני מיניו, תביא שש. נתנתן לפנה ואין ידוע מה נתנה, הלך הפנה ועשה ואין ידוע מה עשה, צריכה להביא עוד ארבע פרידיו לנדרה ושתיים לחובתה, וחטאת אחת. בן עזאי אומר, שתי חטאות. אמר רבי יהושע, זה הוא שאמר, כשהוא חי קולו אחד, וכשהוא מת קולו שבעה. כיצד קולו שבעה, שתי קרניו שתי חצוצרות, שתי שוקיו שני חלילין, עורו לתוף, מעיו לנבלים, בני מעיו לכנורות. ויש אומרים, אף צמרו לתבלת. רבי שמעון בן עקשיא אומר, זקני עם הארץ כל זמן שמזקינין דעתן מטרפת עליהן, שנאמר, מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח. אבל זקני תורה אינן כן, אלא כל זמן שמזקינין דעתן מתישבת עליהן, שנאמר, בישישים חכמה וארץ ימים תבונה:

סדר טהרות

מסכת מקואות

שש מעלות במקואות, זו למעלה מזו וזו למעלה מזו. מי גבאים, שתה טמא ושתה טהור, טמא. שתה טמא ומלא בכלי טהור, טמא. שתה טמא ונפל ככר של תרומה, אם הדיח, טמא, ואם לא הדיח, טהור:

אכל אכלים טמאים, ושתה משקים טמאים, טבל והקיאן, טמאים, מפני שאינן טהורים בגוף. שתה מים

של אבן, וזקני בית אב ישנים שם, ומפתחות העזרה בידם, ופרחי כהנה איש כסתו בארץ. לא היו ישנים בבגדי קדש, אלא פושטין ומקפלין ומניחים אותן תחת ראשיהם, ומתפסין בכסות עצמן. ארע קרי לאחד מהן, יוצא והולך לו במסכה ההולכת תחת הבירה, והנרות דולקין מכאן ומכאן, עד שהוא מגיע לבית הטבילה. ומדורה היתה שם, ובית פסא של כבוד. וזה היה כבודו, מצאו נעול, ידוע שיש שם אדם, פתוח, ידוע שאין שם אדם. ירד וטבל, עלה ונסתפג, ונתחמם כנגד המדורה, בא וישב לו אצל אחיו הפהנים עד שהשערים נפתחים ויוצא והולך לו:

השיר שהיו הלויים אומרים במקדש, ביום הראשון היו אומרים, לוי הארץ ומלואה תבל וישבי בה. בשני היו אומרים, גדול יי ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. בשלישי היו אומרים, אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים ישפט. ברביעי היו אומרים, אל נקמות יי אל נקמות הופיע. בחמישי היו אומרים, הרנינו לאלהים עוזנו הריעו לאלהי יעקב. בששי היו אומרים, יי מלך גאות לבש לבש יי עז התאזר אף תכון תבל כל תמוט. בשבת היו אומרים, מזמור שיר ליום השבת, מזמור שיר לעתיד לבא ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים:

מסכת מדות

בשלתה מקומות הפהנים שומרים בבית המקדש, בבית אבטינס ובבית הניצוץ ובבית המוקד. והלויים בעשרים ואחד מקום, חמשה על חמשה שערי הר הבית, ארבעה על ארבע פנותיו מתוכו, חמשה על חמשה שערי העזרה, ארבעה על ארבע פנותיה מבחוץ, ואחד בלשכת הקרבן, ואחד בלשכת הפרכת, ואחד לאחורי בית הכפרת:

שבדרום (נ"א שבצפון), לשכת העץ, לשכת הגולה, לשכת הגזית. לשכת העץ, אמר רבי אליעזר בן יעקב, שכחתי מה היתה משמשת. אבא שאול אומר, לשכת כהן גדול היתה, והיא היתה אחורי שתיהן, ונג שלשתן שנה. לשכת הגולה, שם היה בור קבוע והגלגל נתון עליו, ומשם מספיקים מים לכל העזרה. לשכת הגזית, שם היתה סנהדרי גדולה של ישראל יושבת ודנה את הכהנה. וכהן שנמצא בו פסול, לובש שחורים ומתעטף שחורים ויוצא והולך לו. ושלא נמצא בו פסול, לובש לבנים ומתעטף לבנים, נכנס ומשמש עם אחיו הפהנים. ויום טוב היו עושים, שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן הכהן, וכך היו אומרים, ברוך המקום ברוך הוא, שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן, וברוך

מסכת אהלות

שנים טמאים במת, אחד טמא טמאת שבעה ואחד טמא טמאת ערב. שלשה טמאים במת, שנים טמאים טמאת שבעה ואחד טמא טמאת ערב. ארבעה טמאים במת, שלשה טמאים טמאת שבעה ואחד טמא טמאת ערב. וכי יצד שנים, אדם הנוגע במת טמא טמאת שבעה, ואדם הנוגע בו טמא טמאת ערב:

עשרה מקומות אין בהן משום מדור גוים, אהלי הערביים, והסכות, והצרפין, והברגנין, והאלקטיות, ובית שער, ואוירה של חצר, והמרחץ, ומקום החצים, ומקום הלגיונות:

מסכת נגעים

מראות נגעים שנים שהן ארבעה. בהרת עזה כשלה, שניה לה כסיד היכל, והשאת כקרום ביצה, שניה לה כצמר לבן, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, השאת כצמר לבן, שניה לה כקרום ביצה:

שני מצורעים שנתערבו קרבנותיהם, קרב קרבנו של אחד מהם, ומת אחד מהם, זו ששאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע. אמר להם, יכתוב נכסיו לאחר ויביא קרבן עני:

מסכת זבים

הרואה ראה אחת של זוב, בית שמאי אומרים, כשומרת יום כנגד יום. ובית הלל אומרים, כבעל קרי. ראה אחת, ובשני הפסיק, ובשלישי ראה שתיים או אחת מרבה בשתיים, בית שמאי אומרים, זב גמור. ובית הלל אומרים, מטמא משכב ומושב, וצריך ביאת מים חיים, ופטור מן הקרבן. אמר רבי אליעזר בן יהודה, מודים בית שמאי בזה שאינו זב גמור. ועל מה נחלקו, על הרואה שתיים או אחת מרבה בשתיים, ובשני הפסיק, ובשלישי ראה אחת, בית שמאי אומרים, זב גמור. ובית הלל אומרים, מטמא משכב ומושב, וצריך ביאת מים חיים, ופטור מן הקרבן:

אלו פוסלים את התרומה, האוכל אכל ראשון, והאוכל אכל שני, והשותה משקין טמאין, והבא ראשו ורבו במים שאובין, וטהור שנגפלו על ראשו ועל רבו שלשה לגין מים שאובין, והספר, והידים, וטבול יום, והאכלים והכלים שנטמאו במשקים:

מסכת נדה

שמאי אומר, כל הנשים דין שעתן. והלל אומר, מפקידה לפקידה, אפלו לימים הרבה. וחכמים

טמאים, טבל והקיאם, טהורים, מפני שהם טהורים בגוף. בלע טבעת טהורה, נכנס לאהל המת, הזה ושנה וטבל והקיא, הרי היא כמות שהיתה. בלע טבעת טמאה, טובל ואוכל בתרומה. הקיאה, טמאה וטמאתו. חץ שהוא תחוב באדם, בזמן שהוא נראה, חוצץ. ואם אינו נראה, טובל ואוכל בתרומתו:

מסכת פרה

רבי אליעזר אומר, עגלה בת שנתה, ופרה בת שתיים. וחכמים אומרים, עגלה בת שתיים, ופרה בת שלש או בת ארבע. רבי מאיר אומר, אף בת חמש כשירה הזקנה, אלא שאין ממתנין לה, שמה תשחיר, שלא תפסל. אמר רבי יהושע, לא שמעתי אלא שלשית. אמרו לו, מה הלשון שלשית. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה שלשית, לאחרות במנן. וכשאתה אומר שלשית, בת שלש שנים. כיוצא בו אמרו, כרם רבעי. אמרו לו, מה הלשון רבעי. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה רבעי, לאחרים במנן. וכשאתה אומר רבעי, בן ארבע שנים. כיוצא בו אמרו, האוכל בבית המנגע פרס משלש לקב. אמרו לו, אמור משמונה עשרה לסאה. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה משלש לקב, אין בו חלה. וכשאתה אומר משמונה עשרה לסאה, מעטתו חלתו:

טבל את האזוב ביום והזה ביום, כשר. ביום והזה בלילה, בלילה והזה ביום, (ביום והזה ביום שלאחריו), פסול. אבל הוא עצמו טובל בלילה ומזה ביום, שאין מזין עד שתגנץ החמקה. וכלן שעשו משעלה עמוד השחר, כשר:

מסכת ידים

מי רביעית נותנין לידים, לאחד אף לשנים. מחצית לג, לשלשה או לארבעה. מלג, לחמשה ולעשרה ולמאה. רבי יוסי אומר, ובלבד שלא יפחות לאחרון שבהם מרביעית. מוסיפין על השניים, ואין מוסיפין על הראשונים:

אמר צדוקי גלילי, קובל אני עליכם פרושים, שאתם כותבין את המושל עם משה בגט. אמרו פרושים, קובלין אנו עליך צדוקי גלילי, שאתם כותבים את המושל עם השם בדף, ולא עוד אלא שאתם כותבין את המושל מלמעלן ואת השם מלמטן, שנאמר, ויאמר פרעה מי יי אשר אשמע בקלו לשלח את ישראל. וכשלקה מהו אומר, יי הצדיק:

מסכת טבול יום

המכניס חלות על מנת להפריש, ונשכו, בית שמאי אומרים, חבור בטבול יום. ובית הלל אומרים, אינו חבור. מקרצות נושכות זו בזו, וכפרות נושכות זו בזו, האופה חמיטה על גבי חמיטה עד שלא קרמו בתנור, וקולית של מים המחלחלת, ורתחת גריסין של פול ראשונה, ורתחת יין חדש, רבי יהודה אומר, אף של ארז, בית שמאי אומרים, חבור בטבול יום. בית הלל אומרים, אינו חבור. ומודים בשאר כל הטמאות, בין קלות בין כבדות:

התורם את הבור ואמר, הרי זו תרומה על מנת שתעלה שלום, שלום מן השכר ומן השפיכה, אבל לא מן הטמאה. רבי שמעון אומר, אף מן הטמאה. נשברה, אינה מדמעת. עד היכן תשבר ולא תדמע, כדי שתתגלגל ותגיע לבור. רבי יוסי אומר, אף מי שהיה בו דעת להתנות ולא התנה, נשברה אינה מדמעת, מפני שהוא תנאי בית דין:

מסכת מכשירין

כל משקה שתחלתו לרצון אף על פי שאין סופו לרצון, או שסופו לרצון אף על פי שאין תחלתו לרצון, הרי זה בכי יתן. משקין טמאים מטמאין לרצון ושלא לרצון:

חלב האשה מטמא לרצון ושלא לרצון, וחלב הבהמה אינו מטמא אלא לרצון. אמר רבי עקיבא, קל וחמר הדברים, מה אם חלב האשה שאינו מיחד אלא לקטנים, מטמא לרצון ושלא לרצון, חלב הבהמה שהוא מיחד לקטנים ולגדולים, אינו דין שיטמא לרצון ושלא לרצון. אמרו לו, לא, אם טמא חלב האשה שלא לרצון, שדם מגפתה טמא, וטמא חלב הבהמה שלא לרצון, שדם מגפתה טהור. אמר להם, מחמיר אני בחלב מבדם, שהחולב לרפואה טמא, והמקוץ לרפואה טהור. אמרו לו, סלי זיתים וענבים יוכיחו, שהמשקים היוצאין מהן לרצון טמאים. ושלא לרצון טהורים. אמר להן, לא, אם אמרתם בסלי זיתים וענבים, שתחלתן אכל וסופן משקה, תאמרו בחלב שתחלתו וסופו משקה. עד כאן היתה תשובה. אמר רבי שמעון, מכאן ואילך היינו משיבין לפניו, מי גשמים יוכיחו, שתחלתן וסופן משקה ואינן מטמאין אלא לרצון. אמר לנו, לא, אם אמרתם במי גשמים, שאין רבן לאדם, אלא לארצות ולאיננות, ורב החלב לאדם:

מסכת עוקצין

כל שהוא יד ולא שומר, מטמא ומטמא ולא מצטרף. ושומר, אף על פי שאינו יד, מטמא ומטמא ומצטרף.

אומרים, לא כדברי זה ולא כדברי זה, אלא מעת לעת ממעט על יד מפקידה לפקידה, ומפקידה לפקידה ממעט על יד מעת לעת. כל אשה שיש לה וסת, דיה שעטה. המשמשת בעדים, הרי זו כפקידה, וממעט על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה:

הרואה יום אחד עשר וטבלה לערב ושמשה, בית שמאי אומרים, מטמאין משכב ומושב, וחיבין בקרבן. בית הלל אומרים, פטורין מן הקרבן. טבלה ביום שלאחריו ושמשה את ביתה ואחר כך ראתה, בית שמאי אומרים, מטמאין משכב ומושב ופטורים מן הקרבן. ובית הלל אומרים, הרי זה גרגרן. ומודים ברואה בתוך אחד עשר יום וטבלה לערב ושמשה, שטמאין משכב ומושב וחיבין בקרבן. טבלה ביום שלאחריו ושמשה, הרי זו תרבות רעה, ומגען ובעלתן תלויים:

מסכת טהרות

שלישה עשר דבר בנבלת העוף הטהור, צריכה מחשבה, ואינה צריכה הכשר, ומטמאה טמאת אכלין בכביצה, וכזית בבית הבליעה, והאוכלה טעון הערב שמש, וחיבים עליה על ביאת המקדש, ושורפין עליה את התרומה, והאוכל אבר מן החי ממנה סופג את הארבעים, שחיסתה ומילקתה מטהרות את טרפתה, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, אינן מטהרות. רבי יוסי אומר, שחיסתה מטהרת, אבל לא מליקתה:

בין העגולים לזגין, רשות הרבים. כרם שלפני הבוצרים, רשות היחיד, ושלאחר הבוצרים, רשות הרבים. אימתי, בזמן שהרבים נכנסים בזו ויוצאים בזו. כלי של בית הבד, ושל גת, והעקל, בזמן שהן של עץ, מנגבין והן טהורין. בזמן שהן של גמי, מישגן כל שנים עשר חדש, או חולטן בחמין. רבי יוסי אומר, אם נתנן בשבלת הנהר, דיו:

מסכת נלים

אבות הטמאות, השרץ, ושכבת זרע, וטמא מת, והמצורע בימי ספרו, ומי חטאת שאין בהם כדי היתה, הרי אלו מטמאין אדם וכלים במגע, וכלי חרש באויר, ואינם מטמאין במשא:

עליונית קטנה שננטל פיה, טמאה. וגדולה שננטל פיה, טהורה. של פליטון שננטל פיה, טהורה, מפני שהיא סורחת את היד. לגיני גדולים שננטל פיהן, טמאין, מפני שהיא מתקנן לכבשין. והאפרכס של זכוכית, טהורה. אמר רבי יוסי, אשריך כלים, שנכנסת בטמאה ויצאת בטהרה:

לא שומר ולא יד, לא מטמא ולא מטמא:

מאזנים תשרי קרקבו, עקרב מרחשון קבה, קשת כסלו יד ימין, גדי טבת יד שמאל, דלי שבט רגל ימין, דגים אדר רגל שמאל, זהו ה"ו ז"ח ט"י ל"ן ס"ע צ"ק. שלשה אויבים הם, לשון כבוד מרה. שלשה אוהבים הם, עינים אונים לב. שלשה מחיים הם, שנים חטם טחול. שלשה ממיתים הם, שני נקבים תחתונים ופה. שלשה אינם ברשותו, עיניו אוניו חטמו. שלש שמועות טובות לאון, ברכה שמועה טובה וקלוס. שלש ראיות רעות, עין נואפת עין רעה עין מנדת. שלש ראיות טובות לעינים, בשת עין טובה ועין נאמנת. שלש רעות ללשון, דבור רע והמלשין והמדבר אחד בפה ואחד בלב. שלש טובות ללשון, שתיקה ושמירת הלשון ודבור אמת.

אמר רבי יהושע בן לוי, עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק שלש מאות ועשרה עולמות, שנאמר, להנחיל אהבי יש ואצרותיהם אכלא. אמר רבי שמעון בן חלפתא, לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, שנאמר, יי עז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום:

קבלה

ספר יצירה

בשלשים ושנים נתיבות פליאות חכמה חקק י"ה י"ה יי צבאות אלהי ישראל אלהים חיים ומלך עולם אל (שדי) רחום וחנון שוכן עד מרום וקדוש (שמו) ברא את עולמו בשלשה ספרים בספר וסופר וספור:

זהו פרשת אמור דף צז

רבי אבא ורבי חיאי הוו אזלי באורחא, אמר רבי חיאי, כתיב, וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה. מאי קא מירי. אמר ליה, הא אוקמיה חבריא. אבל תא חזי, ישראל כד הוו במצרים, הוו ברשותא אחרא, והוו אחידין במסאבותא, כאתתא דא כד היא יתבא ביומי דמסאבותא. בתר דאתגורו, עאלו בחולקא קדישא דאקרי ברית. כיון דאתאחדו ביה, פסק מסאבותא מניה, כדא אתתא כד פסקו מנה דמי מסאבותא. בתר דאתפסקו מנה, מה כתיב, וספרה לה שבעת ימים. אוף הכא, כיון דעאלו בחולקא קדישא, פסקא מסאבו מניה, ואמר קודשא בריך הוא, מכאן ולהלאה חושבנא לדכוייתא. וספרתם לכם, לכס דיקא, כמה דאת אמר וספרה לה שבעת ימים, לה לעצמה, אוף הכא לכס לעצמכם. ולמה, בגין לאתדכא במיין עלאין קדישין, ולבתר למיתי לאתחברא ביה במלכא ולמבלא אוריתיה. כתיב וספרה לה שבעת ימים, אוף הכא שבע שבתות, אמאי שבע שבתות, בגין למזכי לאתדכא במיין דההוא נהר דנגיד ונפיק ואקרי מים חיים. וההוא נהר שבע שבתות נפקו מניה. ועל דא שבע שבתות ודאי, בגין למזכי ביה, כמה דאתתא דכיו דילה בליליא לאשתמשא בבעלה. כד כתיב וברדת הטל על המחנה לילה. על המחנה כתיב, ולא כתיב וברדת הטל לילה (אלא על המחנה, בגין דיורד מההוא נקודה על אנון וימין דאתקריאו מחנה). ואימתי נחת האי טלא, כד קריבו ישראל לטורא דסיני, כדיו נחת ההוא טלא בשליו, ואדכו, ואתפסקת וזהמתו מניה, ואתחברו ביה במלכא וקבילו אוריתא, ונכסת ישראל הא אוקמנא. ובההוא זמנא, ודאי כל הנחלים הולכים אל הים, לאתדכא ולאסתחא, וכלא אתקשרו (ס"א אתקדשו) ואתחברו ביה במלכא קדישא. תא חזי, כל בר נש דלא מני חושבנא דא, אנון שבע שבתות תמימות, למזכי לדכוייתא דא, לא אקרי טהור, ולא

כלול של דבר, מקצת אלו מצטרפים עם אלו ומקצת אלו מצטרפים עם אלו, אלו עם אלו ואלו עם אלו, אלו תמורת אלו ואלו תמורת אלו, אלו כנגד אלו ואלו כנגד אלו, ואם אין אלו אין אלו, וכלם אדוקים בתלי וגלגל ולב:

גם את כל חפץ, זה לעמת זה עשה האלהים, טוב לעמת רע ורע לעמת טוב, טוב מטוב ורע מרע, טוב מבחין רע ורע מבחין טוב, טוב גנוו לטובים ורע גנוו לרעים.

וכשבא אברהם אבינו והביט וראה וחקר והבין וחקק וחשב ויצר וצרף וחשב ועלתה בידו, ונגלה עליו אדון הכל וקרא עליו המקרא הזה בטרם אצרך בבטן ידעתיה, וקרא אוהבו וכתר לו ברית ולזרעו עד עולם, שנאמר והאמין ביי ויחשבה לו צדקה, כרת לו ברית בין עשר אצבעות רגליו והיא המילה, ובין עשר אצבעות ידיו והוא הלשון, קשר עשרים ושנים אותיות התורה בלשונו וגלה לו את סודו, משכן במים, דלקו באש, רעשן ברוח, בערן בשבעה כוכבים, נהגו בשנים עשר מזלות.

אזיר רויה גויה, ארץ קר ובטן, שמים חם וראש, זהו אמ"ש. שבתאי שבת ופה, צדק אחד בשבת ועין ימין, מאדים שני בשבת ועין שמאל, חמה שלישי בשבת ואף ימין, נהר רביעי בשבת ואף שמאל, כוכב חמישי בשבת ואון ימין, לבנה ששי בשבת ואון שמאל, זהו בג"ד כפר"ת. ואלו שנים עשר מזלות, טלה ניסן כבד, שור אדר מרה, תאומים סיון טחול, סרטן תמוז המוסק, אריה אב כוליא ימין, בתולה אלול כוליא שמאל,

דמלכא עלאה ומטרוניתא וחבריא מדוריהון פחדא ולא מתפרשין לעלמין. הך הוא דכתיב: "מי יגור באהלך וגו' הולך תמים ופועל צדק. מאן הוא, אלא אלן אנו דמתקני למטרוניתא בתכשיטה בלבושהא בעטרהא, וכל חד פועל צדק אקרי. אמר רבי חייא, אלמלא לא זכינא בעלמא אלא למשמע מלין אלן די זכאה חולקיהון דאנו דמשפדלי באוריתא, וידעין אורחי דמלכא קדישא, דרעותא דלהון באוריתא, עלייהו כתיב כי בי חשק ואפלטוהו אשגבהו וכתיב אחלצהו ואכבדהו.

זהו פרשת בראשית דף ח

רבי שמעון הוה יתיב ולעי באוריתא בליליא דכלה אתחברת בעעלה. דתנינן פל אנו חבריא דבני היכלא דכלה אצטריכו בההיא ליליא דכלה אנדמנת למחוי לזומא אחרא גז חופה בעעלה למחוי עמה פל ההוא ליליא, ולמחדי עמה בתקונהא דאיהי אתתקנת למלעי באוריתא מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים ובדרשות דקראי וברזין דחכמתא. בגין דאלין אנו תקונין דילה ותכשיטה. ואיהי ועולמתהא עאלת וקומת על רישיהון ואתתקנת בהו וחדאה בהו פל ההוא ליליא. ולזומא אחרא לא עאלה לחופה אלא בהדיהו. ואלין אקרון בני חופתא. וכיון דעאלת לחופתא קודשא בריך הוא שאל עליהו ומברך לון ומעטר לון בעטרהא דכלה. וזכאה חולקהו. והוה רבי שמעון וכלהו חבריא מרנני ברנה דאוריתא ומחדשין מלין דאוריתא פל חד וחד מניהו. והוה חדי רבי שמעון וכל שאר חבריא. אמר לון רבי שמעון, בני זכאה חולקכו בגין דלמחר לא תיעול פלה לחופה אלא בהדיכו. בגין דכלהו דמתקני תקונהא בהאי ליליא וחדאן בה בלהון יהון רשימו וכתיבין בספרא דדוכרניא וקודשא בריך הוא מברך לון בשבעין ברכאן ועטרין דעלמא עלאה:

פתח רבי שמעון ואמר, השמים מספרים כבוד אל וגו'. קרא דא הא אוקימנא ליה. אבל בזמנא דא דכלה אתערת למיעל לחופה ביומא דמחר אתתקנת ואתנהירת בקיושיתה בהדי חבריא דחדאן עמה פל ההיא ליליא ואיהי חדאת עמהו. וביומא דמחר כמה אוכלוסין ומשרון מתפנשין בהדה. ואיהי וכלהו מחפאן לכל חד וחד דתקינו לה בהאי ליליא. כיון דמתחברן פחדא ואיהי חמאת לבעלה מה כתיב, השמים מספרים כבוד אל. השמים דא חתן דעאל לחופה. מספרים ומנהרין כוזהרא דספיר, דנהיר וזהיר מסיפי עלמא ועד ספי עלמא. כבוד אל, דא כבוד פלה דאקרי אל, דכתיב, אל זועם בכל יום. בכל יומי

בכללא דטהור הוא, ולא הוא כדאי למחוי ליה חולקא באוריתא, ומאן דמטי טהור להאי יומא, וחושבנא לא אתאביד מניה, כד מטי להאי ליליא, לבעי ליה למלעי באוריתא ולאחתברא בה, ולנטרא דכיו עלאה דמטי עליה בההוא ליליא, ואתדכי. ואוליפנא דאוריתא דבעי ליה למלעי בהאי ליליא אוריתא דבעל פה, בגין דיתדכו פחדא ממבועא דנחלא עמיקא. לבתר בהאי יומא ליתי תורה שבכתב, ויתחבר בהו, וישתכחון פחדא בזווגא חד לעלא. כדון מכריו עליה ואמרי, ואני זאת בריתי אותם אמר "רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיו וגו'. ועל דא חסידי קדמאי לא הוה נמי בהאי ליליא והוה לעאן באוריתא, ואמרי, יתי לאחסנא יתא קדישא לון ולבנן בתרין עלמין. וההוא ליליא כנסת ישראל אתערת עליהו ואתיא לאזדנא ביה במלכא, ותרוהו מתעטרי על רישיהו דאנו דזכאין להכי. רבי שמעון הכי אמר, בשעתא דמתכנשי חבריא בהאי ליליא לנביה, יתי לתקנא תכשיטי כלה, בגין דתשתכח למחר בתכשיטה ותקונהא לגבי מלכא כדקא יאות. וזכאה חולקיהון דחבריא, כד יתבע מלכא למטרוניתא, מאן תקין תכשיטה ואנהיר עטרהא ושוי תקונהא. ולית לך בעלמא מאן דידיע לתקנא תכשיטי כלה אלא חבריא, וזכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי. תא חוי, חבריא מתקני בהאי ליליא תכשיטה לכלה, ומעטרי לה בעטרהא לגבי מלכא. ומאן מתקין ליה למלכא בהאי ליליא, לאשתכחא בה בכלה, לאזדנא בה במטרוניתא. נהרא קדישא עמיקא דכל נהרין, אמא עלאה. הך הוא דכתיב, צאנה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגו'. לבתר דאתקנת ליה למלכא, ואתערת ליה, אתית לדכאה לה למטרוניתא, ולאנו דמשתכחי גבה. למלכא דהוה ליה בר יחדאי, אתא לזונא ליה במטרוניתא עלאה, מאי עבדת אמיה כל ההוא ליליא, עאלת לבי גנייהא, אפיקת עטרה עלאה בשבעים אבני יקר סחרנהא, ואתערטא ליה. אפיקת לבושין דמלכו ואלבישת ליה, ואתקנת ליה בתקוני דמלכו. לבתר עאלת לבי כלה, חמאת עולמתהא דקא מתקני עטרהא לבושהא תכשיטה לתקנא לה. אמרה לון, הא אתקנית בי טבילה, אתר דמיין נבעין, וכל ריחין ובוסמין סחני אנו מיו, לדכאה לכלתי, ליתי כלתי מטרוניתא דברי ועולמתהא, ויתדכו בההוא אתר דאתקנית בההוא בי טבילה דמיין נבעין דעמי. לבתר תקינו לה בתכשיטהא, אלבישו לה לבושהא, אעטרו לה בעטרהא. למחר כד ייתי ברי לאזדנא במטרוניתא, ותקין היכלא לכלהו, וישתכח מדוריה כבו פחדא. כד מלכא קדישא ומטרוניתא וחבריא כהאי גזונא. ואמא עלאה דמתקנת פלא. אשתכח

- ו שלא לשבור עֶצֶם מִן הַפֶּסַח.
 זא שלא יאכל עֶרֶל מִן הַפֶּסַח.
 חא שלא לֵאכּוֹל חֶמֶץ בַּפֶּסַח.
 טא שלא יראֶה לְנוּ חֶמֶץ בַּפֶּסַח.
 יא שלא לְצֵאת בְּשַׁבַּת חוּץ לַתְּחוּם.
 יב מצוֹת הָאֱמָנָה בְּמִצֵּיאוֹת הַשֶּׁם.
 יג מצוֹת קְדוּשַׁת שַׁבַּת בְּדַבְרֵי־ם.
 יד מצוֹת כְּבוֹד אֵב וְאִם.
 טו שלא נֶאֱמִין בְּאֱלוֹהַּ בְּלִתֵּי הַשֵּׁם לְבַדּוֹ.
 טז שלא לַעֲשׂוֹת פֶּסֶל.
 טזא שלא לְהַשְׁתַּחֲוֹת לַעֲבוֹדָה זָרָה.
 טזבא שלא לַעֲבֹד עֲבוֹדָה זָרָה בְּמָה שֶׁדִּרְכָּה לְהַעֲבֹד.
 טזבב שלא לְשַׁבַּע לְשׂוֹא.
 טזגא שלא לַעֲשׂוֹת מְלֹאכָה בְּשַׁבַּת.
 טזגבא שלא לְהַרְזֹג נָקִי.
 טזגבבא שלא לְגַלוֹת עֲרוֹת אִשָּׁת אִישׁ.
 טזגבגא שלא לְגַנוֹב נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל.
 טזגבגבא שלא לְהַעֲדִיד שֶׁקֶר.
 טזגבגגא שלא לְחַמּוֹד.
 טזגבגדא שלא לַעֲשׂוֹת צוֹרֵת אָדָם אֶפְלוּ לְנוֹי.
 טזגבגהא שלא לְבַנּוֹת אֲבִי גְזִית בַּמִּזְבֵּחַ.
 טזגבגוא שלא לְפַסּוֹעַ עַל הַמִּזְבֵּחַ.
 טזגבגזא מצוֹת דִּין עֶבֶד עֲבָרִי.
 טזגבגחא מצוֹת יְעוּד שֶׁל אִמָּה הַעֲבָרִיָּה.
 טזגבגטא מצוֹת פְּדִיּוֹן אִמָּה עֲבָרִיָּה.
 טזגבגיא מצוֹת בֵּית דִּין לְהַרְזֹג בְּחֵנֶק הַמְּחִיב.
 טזגבגיאב מצוֹת דִּינֵי קְנָסוֹת.
 טזגבגיאג מצוֹת בֵּית דִּין לְהַרְזֹג בְּסִיף הַמְּחִיב.
 טזגבגיאד מצוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן דִּין בְּהֵמָה שֶׁהִזִּיקָה שְׁלֵא

שְׁתֵּא אֶקְרִי אֵל, וְהַשְׁתֵּא דְעֵאלַת לְחוּפָה אֶקְרִי כְּבוֹד וְאֶקְרִי אֵל. יָקָר עַל יָקָר, נְהִירוּ עַל נְהִירוּ, וְשִׁלְטָנָא עַל שִׁלְטָנָא. כְּדִין בְּהֵיִא שְׁעֵתָא דְשָׁמַיִם עָאֵל לְחוּפָה וְאִתֵּי וְנְהִירוּ לָהּ, כָּל אֲנֹן חֲבָרְיָא דְאִתְקִינֵנוּ לָהּ כְּלֵהוּ אִתְפְּרִישׁוּ בְּשִׁמְהֵן תַּמּוֹן, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, וּמַעֲשֵׂה יְדִיו מְגִיד הַרְקִיעַ. מַעֲשֵׂה יְדָיו, אֵלִין אֲנֹן מֵאֲרִי קִימָא וּבְרִית אֶקְרוֹן מַעֲשֵׂה יְדָיו, כְּמָא דְאִתְּ אִמְר וּמַעֲשֵׂה יְדָיוֹ בּוֹנְנָהוּ, דָּא בְרִית קִימָא דְחֵתִיִּים בְּבִשְׂרָא דְבֵר נִשׁ.

סדר תרי"ג מצוות

וצריך לומר התרי"ג מצוות בכוונה לשמור ולעשות ולקיים ואז הקב"ה מצרף מחשבה טובה למעשה

- א מצוֹת פְּרִיָּה וְרִבְיָה.
 ב מצוֹת מִילָה.
 גא שלא לֵאכּוֹל גִּיד הַנֶּשֶׁה.
 גב מצוֹת קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ.
 גג מצוֹת שְׁחִיטַת הַפֶּסַח בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר בְּנִסָּן.
 גד מצוֹת אֲכִילַת בֶּשֶׂר הַפֶּסַח בְּלֵיל חֲמֹשֶׁה עָשָׂר בּו.
 גה מצוֹת הַשְּׁבֵתָת חֶמֶץ.
 גו מצוֹת אֲכִילַת מִצֵּה.
 גז מצוֹת קְדוּשַׁת בְּכוֹרוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל.
 גח מצוֹת סְפוּר יְצִיאַת מִצְרַיִם.
 גט מצוֹת פְּדִיּוֹן פֶּטֶר חֲמוֹר.
 גיא מצוֹת עֲרִיפַת פֶּטֶר חֲמוֹר.
 גיבא שלא לֵאכּוֹל הַפֶּסַח נָא וּמִבְּשֵׁל.
 גיבבא שלא לְהוֹתִיר בֶּשֶׂר הַפֶּסַח עַד בִּקְרָה.
 גיבגא שלא יִמְצֵא חֶמֶץ בְּרִשׁוֹתָנוּ בַּפֶּסַח.
 גיבגבא שלא לֵאכּוֹל מִכָּל דְּבַר שֵׁיִשׁ בּוֹ חֶמֶץ.
 גיבגגא שלא לְהֶאֱכִיל מִן הַפֶּסַח לְיִשְׂרָאֵל מוֹמֵר.
 גיבגדא שלא לְהֶאֱכִיל מִן הַפֶּסַח לְגֵר תּוֹשֵׁב.
 גיבגהא שלא לְהוֹצִיא מִבְּשֵׂר הַפֶּסַח חוּצָה.

כְּדַרְכָּהּ.

(ט) מְצוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּנִזְקֵי הַבּוֹר.

(י) מְצוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן גָּנֵב בְּתִשְׁלוּמִים אוֹ בְּמִיתָהּ.

(יא) מְצוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּנִזְקֵי מִבְּעָה.

(יב) מְצוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּנִזְקֵי הָאֵשׁ.

(יג) מְצוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּדִין שׁוֹמֵר חֲנָם.

(יד) מְצוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּדִין טוֹעֵן וְנִטְעָן.

(טו) מְצוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּדִין נוֹשֵׂא שְׂכָר וְשׁוֹכֵר.

(טז) מְצוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּדִין הַשְּׁוֹאֵל.

(יז) מְצוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּדִין הַמִּפְתָּהּ.

(יח) שְׁלֵא לְמַכּוֹר אִמָּה הֶעֱבְרִיהַּ הַקּוֹנֶה אוֹתָהּ מִיַּד הָאֵב.

(יט) שְׁלֵא לְגָרוּעַ שְׂאֵר כְּסוֹת וְעוֹנָהּ.

(כ) שְׁלֵא לְהַכּוֹת אָב וְאִם.

(כא) שְׁלֵא לְאַכּוֹל שׁוֹר הַנִּסְקֶל.

(כב) שְׁלֵא לְחִיּוֹת מַכְשָׁף.

(כג) שְׁלֵא לְהוֹנוֹת הֶגֶר בְּדָבָרִים.

(כד) שְׁלֵא לְהוֹנוֹת הֶגֶר בְּמָמוֹן.

(כה) שְׁלֵא לְעַנּוֹת יְתוּמִים וְאֶלְמָנוֹת.

(כו) מְצוֹת הַלּוֹאָה לְעָנִי.

(כז) מְצוֹת הַטְּיָה אַחֲרֵי רַבִּים.

(כח) מְצוֹת פְּרוֹק מִשָּׂא.

(כט) מְצוֹת שְׂמַטַּת קַרְקָעוֹת.

(ל) מְצוֹת שְׁבִיתָהּ בְּשִׁבְתָּהּ.

(לא) מְצוֹת חֲגִיגָה בְּרִגְלִים.

(לב) מְצוֹת הַבָּאת בְּכוֹרִים.

(לג) שְׁלֵא יִתְבַּע חוֹב מְעֵנִי שְׂאִין לוֹ מֵה לְפָרוּעַ.

(לד) שְׁלֵא יִשִּׁית יָד בֵּין לְוָה לְמַלְוָה בְּרַבִּיתָּהּ.

(לה) שְׁלֵא לְקַלֵּל הַדִּין.

(לו) לֹא דְבַרְכַּת הַשֵּׁם.

(טז) שְׁלֵא לְקַלֵּל הַנְּשִׂיא.

(יז) שְׁלֵא לְהַקְדִּים חֻקֵי הַתְּבוּאוֹת.

(יח) שְׁלֵא לְאַכּוֹל טְרֵפָה.

(יט) שְׁלֵא לְשִׁמוּעַ טַעֲנַת בַּעַל דִּין שְׁלֵא בְּפָנָי בַּעַל דִּינִי.

(כ) שְׁלֵא יָעִיד בַּעַל עֲבָרָה.

(כא) שְׁלֵא לְנַטוֹת אַחֲרַי רַבִּים בְּדִינֵי נַפְשׁוֹת בְּשִׁבְלֵי אֶחָד.

(כב) שְׁלֵא לְלַמֵּד חוֹבָה מִי שְׁלֵמֵד זְכוֹת תְּחִלָּה בְּדִינֵי נַפְשׁוֹת.

(כג) שְׁלֵא לְרַחֵם עַל עָנִי בְּדִין.

(כד) שְׁלֵא לְהַטּוֹת מִשְׁפַּט חוּטָא מִפְּנֵי רִשְׁעוֹ.

(כה) שְׁלֵא לְחַתּוֹף הַדִּין בְּאִמְדַּת הַדַּעַת.

(כו) שְׁלֵא לְקַח שַׁחַד.

(כז) שְׁלֵא לְשַׁבַּע בְּעִבּוּדָה זָרָה.

(כח) שְׁלֵא לְהַדִּיחַ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַחַר עִבּוּדָה זָרָה.

(כט) שְׁלֵא יִשְׁחַט שֶׁהַפֶּסַח בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר בְּנִסָּן בְּעוֹד שֶׁהַחֲמִיץ בְּרִשׁוֹתָנּוּ.

(ל) שְׁלֵא יַנִּיחַ אִימּוּרֵי הַפֶּסַח לְפֶסֶל בְּלִינָהּ.

(לא) שְׁלֵא לְבַשֵּׁל בְּשָׂר בְּחֶלֶב.

(לב) שְׁלֵא לְכַרֹּת בְּרִית לְשַׁבַּעַת עַמִּים וְכֹן לְכָל עוֹבְדֵי עִבּוּדָה זָרָה.

(לג) שְׁלֵא לְהוֹשִׁיב עוֹבְדֵי עִבּוּדָה זָרָה בְּאַרְצָנוּ.

(לד) מְצוֹת בְּנִין בֵּית הַבְּחִירָהּ.

(לה) מְצוֹת סְדוּר לְחֵם הַפָּנִים וּלְבוּנָה וְכָה לְפָנָי יְיָ בְּכָל שַׁבָּת.

(לו) שְׁלֵא לְהוֹצִיא בְּדֵי הָאָרוֹן מִמֶּנּוּ.

(לז) מְצוֹת עֲרִיכַת גְּרוֹת בְּמַקְדָּשׁ.

(לח) מְצוֹת לְבִישַׁת בְּגָדֵי כְהֵנִים.

(לט) מְצוֹת אֲכִילַת בֶּשֶׂר חֲטָאֵת וְאֶשֶׁם.

(מ) מְצוֹת הַקְּטָרֶת קְטָרֶת.

(מא) שְׁלֵא יִזַּח הַחֹשֶׁן מֵעַל הָאֶפֶד.

- קל) שלא לקרוע המעיל של כהנים.
 קלא) שלא לתן לבונה במנחת חוטא.
 קלב) מצות הרמת הדשן.
 קלג) מצות הדלקת אש על המזבח בכל יום.
 קלד) מצות אכילת שיירי מנחות.
 קלה) מצות קרבן מנחה של כהן גדול בכל יום.
 קלו) מצות מעשה החטאת.
 קלז) מצות מעשה האשם.
 קלח) מצות מעשה זבח השלמים.
 קלט) מצות שרפת נותר הקדשים.
 קמא) מצות שרפת בשר קדש שננטמא.
 קמב) שלא לכבות אש מעל המזבח.
 קמג) שלא לעשות שיירי מנחות חמץ.
 קמד) שלא תאכל מנחת כהן.
 קמה) שלא לאכול מבשר חטאת הנעשית בפנים.
 קמו) שלא להותיר מבשר קרבן התודה (והוא הדין לשאר קדשים).
 קמז) שלא לאכול פגול.
 קמח) שלא לאכול בשר קדשים שננטמא.
 קמט) שלא לאכול חלב.
 קנא) שלא נאכל דם בהמה חיה ועוף.
 קנב) מצות בדיקת סימני בהמה וחיה.
 קנג) מצות בדיקת סימני דגים.
 קנד) מצות בדיקת סימני חגבים.
 קנה) מצות טמאת שרצים.
 קנו) מצות ענין טמאת אכלים.
 קנז) מצות ענין טמאת נבלה.
 קנח) שלא יפנסו הפהגים למקדש מגדלי שער.
 קנט) שלא יפנסו הפהגים למקדש קרועי בגדים.
 קסא) שלא יצאו הפהגים מן המקדש בשעת
- קב) שלא לקרוע המעיל של כהנים.
 קג) שלא יאכל זר בשר קדשי הקדשים.
 קד) שלא להקטיר ולהקריב על מזבח הזהב (חוץ מן הקטרת).
 קה) מצות נתינת מחצית השקל בשנה.
 קו) מצות קדוש ידים ורגלים לפני עבודה.
 קיא) מצות משיחת כהנים גדולים ומלכים בשמן המשחה.
 קיב) מצות שביתת הארץ בשנת השמטה.
 קיג) שלא יסוד זר בשמן המשחה.
 קיד) שלא לעשות במתכנת שמן המשחה.
 קיז) שלא לעשות במתכנת הקטרת.
 קיח) שלא לאכול ולשתות תקרבת עבודה זרה.
 קיט) שלא לאכול בשר בחלב.
 קכא) שלא יעשו בית דין משפט מות בשבת.
 קכב) מצות מעשה העולה.
 קכג) מצות קרבן מנחה.
 קכד) מצות מליחת הקרבן.
 קכה) מצות קרבן בית דין שטעו בהוראה.
 קכז) מצות קרבן חטאת ליחיד ששגג במצות לא תעשה שחייבין עליה כרת.
 קכח) מצות עדות.
 קכט) מצות קרבן עולה ויורד.
 קל) מצות תוספת חמש לאוכל מן התרומה או מועל בה.
 קלא) מצות קרבן אשם תלוי.
 קלב) מצות קרבן אשם ודאי.
 קלג) מצות השבת הגזל.
 קלד) שלא להקריב קרבן שאור או דבש.
 קלה) שלא להקריב קרבן בלא מלח.
 קלז) שלא להבדיל בחטאת העוף.

- עבודה. (קפד) מצות קרבן זבה כשפתטהר מזובה.
- שלא להכנס שתויי יין במקדש וכן שלא יורה שתוי. (קפה) מצות עבודת יום הכפורים.
- שלא לאכול בהמה וחייה טמאה. (קפו) מצות כסוי הדם.
- שלא לאכול דג טמא. (קפז) שלא יכנסו הכהנים בכל עת במקדש וכל שכן זרים.
- שלא לאכול עוף טמא. (קפח) שלא לשחוט קדשים חוץ לעזרה.
- שלא לאכול שרץ הארץ. (קפט) שלא להתקרב לאחת מכל העריות (אפלו בלא ביאה).
- שלא לגלות ערות אב. (קצ) שלא לגלות ערות אב.
- שלא לגלות ערות אב. (קצא) שלא לגלות ערות אב.
- שלא לגלות ערות אב ואף על פי שאינה אמו. (קצב) שלא לגלות ערות אב ואף על פי שאינה אמו.
- שלא לגלות ערות אחותו בכל צד שהיא אחותו. (קצג) שלא לגלות ערות בת הבן.
- שלא לגלות ערות בת הבת. (קצד) שלא לגלות ערות בת הבת.
- שלא לגלות ערות הבת. (קצה) שלא לגלות ערות הבת.
- שלא לגלות ערות אחותו מן האב והיא בת אשת אביו. (קצז) שלא לגלות ערות אחותו מן האב והיא בת אשת אביו.
- שלא לגלות ערות אחות אב. (קצח) שלא לגלות ערות אחות אב.
- שלא לגלות ערות אחות אב. (קצט) שלא לגלות ערות אחות אב.
- שלא לבוא על ערות אחי האב. (ק) שלא לבוא על ערות אחי האב.
- שלא לבוא על אשת אחי האב. (קא) שלא לבוא על אשת אחי האב.
- שלא לבוא על אשת הבן. (קב) שלא לבוא על אשת הבן.
- שלא לבוא על אשת אח. (קג) שלא לבוא על אשת אח.
- שלא לבוא על אשה ובתה. (קד) שלא לבוא על אשה ובתה.
- שלא לגלות ערות אשה ובתה. (קה) שלא לגלות ערות אשה ובתה.
- שלא לבוא על שתי אחיות מחיים. (קו) שלא לבוא על שתי אחיות מחיים.
- שלא לבוא על אשה נדה. (קז) שלא לבוא על אשה נדה.
- שלא לתן מזרעו למלך. (קח) שלא לתן מזרעו למלך.
- שלא להכנס שתויי יין במקדש וכן שלא יורה שתוי. (קנט) שלא להכנס שתויי יין במקדש וכן שלא יורה שתוי.
- שלא לאכול בהמה וחייה טמאה. (קס) שלא לאכול בהמה וחייה טמאה.
- שלא לאכול דג טמא. (קסא) שלא לאכול דג טמא.
- שלא לאכול עוף טמא. (קסב) שלא לאכול עוף טמא.
- שלא לאכול שרץ הארץ. (קסג) שלא לאכול שרץ הארץ.
- שלא לאכול מיני שרצים דקים הנולדים בזרעים ובפרות. (קסד) שלא לאכול מיני שרצים דקים הנולדים בזרעים ובפרות.
- שלא לאכול משרץ המים. (קסה) שלא לאכול משרץ המים.
- שלא לאכול מן השרצים המתהוים מן העפוש. (קסו) שלא לאכול מן השרצים המתהוים מן העפוש.
- מצות ענין טמאת יולדת. (קסז) מצות ענין טמאת יולדת.
- מצות קרבן יולדת. (קסח) מצות קרבן יולדת.
- מצות ענין טמאת מצרע. (קסט) מצות ענין טמאת מצרע.
- מצות הנהגת מצרע בקריעה ופרימה וכל מטמאי אדם צריכין להודיע שהן טמאין. (קע) מצות הנהגת מצרע בקריעה ופרימה וכל מטמאי אדם צריכין להודיע שהן טמאין.
- מצות ענין נגעי בגדים. (קעא) מצות ענין נגעי בגדים.
- שלא יאכל טמא מן הקדשים. (קעב) שלא יאכל טמא מן הקדשים.
- שלא לגלח שער הנתק. (קעג) שלא לגלח שער הנתק.
- מצות הטהרה מן הצרעת שתהיה במינים ידועים. (קעד) מצות הטהרה מן הצרעת שתהיה במינים ידועים.
- מצות תגלחת מצרע ביום השביעי. (קעה) מצות תגלחת מצרע ביום השביעי.
- מצות טבילה לטמאים. (קעו) מצות טבילה לטמאים.
- מצות קרבן מצרע כשיתרפא מצרעתו. (קעז) מצות קרבן מצרע כשיתרפא מצרעתו.
- מצות ענין טמאת בית שיהיה בו נגע. (קעח) מצות ענין טמאת בית שיהיה בו נגע.
- מצות ענין טמאת זב להיות טמא ומטמא. (קעט) מצות ענין טמאת זב להיות טמא ומטמא.
- מצות קרבן זב כשיטהר מזובו. (קפ) מצות קרבן זב כשיטהר מזובו.
- מצות ענין טמאת שכבת זרע שהוא טמא ומטמא. (קפא) מצות ענין טמאת שכבת זרע שהוא טמא ומטמא.
- מצות ענין טמאת נדה וטמאה. (קפב) מצות ענין טמאת נדה וטמאה.
- מצות ענין טמאת זבה וטמאה. (קפג) מצות ענין טמאת זבה וטמאה.

- (ר"י) שְׁלֹא לְשֹׁכֵב עִם הַזְּכָרִים.
- (ר"א) שְׁלֹא לְשֹׁכֵב עִם בְּהֵמָה.
- (ר"ב) שְׁלֹא תִשְׁכַּבְנָה הַנְּשִׂיִם עִם הַבְּהֵמוֹת.
- (ר"ג) מְצוֹת יִרְאֵת אָב וְאִם.
- (ר"ד) מְצוֹת פֹּאֵה.
- (ר"ה) מְצוֹת לְקוֹט.
- (ר"ו) מְצוֹת הַנְּחַת עוֹלְלוֹת הַכֶּרֶם.
- (ר"ז) מְצוֹת הַנְּחַת פֶּרֶט הַכֶּרֶם.
- (ר"ח) מְצוֹת שׁוֹפֵט שֵׁי שְׁפוּט בְּצִדְקָה.
- (ר"ט) מְצוֹת תּוֹכַחַה לְיִשְׂרָאֵל שְׁאִינוּ נוֹהֲגִים כְּשׁוֹרָה.
- (ר"י) מְצוֹת אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל.
- (ר"כ) מְצוֹת נֹטֵעַ רֶבְעִי.
- (ר"כ"א) מְצוֹת לִירְאָה מִן הַמִּקְדָּשׁ.
- (ר"כ"ב) מְצוֹת כְּבוֹד חֻכְמִים.
- (ר"כ"ג) מְצוֹת צְדוּקָה הַמְאֻזְנִים וְהַמְשַׁקְלִים וְהַמְדוּת.
- (ר"כ"ד) מְצוֹת שִׁי שִׁרְפוּ מִי שִׁיתְחַיֵּב שְׂרָפָה.
- (ר"כ"ה) שְׁלֹא לִפְנֹת אַחֵר עֲבוּדָה זָרָה בְּמַחְשָׁבָה וְלֹא בְּדַבּוּר וְלֹא אֶפְלוּ בְּהַבְטָה.
- (ר"כ"ו) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת עֲבוּדָה זָרָה לֹא לַעֲצֹמוֹ וְלֹא לְזוּלְתוֹ.
- (ר"כ"ז) שְׁלֹא לְאַכּוֹל נוֹתָר.
- (ר"כ"ח) שְׁלֹא לְכַלּוֹת הַפֹּאֵה בְּשִׂדָּה.
- (ר"כ"ט) שְׁלֹא לְקַחַת שְׂבָלִים הַנוֹפְלִים בְּשַׁעַת הַקְּצִיר.
- (ר"ל) שְׁלֹא לְכַלּוֹת עוֹלְלוֹת הַכֶּרֶם.
- (ר"ל"א) שְׁלֹא לְלַקוֹט פֶּרֶט הַכֶּרֶם.
- (ר"ל"ב) שְׁלֹא לְגַנוֹב שׁוּם חֶפֶץ אוֹ מְמוֹן.
- (ר"ל"ג) שְׁלֹא יִכְחַשׁ עַל מְמוֹן שֵׁי שׁוֹ מֵאַחַר בְּיָדוֹ.
- (ר"ל"ד) שְׁלֹא לְשַׁבַּע עַל כְּפִירַת מְמוֹן.
- (ר"ל"ה) שְׁלֹא לְשַׁבַּע לְשֹׁקֵר.
- (ר"ל"ו) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹק.
- (ר"ל"ז) שְׁלֹא לְגַזּוֹל.
- (ר"ל"ח) שְׁלֹא לְאַחַר שְׂכָר שְׂכִיר.
- (ר"ל"ט) שְׁלֹא לְקַלֵּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בֵּין אִישׁ בֵּין אִשָּׁה.
- (ר"מ) שְׁלֹא לְהַכְשִׁיל תָּם בְּדַרְךְוֹ.
- (ר"מ"א) שְׁלֹא לַעֲוֹת הַמְשַׁפֵּט.
- (ר"מ"ב) שְׁלֹא לְכַבֵּד גְּדוֹל בְּדִין.
- (ר"מ"ג) שְׁלֹא לְרַגֵּל.
- (ר"מ"ד) שְׁלֹא לַעֲמוֹד עַל דַּם רַעִים.
- (ר"מ"ה) שְׁלֹא לְשַׁנּוֹא אָח.
- (ר"מ"ו) שְׁלֹא לְהַלְבִּין פְּנֵי אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל.
- (ר"מ"ז) שְׁלֹא לְנַקּוֹם.
- (ר"מ"ח) שְׁלֹא לְנַטוֹר.
- (ר"מ"ט) שְׁלֹא לְהַרְבִּיעַ בְּהֵמָה מִיִּן עִם שְׁאִינוֹ מִיִּנוֹ.
- (ר"נ) שְׁלֹא לִירוֹעַ כְּלָאִי וְרַעִים וְלֹא לְהַרְכִּיב אֵילָן בְּשׁוּם מְקוֹם.
- (ר"נ"א) שְׁלֹא לְאַכּוֹל עֶרְלָה.
- (ר"נ"ב) שְׁלֹא לְאַכּוֹל וּלְשִׂתוֹת כְּדַרְךְוֹ זוּלָּל וְסוֹבָא.
- (ר"נ"ג) שְׁלֹא לְנַחֵשׁ.
- (ר"נ"ד) שְׁלֹא לְעוֹנֵן.
- (ר"נ"ה) שְׁלֹא לְהַקִּיף פֶּאֶת הָרֵאשׁ.
- (ר"נ"ו) שְׁלֹא לְהַשְׁחִית פֶּאֶת זָקֵן.
- (ר"נ"ז) שְׁלֹא לְכַתּוֹב בְּבִשְׂרוֹ כְּתָבַת קַעֲקַע.
- (ר"נ"ח) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה אוֹב.
- (ר"נ"ט) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה יְדְעוֹנִי.
- (ר"ס) שְׁלֹא לְהוֹנוֹת בַּמְדוּת וְכָל הַמְדוּת בְּכָלֵל.
- (ר"ס"א) שְׁלֹא לְקַלֵּל אָב וְאִם.
- (ר"ס"ב) שְׁלֹא לְלַכֵּת בְּחֻקוֹת הַגּוֹיִם.
- (ר"ס"ג) מְצוֹת עֲנִין טְמֵאת הַכֹּהֲנִים לְקְרוֹבֵיהֶם וּבְכָלֵלָה שִׁיתְאֲבִלוּ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עַל שִׁשָּׁה מְקוֹרְבֵיהֶם הַיְדוּעִים.
- (ר"ס"ד) מְצוֹת קְדוּשַׁת זֶרַע אֶהְרֹן.

- רסו) מצוות כהן גדול לשא נערה בתולה.
 רסז) מצוות הקרבן להיות תמים.
 רסח) מצוות הקרבן שיהיה משמונה ימים ולמעלה.
 רסט) מצוות קדוש השם.
 רט) מצוות שביתה ביום ראשון של פסח.
 רעא) מצוות קרבן מוסף כל שבעת ימי הפסח.
 רעב) מצוות שביתה בשביעי של פסח.
 רעג) מצוות קרבן העמר של שעורים ביום שני של פסח.
 רעד) מצוות ספירת העמר.
 רעה) מצוות קרבן מנחה חדשה מן החטים ביום עֲצֵרֶת.
 רעו) מצוות שביתה ממלאכה ביום עֲצֵרֶת.
 רעז) מצוות שביתה ביום ראש השנה.
 רעח) מצוות קרבן מוסף ביום ראש השנה.
 רעט) מצוות תענית ביום עשירי בתשרי הוא יום הכפורים.
 רפ) מצוות שביתה ממלאכה ביום הכפורים.
 רפא) מצוות קרבן מוסף ביום הכפורים.
 רפב) מצוות שביתה ממלאכה ביום ראשון של חג הסוכות.
 רפג) מצוות קרבן מוסף בכל יום משבעת ימי חג הסוכות.
 רפד) מצוות שביתה ממלאכה ביום שמיני של סכות שהוא נקרא שמיני עֲצֵרֶת.
 רפה) מצוות קרבן מוסף ביום שמיני עֲצֵרֶת.
 רפז) מצוות נטילת לולב.
 רפח) מצוות ישיבת סכה.
 רפח) שלא יטמא כהן הדיוט במת זולתי בקרובים המבארים בכתוב.
 רפט) שלא ישמש כהן טבול יום עד שיעריב
- שמשו.
 רצ) שלא ישא כהן אשה זונה.
 רצא) שלא ישא כהן אשה חללה.
 רצב) שלא ישא כהן גרושה.
 רצג) שלא יכנס כהן גדול באהל המת אֶפְלו לְקַרְוָיו.
 רצד) שלא יטמא כהן גדול בשום טמאה במת.
 רצה) שלא ישא כהן גדול אלמנה.
 רצו) שלא יבעול כהן גדול אלמנה ואֶפְלו בלא קדושין.
 רצז) שלא יעבוד כהן בעל מום קבוע בעבודת המקדש.
 רצח) שלא יעבוד כהן בעל מום עובר.
 רצט) שלא יכנס בעל מום בהיכל כלו.
 ש) שלא יעבוד כהן טמא.
 שא) שלא יאכל כהן טמא תרומה.
 שב) שלא יאכל שום זר תרומה.
 שג) שלא יאכל תושב כהן וְשָׂכִיר תרומה.
 שד) שלא יאכל ערל תרומה.
 שה) שלא תאכל חללה מן הקדש.
 שו) שלא לאכול טבל אֶפְלו כהן.
 שז) שלא נקדיש בעלי מומין להקריבן למזבח.
 שח) שלא יתן מום בקדשים.
 שט) שלא ישחטו בעלי מומין לשם קרבן.
 שי) שלא יקטיר אימורי בעלי מומין.
 שיא) שלא יזרוק דם בעל מום על המזבח.
 שיב) שלא לסרס זכר אחד מכל המינים.
 שיג) שלא להקריב קרבן בעל מום מיד הנכרי.
 שיד) שלא נשחט בהמה ובנה ביום אחד.
 שיז) שלא לעשות דבר שיתחלל בו שם שמים בין בני אדם.

- ש(ט) שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של פסח.
- ש(י) שלא לעשות מלאכה ביום שביעי של פסח.
- ש(יח) שלא לאכול מתבואה חדשה קדם כלות ששה עשר בניסן.
- ש(יט) שלא לאכול קלי מתבואה חדשה עד היום ההוא.
- ש(כ) שלא לאכול כרמל מתבואה חדשה עד היום ההוא.
- ש(כא) שלא לעשות מלאכה ביום חג שבועות.
- ש(כב) שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של תשרי.
- ש(כג) שלא לעשות מלאכה בעשרה בתשרי.
- ש(כד) שלא לאכול ולשתות ביום הכפורים.
- ש(כה) שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של חג הסוכות.
- ש(כו) שלא לעשות מלאכה ביום שמיני עצרת.
- ש(כז) מצות ספירת שבע שבתות שנים.
- ש(כח) מצות תקיעת שופר ביובל ביום הכפורים.
- ש(כט) מצות קדוש שנת היובל.
- ש(ל) מצות עשית דין לוקח ומזכר.
- ש(לא) מצות השבת קרקע לבעליהן ביובל.
- ש(לב) מצות פדיון הנחלות שהן תוך עיר חומה עד השלמת שנה.
- ש(לג) מצות עבודה בעבד כנעני לעולם.
- ש(לד) שלא נעבוד האדמה בשנה השביעית.
- ש(לה) שלא נעשה עבודה גם באילנות.
- ש(לו) שלא נקצור ספיחים בשנה השביעית.
- ש(לז) שלא נאסוף פרות האילן בשביעית כדרך שאוספין אותן בכל שנה.
- ש(לח) שלא נעבוד בארץ בשנת היובל.
- ש(לט) שלא לקצור ספיחי תבואות של שנת
- היובל.
- ש(מ) שלא לאסוף פרות האילנות ביובל כדרך שאוספין אותן בשאר שנים.
- ש(מא) שלא להונות במקח וממכר.
- ש(מב) שלא להונות אחד מישראל בדברים.
- ש(מג) שלא תמכר שדה בארץ ישראל לצמיתות.
- ש(מד) שלא לשנות מגרשי ערי הלויים ושדותיהן.
- ש(מה) שלא להלוות ברבית לישראל.
- ש(מו) שלא נעבוד בעבד עברי עבודה בזויה כמו עבודת כנעני.
- ש(מז) שלא ימכר עבד עברי על אבן המקח.
- ש(מח) שלא נעבוד בעבד עברי בעבודת פרוך.
- ש(מט) שלא להניח לגוי לעבוד בעבד עברי הנמכר לו בפרך.
- ש(נ) שלא ישתחוה על אבן משכית אפלו לשם.
- ש(נא) מצות מעריך אדם שיתן דמיו הקצובים בתורה.
- ש(נב) מצות הממיר בהמת קרבן בבהמה אחרת שתהיינה שתייהן קדש.
- ש(נג) מצות מעריך בהמה שיתן כפי שיעריכנה הלהן.
- ש(נד) מצות מעריך בתים שיתן הערך שיעריכנה הלהן ותוספת חמש.
- ש(נה) מצות מעריך שדה שיתן כערך הקצוב בפרשה.
- ש(נו) מצות דין מחרים מנכסיו שהוא לכהנים.
- ש(נז) מצות מעשר בהמה טהורה בכל שנה.
- ש(נח) שלא נמיר הקדשים.
- ש(נט) שלא לשנות הקדשים מקרבן לקרבן.
- ש(ס) שלא תמכר קרקע שהחרימו אותה בעליה אלא תנתן לכהנים.
- ש(סא) שלא תגאל שדה החרם.

- ש'לא לַגָּאֹל מֵעֶשֶׂר בְּהֵמָה אֲלֵא יֹאכַל בִּירוּשָׁלַיִם. (שסב)
- מִצְוֹת שְׁלוּחַ טְמָאִים חוּץ לְמַחֲנֶה שְׂכִינָה. (שסג)
- מִצְוֹת וְדוּי עַל הַחֶטָּא. (שסד)
- מִצְוֹת סוּטָה שְׂבִיאַתָּה הַבֶּעַל אֶל הַכֹּהֵן וַיַּעֲשֶׂה לָּהּ כַּמִּשְׁפָּט הַכְּתוּב. (שסה)
- מִצְוֹת גְּדוּל שְׁעָר נְזִיר. (שסו)
- מִצְוֹת גְּלוּחַ הַנְּזִיר וְהִבָּאת קִרְבָּנוֹתָיו. (שסז)
- מִצְוֹת בְּרַכַּת כֹּהֲנִים בְּכָל יוֹם. (שסח)
- מִצְוֹת מִשָּׂא הָאָרוֹן בַּכֶּתֶף. (שסט)
- ש'לא יִכְנֶס טְמֵא בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. (שע)
- ש'לא לִתּוֹן שְׂמֹן בְּקִרְבָּן סוּטָה. (שעא)
- ש'לא לְהִשִּׁים לְבֹנָה בְּקִרְבָּן סוּטָה. (שעב)
- ש'לא יִשְׁתֶּה הַנְּזִיר יַיִן אוֹ כָּל מִינֵי שִׁכָּר. (שעג)
- ש'לא יֹאכַל הַנְּזִיר עֲנָבִים לַחִים. (שעד)
- ש'לא יֹאכַל הַנְּזִיר צְמוּקִים. (שעה)
- ש'לא יֹאכַל הַנְּזִיר זֶרַע הָעֲנָבִים. (שעו)
- ש'לא יֹאכַל הַנְּזִיר קִלְפַת הָעֲנָבִים. (שעז)
- ש'לא יִגְלַח הַנְּזִיר שְׁעָרוֹ כָּל יְמֵי נְזוּרוֹ. (שעח)
- ש'לא יִכְנֶס הַנְּזִיר לְאֵהָל הַמֶּת. (שעט)
- ש'לא יִטְמֵא הַנְּזִיר בַּמֶּת. (שפ)
- מִצְוֹת שְׁחִיטַת פֶּסַח שְׁנֵי בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר בְּאֵיר לְמֵי שֶׁהִיָּה טְמֵא אוֹ בְּדֶרֶךְ רְחוֹקָה. (שפא)
- מִצְוֹת פֶּסַח שְׁנֵי שְׂיֹאכַל עַל מִצּוֹת וּמְרוֹזִים בְּלֵיל חֲמֹשֶׁה עָשָׂר בְּאֵיר. (שפב)
- מִצְוֹת תְּקִיעַת חֲצוֹצְרוֹת בַּמִּקְדָּשׁ וּבַמַּלְחָמָה. (שפג)
- ש'לא לְהוֹתִיר מִבְּשַׂר פֶּסַח שְׁנֵי לְמַחְתָּרוֹ. (שפד)
- ש'לא לְשַׁבּוֹר עֵצִים מֵעֲצָמוֹת פֶּסַח שְׁנֵי. (שפה)
- מִצְוֹת חֻלָּה. (שפו)
- מִצְוֹת צִיצִית. (שפז)
- ש'לא לְתוֹר אַחַר מַחֲשַׁבַת הַלֵּב וְרֵאִיתָ (שפח)
- הַעֵינִים. (שפט)
- מִצְוֹת שְׁמִירַת הַמִּקְדָּשׁ. (שצ)
- מִצְוֹת פְּדִיּוֹן בְּכוֹר אָדָם. (שצא)
- מִצְוֹת עֲבוֹדַת הַלְוִיִּם בַּמִּקְדָּשׁ. (שצב)
- מִצְוֹת מֵעֶשֶׂר רֵאשׁוֹן. (שצג)
- מִצְוֹת הַלְוִיִּם לְתַת מֵעֶשֶׂר מִן הַמֵּעֶשֶׂר. (שצד)
- ש'לא לְבַטֵּל שְׁמִירַת הַמִּקְדָּשׁ. (שצה)
- ש'לא יִתְעַסְקוּ הַכֹּהֲנִים בַּעֲבוֹדַת לְוִיִּם וְלְוִיִּם בַּעֲבוֹדַת כֹּהֲנִים. (שצו)
- ש'לא לְעַבֹּד זָר בַּמִּקְדָּשׁ. (שצז)
- ש'לא לְפָדוֹת בְּכוֹר בְּהֵמָה טְהוֹרָה. (שצח)
- מִצְוֹת פָּרָה אֲדָמָה. (שצח)
- מִצְוֹת טְמֵאָה שֶׁל מֵת. (שצט)
- מִצְוֹת מִי נְדָה שְׁמִטְמֵאִין אָדָם טְהוֹר וּמְטֵהֲרִין אָדָם טְמֵא מִטְּמֵאֵת מֵת בְּלֶבֶד. (ת)
- מִצְוֹת דֵּינֵי נְחֻלוֹת. (תא)
- מִצְוֹת הַקְּרַבַּת תְּמִידִין בְּכָל יוֹם. (תב)
- מִצְוֹת קִרְבַּן מוֹסֵף שֶׁבֶת. (תג)
- מִצְוֹת קִרְבַּן מוֹסֵף בְּכָל רֵאשׁ חֹדֶשׁ. (תד)
- מִצְוֹת קִרְבַּן מוֹסֵף בְּיוֹם חַג הַשְּׁבִיעוֹת. (תה)
- מִצְוֹת לְשִׁמְעַע קוֹל שׁוֹפָר בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה. (תו)
- מִצְוֹת הַפָּרַת נְדָרִים. (תז)
- ש'לא יַחַל דְּבָרָיו בְּנְדָרִים. (תח)
- מִצְוֹת לְתַת עָרִים לְלוִיִּם לְשִׁבַת בְּהוֹן וְהוֹן קוֹלוֹתוֹת. (תט)
- מִצְוֹת בֵּית דִּין לְהַגְלוֹת מִכָּה נֶפֶשׁ בַּשָּׁנָה מֵעִירוֹ לְעָרֵי מִקְלָט וְעַל הָרוֹצֵחַ בְּעֲצָמוֹ לְלַכֵּת שָׁם. (תי)
- ש'לא לְהַרוֹג הָרוֹצֵחַ קֹדֶם שְׂיַעֲמֵד בְּדִין. (תיא)
- ש'לא יוֹרֶה הָעַד בְּדִין שֶׁהֵעִיד בְּדִינֵי נִפְשׁוֹת. (תיב)
- ש'לא לִקַּח כֶּפֶר לְהַצִּיל מִמְּוֹת הָרוֹצֵחַ. (תיג)

- (תיד) שלא לקח כפר ממחייב גלות לפטרו מן הגלות.
- (תטו) שלא למנות בדינין אדם שאינו חכם בדיני תורה אף על פי שהוא חכם בחכמות אחרות.
- (תטז) שלא יירא הדין בדיו מאדם רע.
- (תיז) מצות אחדות השם.
- (תיח) מצות אהבת השם.
- (תיט) מצות תלמוד תורה.
- (תכ) מצות קריאת שמע ערבית ושחרית.
- (תכא) מצות תפלין של יד.
- (תכב) מצות תפלין של ראש.
- (תכג) מצות מזוזה.
- (תכד) מצות הריגת שבעה עממים.
- (תכה) שלא להתאוות מה שביד אחינו בני ישראל.
- (תכו) שלא לנסות נביא אמת יותר מדאי.
- (תכז) שלא לחוס על עובד עבודה זרה.
- (תכח) שלא להתחתן בעובדי עבודה זרה.
- (תכט) מצות ברכת המזון.
- (תל) מצות אהבת הגרים.
- (תלא) מצות יראת השם.
- (תלב) מצות תפלה.
- (תלג) מצות החברה והדבקה עם חכמי התורה.
- (תלד) מצות על הצריך לשבע שישבע באמת בשם יי.
- (תלה) שלא להנות מצפוי עבודה זרה.
- (תלו) שלא להדביק שום דבר מעבודה זרה ומשמשיה בממנונו וברשותנו להנות בה.
- (תלז) מצוה לאבד עבודה זרה ומשמשיה.
- (תלח) מצוה להקריב כל הקרבנות שיש על האדם בחובה או בנדבה ברגל הראשון
- שפוגע בו.
- (תלט) מצוה להקריב כל הקרבנות בבית הבחירה ולא בחוץ.
- (תמו) מצות פדית קדשים שנפל בהם מום ואחר כך מתרין באכילה.
- (תמא) מצות שחיטה.
- (תמב) מצוה להטפל בהבאת הקרבן מחוץ לארץ לבית הבחירה.
- (תמג) מצות חקירת עדים היטב.
- (תמד) מצות שרפת עיר הנדחת וכל אשר בה.
- (תמה) מצות בדיקת סימני העוף.
- (תמו) מצות מעשר שני.
- (תמוז) מצות מעשר עני תחת מעשר שני בשנה השלישית וששית.
- (תמוח) מצוה לנגוש את הנכרי.
- (תמט) מצות השמטת כספים בשנה השביעית.
- (תנ) מצות צדקה.
- (תנא) מצות הענקת עבד עברי.
- (תנב) מצוה להראות ברגלים במקדש.
- (תנג) מצוה לשמוח ברגלים.
- (תנד) שלא למחוק ספרי הקדש ושמות של הקדוש ברוך הוא הכתובים שם וכן בתי עבודת הקדש.
- (תנה) שלא להעלות קדשים בחוץ.
- (תנו) שלא לאכול מעשר שני של דגן חוץ לירושלים.
- (תנז) שלא לאכול מעשר שני של תירוש חוץ לירושלים.
- (תנח) שלא לאכול מעשר שני של יצהר חוץ לירושלים.
- (תנט) שלא לאכול בכור תמים חוץ לירושלים.
- (תס) שלא לאכול בשר חטאת ואשם חוץ

- לְקַלְעִים וְאֶפְלוּ הַכְּהֲנִים. (תסא)
 שְׁלֹא לֶאֱכֹל בֶּשֶׂר הַעֹלָה. (תסב)
 שְׁלֹא לֶאֱכֹל בֶּשֶׂר קִדְשִׁים קָלִים קֹדֶם זְרִיקַת דָּמִים. (תסג)
 שְׁלֹא יֵאָכְלוּ כַּהֲנִים בְּבוּרִים קֹדֶם הַנְּחֹתָם בְּעֶזְרָה. (תסד)
 שְׁלֹא לַעֲזֹב הַלְוִיִּם מִלֵּילַת לְהֵם מִתְּנוּתֵיהֶם וּמִלְשֹׁמְחָם בְּרִגְלִים. (תסה)
 שְׁלֹא לֶאֱכֹל אֶבֶר מִן הַחֵי. (תסו)
 שְׁלֹא לְהוֹסִיף עַל מִצְוֹת הַתּוֹרָה. (תסז)
 שְׁלֹא לְגָרוֹעַ מִמִּצְוֹת הַתּוֹרָה. (תסח)
 שְׁלֹא לְשֹׁמֵעַ מֵהַמִּתְנַבֵּא בְּשֵׁם עֲבוּדָה זָרָה. (תסט)
 שְׁלֹא לְאַהֲבֹב אֶת הַמִּסִּית. (תע)
 שְׁלֹא לַעֲזֹב הַשְּׁנֵאָה מִן הַמִּסִּית. (תעא)
 שְׁלֹא לְהַצִּיל אֶת הַמִּסִּית. (תעב)
 שְׁלֹא יִלְמַד הַנֶּסֶת זְכוּת עַל הַמִּסִּית. (תעג)
 שְׁלֹא יִשְׁתַּוֵּךְ הַנֶּסֶת מִלְּמַד חוּבָה עַל הַמִּסִּית. (תעד)
 שְׁלֹא לְהִסִּית אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אַחַר עֲבוּדָה זָרָה. (תעה)
 שְׁלֹא לְבַגּוֹת עִיר הַנִּדְחָת לְכַמּוֹת שְׁהִיָּהּ. (תעו)
 שְׁלֹא לְהַגּוֹת בְּמִזְמוֹן עִיר הַנִּדְחָת. (תעז)
 שְׁלֹא לְהַתְּגַדֵּד כְּמוֹ עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה. (תעח)
 שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת קְרָחָה עַל מַת. (תעט)
 שְׁלֹא לֶאֱכֹל פְּסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין. (תפ)
 שְׁלֹא לֶאֱכֹל (חֲגֹב טָמֵא וְכָל שֶׁבֶן) שְׂרָץ הָעוֹף. (תפא)
 שְׁלֹא לֶאֱכֹל מִבֶּשֶׂר בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף שְׁמַתוֹ מֵאֲלֵיהֶן. (תפב)
 שְׁלֹא לְתַבּוֹעַ הַהַלְוָאָה שְׁעֵבֵר עָלֶיהָ זְמַן שְׁבִיעִית. (תפג)
 שְׁלֹא לְמַנּוֹעַ מִלְּהַחְיוֹת הָעֲנִי מִלֵּילַת לֹו מֵהַ
- שְׁהוּא צְרִיד. (תפד)
 שְׁלֹא יִמְנַע מִלְּהַלוֹת לְעֲנִי מִפְּנֵי הַשְּׁמָטָה. (תפה)
 שְׁלֹא לְשַׁלּוֹחַ עֶבֶד עֲבָרִי רִיקִם כְּשִׂיֵּצֵא חֲפְשִׁי. (תפו)
 שְׁלֹא לַעֲבֹד בְּקִדְשִׁים. (תפז)
 שְׁלֹא לְגַזֵּז אֶת הַקִּדְשִׁים. (תפח)
 שְׁלֹא לֶאֱכֹל חֶמֶץ בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר בְּנִסָּן אַחַר חֻצוֹת. (תפט)
 שְׁלֹא לְהוֹתִיר מִבֶּשֶׂר קֶרְבֵן הַחֲגִיגָה שֶׁנִּקְרַב בְּיוֹם אַרְבַּעָה עָשָׂר בְּנִסָּן עַד יוֹם הַשְּׁלִישִׁי. (תצ)
 (שְׁלֹא לְהַקְרִיב קֶרְבֵן פֶּסַח בְּבַמַּת יְחִיד.) (תצא)
 שְׁלֹא לַעֲלוֹת לְרֹגֶל בְּלֹא קֶרְבֵן שִׁיְהִיָּה עִמָּנוּ כְּשֶׁנִּקְרַיֵּב שָׁם. (תצב)
 מִצְוֹת מְנוֹי שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים בְּכָל קֵהֶל מִיִּשְׂרָאֵל. (תצג)
 מִצְוֹת לְשֹׁמֵעַ מִכָּל בַּיִת דִּין הַגָּדוֹל שִׁיעֲמָדוּ לְהֵם לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל זְמַן. (תצד)
 מִצְוֹת מְנוֹי מִלֶּדֶד יִשְׂרָאֵל עָלֵינוּ. (תצע)
 מִצְוֹת לְכַתּוּב הַמִּלֶּדֶד סִפֵּר תּוֹרָה אַחַת יִתְּרָה עַל שָׂאֵר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. (תצז)
 מִצְוֹת מִתְּנוּת זְרוֹעַ לְחַיִּים וְהַקְּבָה לִכְהֵן. (תצח)
 מִצְוֹת הַפְּרִשְׁתַּת תְּרוּמָה גְּדוּלָה וְלִתֵּן לִכְהֵן. (תצו)
 מִצְוֹת רֵאשִׁית הַגֵּז שִׁיתֵּן לִכְהֵן. (תצז)
 מִצְוֹת לְהִיּוֹת הַכְּהֲנִים עוֹבְדִים בְּמִקְדָּשׁ מִשְׁמְרוֹת מִשְׁמְרוֹת וּבְמוֹעֲדִים עוֹלָם כְּאַחַד. (תצח)
 מִצְוֹת לְשֹׁמֵעַ מִכָּל נְבִיא שִׁיְהִיָּה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר אִם לֹא יוֹסִיף וְלֹא יִגְרַע בְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה. (תצט)
 מִצְוָה לְהַכִּין שֵׁשׁ עָרֵי מִקְלָט. (תק)
 מִצְוָה לַעֲשׂוֹת לְעֵדִים זִמְמִין כְּמוֹ שֶׁדָּמּוּ לַעֲשׂוֹת. (תקא)
 מִצְוֹת לְמַשׁוּחַ כְּהֵן לְמִלְחָמָה. (תקב)

- מצות לעשות במלחמת הרשות כמשפט
הכתוב בתורה. (תקג)
- מצות עריפת העגלה בנחל. (תקד)
- שלא לטעת אילן במקדש. (תקה)
- שלא להקים מצבה. (תקו)
- שלא להקריב קרבן בעל מום עובר. (תקז)
- שלא להמרות את פי בית הגדול
שיעמדו לישראל. (תקה)
- שלא למנות מלך על ישראל כי אם מבני
ישראל. (תקט)
- שלא ירבה לו המלך סוסים. (תקי)
- שלא לשכון בארץ מצרים לעולם. (תקיב)
- שלא ירבה לו המלך נשים. (תקיג)
- שלא יהיה לשבט לוי נחלה בארץ. (תקיז)
- שלא יטול שבט לוי חלק בבזה בשעת
כבוש הארץ. (תקיח)
- שלא ירבה המלך כסף וזהב לבד מה
שצריך לו. (תקטו)
- שלא לקסום. (תקטז)
- שלא לכשף. (תקיו)
- שלא לחבר חבר. (תקיח)
- שלא לשאול באוב. (תקיט)
- שלא לשאול בידעוני. (תקכ)
- שלא לדרוש אל המתים. (תקכא)
- שלא להתנבאות שקר בשם יי'. (תקכב)
- שלא להתנבאות בשם עבודה זרה. (תקכג)
- שלא ימנע מהריגת נביא השקר ולא יגור
ממנו. (תקכד)
- שלא להסיג גבול. (תקכה)
- שלא לחתוך הדין על פי עד אחד. (תקכו)
- שלא לרחם על המזיק בדיני קנסות. (תקכז)
- שלא לערוץ מפני האויב במלחמה. (תקכח)
- שלא להחיות כל נשמה משבעה עממים. (תקכט)
- שלא להשחית אילני מאכל במצור וכן כל
השחתה בכלל הלאו. (תקל)
- שלא לעבוד ולזרוע בנחל איתן. (תקלא)
- מצות דין יפת תאר. (תקלב)
- מצות דין תליה למי שיתחייב לתלות. (תקלג)
- מצות קבורה לנהרג על פי בית דין וכן
לכל מת. (תקלד)
- מצות השבת אבדה. (תקלה)
- מצות הקמת משא לישראל. (תקלו)
- מצות שלוח הקן. (תקלז)
- מצות מעקה. (תקלח)
- מצות קדושין באשה. (תקלט)
- מצות שתשב אשת המוציא שם רע תחתיו
לעולם. (תקמא)
- מצוה על בית דין לסקול באבנים מי
שנתחייב סקילה. (תקמב)
- מצוה על המאנס שישא אנוסתו לאשה. (תקמג)
- מצוה להתקין יד במחנה. (תקמד)
- מצוה להתקין יתד במחנה. (תקמז)
- מצות הלואה לנכרי ברבית אם מצטרף
ללוות מה שאינו בן בישראל. (תקמח)
- מצות קיום מוצא שפתים. (תקמו)
- מצוה לעזוב השכיר לאכול בזמן שכירותו
מדברים ידועים. (תקמז)
- מצות הרוצה לגרש אשתו שיגרשנה
בשטר. (תקמח)
- מצוה שישמח חתן עם אשתו בשנה
ראשונה. (תקמט)
- מצות השבת המשכון לבעליו בעת שהוא
צריך לו. (תקנ)

- תקנא) מצות נתינת שכר שכיר ביומו.
 תקנב) מצות הנחת עמר השכחה.
 תקנג) מצות מלקות לרשעים.
 תקנד) מצות יבוס.
 תקנה) מצות חליצה.
 תקנו) מצוה להציל הנרדף.
 תקנז) מצוה לזכור מה שעשה עמלק לישראל בצאתם ממצרים.
 תקנה) מצוה להכרית זרעו של עמלק.
 תקנט) שלא למכור אשת יפת תאר.
 תקס) שלא להתעמר באשת יפת תאר אחר שבא עליה.
 תקסא) שלא ילין הצלוב על העץ וכן המת בביתו אלא לכבודו.
 תקסב) שלא להתעלם מן האבדה.
 תקסג) שלא להניח בהמת חברו רובצת תחת משאה.
 תקסד) שלא תעדה אשה עדי איש.
 תקסד) שלא יעדה האיש עדי אשה.
 תקסו) שלא לקח האם על הבנים.
 תקסז) שלא להניח המכשול.
 תקסח) שלא לזרוע כלאים בכרם בארץ ישראל דאורייתא.
 תקסט) שלא לאכול ולהנות מכלאי הכרם.
 תקע) שלא לעשות מלאכה בשני מיני בהמה.
 תקעא) שלא ללבוש שעטנז.
 תקעב) שלא יגרש מוציא שם רע את אשתו.
 תקעג) שלא לענוש האנוסה.
 תקעד) שלא יגרש האונס את אנוסתו.
 תקעה) שלא יקח ממזר בת ישראל.
 תקעו) שלא יקח סריס בת ישראל.
 תקעז) שלא ישא עמוני ומואבי בת ישראל.
 תקעח) שלא לדרוש שלום לעמוז ומואב.
 תקעט) שלא להרחיק זרע אדום מהתחתן עם קהל ישראל אחר שנתגירו אלא עד שלשה דורות.
 תקפ) שלא להרחיק מצרי כמו כן אלא עד דור שלישי ולא שלישי בכלל.
 תקפא) שלא יכנס טמא למחנה לזים.
 תקפב) שלא להחזיר עבד שברח מאדוניו שבחוצה לארץ לארץ ישראל.
 תקפג) שלא להונות עבד זה שברח מאדוניו מחוצה לארץ לארץ ישראל.
 תקפד) שלא תהיה קדשה מבנות ישראל.
 תקפה) שלא להקריב אנתן זונה ומחיר כלב.
 תקפו) שלא ללוות ברבית מישראל.
 תקפז) שלא לאחר הנדרים והנדבות.
 תקפח) שלא יקח השכיר יותר על אכילתו.
 תקפט) שלא יאכל השכיר בשעת מלאכה.
 תקצ) שלא יחזיר המגרש גרושתו אחר שנשאת.
 תקצא) שלא להוציא חתן מביתו כל שנה ראשונה לצבא ולא לשום דבר מצרכי צבור.
 תקצב) שלא לחבול בלים שעושין בהן אכל נפש.
 תקצג) שלא לתלוש סימני צרעת.
 תקצד) שלא למשכן בעל חוב בזרוע.
 תקצה) שלא למנוע עבט מבעליו בעת שצריך לו.
 תקצו) שלא יעיד קרוב.
 תקצז) שלא להטות משפט גר או יתום.
 תקצח) שלא למשכן אלמנה.
 תקצט) שלא לקח עמר השכחה מתבואה או מאילנות.
 תר) שלא להוסיף במלקות המחייב מלקות

אדרא רבא לשבועות

זהר פרשת נשא דף קנז

תנינא, אָמַר רבי שמעון לחבריא, עד אימת ניתיב בקמיא דחד סמכא. כתיב עת לעשות ליי הפרו תורתך. יומין ועירין ומארי דחובא דחיק. פרוזא קרי כל יומא, ומחצדי חקלא ועירין אנון. ואינהו בשולי כרמא לא אשגחון ולא ידעין לאן אתר אזלון כמה דיאות. אתכנשו חבריא לבי אדרא, מלובשין שרון סיפי ורומחי בידיכון, אודרוו בתקוניכון, בעיטא בחקמתא בסוכלתנו בדעתא בחיוו בידון ברנליון, אמליכו עליכון למאן דברשותיה חיי ומותא למגור מליו דקשוט, מליו דקדישי עליונין ציתי להו, וחדאן למשמע להו ולמנדע להו.

יתיב רבי שמעון ויבכה ואמר, וי אי גלינא וי אי לא גלינא. חבריא דהוו תמן אשתיקו. קם רבי אבא ואמר ליה, אי ניתא קמיה דמר לגלאה, הא כתיב סוד יי ליראיו, והא חבריא אליו דחלו דקדושא בריד הוא אנון, וכבר עאלו באדרא דבי משפנא, מנהון עאלו ומנהון נפקו. תאנא, אתמנו חבריא קמיה דרבי שמעון, ואשתכחו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי בר יעקב ורבי יצחק ורבי חזקיה בר רב ורבי חייא ורבי יוסי ורבי ייסא. ידון יהבו לרבי שמעון ואצבעון קפו לעלא, ועאלו בחקלא בניי אילני ויתבו. קם רבי שמעון וצלי עלותיה, יתיב בגויהו ואמר, כל חד ישוי ידיו בתוקפוי. שוו ידוהו ונסיב לון, פתח ואמר, ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש ושם בסתר וענו כל העם ואמרו אמן. פתח רבי שמעון ואמר, עת לעשות ליי, אמאי עת לעשות ליי, משום דהפרו תורתך. מאי הפרו תורתך, תורה דלעלא, דאיהי מתבטלא אי לא יתעביד בתקונוי שמא דא. ולעתיק יומין אתמא. כתיב אשריך ישראל מי כמוך, וכתיב מי כמוך באלים יי. קרא לרבי אלעזר בריה, אוהביה קמיה, ולרבי אבא מסטרא אחרא, ואמר, אנו כללא דכלא. עד השתא אתמתקנו קמין. אשתיקו, שמעו קלא, וארכובתו דא לרא נקשן. מאי קלא, קלא דכנופאי עלאה דמתכנפי. חדי רבי שמעון ואמר, יי שמעתי שמעך יראתי. אמר, התם יאות הוה למהו דחיל, אנו בחביבותא תליא מלתא, דכתיב ואהבת את יי אלהיך, וכתיב מאהבת יי אתכם, וכתיב אהבתי אתכם אמר יי: (רבי חנניא וכו')

ובכללה שלא נפח ישראל.
 (תרא) שלא לחסום בהמה בשעת מלאכה.
 (תרב) שלא תנשא היבמה לאחר חוץ מן היבם.
 (תרג) שלא לחוס על הרודף.
 (תריד) שלא נשקה מדות ומשקלים חסרים עמנו ואף על פי שלא נשא ונתן בהם.
 (תרה) שלא נשפח מעשה עמלק שעשה עם אבותינו בצאתם ממצרים.
 (תריז) מצות קריאה על הבכורים.
 (תריח) מצות ודוי מעשה.
 (תריח) מצות להדמות בדרכי השם הטובים והישרים שנצטוונו לעשות כל מעשינו בדרך הישר והטוב.

(תריט) שלא לאכול מעשר שני באנינות.
 (תרי) שלא לאכול מעשר שני בטמאה.
 (תריא) שלא להוציא דמי מעשר שני בשאר דברים שאינו מאכילה ושתייה.
 (תריב) מצות הקהל במוצאי שביעית.
 (תריג) מצוה לכתוב כל אחד מישראל ספר תורה לעצמו, שנאמר ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל.
 ואלו שבע מצוות דרבנן:

א) לברך על כל מה שנהנה (חוץ מברכת המזון שהיא דאורייתא). ב) ליטול את הידים. ג) להדליק נר בשבת. ד) לעשות עירוב. ה) לקרוא את ההלל. ו) להדליק נר חנוכה. ז) לקרוא את המגילה.

וסכום כל המצוות הן כמנין כתר וסימנך כתר תורה.
 רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר, יי חפץ למען צדקו, יגדיל תורה ויאדיר:

פג"ש סח"ק פתי"א טה"ג סח"ק כתכומי" טב"ת
 זפ"ט פוב"ז פסנת"ן (פטד"ן), שְׁחֵטְהֲרֵנוּ מִכָּל פְּשָׁעֵינוּ
 וְחַטָּאתֵינוּ וְעֹונוֹתֵינוּ וְאֶטְהַר לְפָנֶיךָ גּוֹפֵי בְּטִבְלִיהָ הַזֹּאת
 מִנְּהַר דִּינֹור דְּנִגִיד וְנִפְיֵק דְּמִנְיָה נִפְקִין שְׁבַע שְׁבָתוֹת.
 יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׁתַּמְשְׁגַח
 תְּהַיִּינָה וְאֶכְנֵס לְפָנֶיךָ בְּכֹלל שׁוֹשְׁבֵינִי דְמִטְרוּנֵיתָא
 דְמִקְשָׁטִין יְתָה בְּאַרְבַּע וְעֶשְׂרִים קְשׁוּטִין. הֲרַב כְּבִסְנוּ
 מְעוֹנֵינוּ וּמְחַטָּאתֵינוּ טְהַרְנוּ וּתְכוּוִין כִּי מֵהֶאֱרַת הִי"ג
 תִּיקוּנֵי דִיקָא יִמשַׁךְ לְכַתֵּר נֹקְבָא דְז"א וּמִמְנו תִּקְבַּל
 הָאָרָה גַם אַתָּה וְתֵאמֶר לְיַחְדָּא בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל
 נַפְשָׁא רוּחַ וְנִשְׁמָה מְעֻלְמָא דְדְכוּרָא מִסְטְרָא דְאַצִּילוֹת:

תפלה לליל שבועות וליל הושענא רבא

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׁאֵם נִתְחַיְבֵיתִי
 לְפָנֶיךָ כֶּרֶת בְּבֵית דִּינֵךְ הַצֶּדֶק עַל חֲטָאֵי וְעוֹנֵי וּפְשָׁעֵי
 הַמְרַבִּים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שִׁיְהֵא חֲשׁוֹב צַעֲרֵי
 שְׁנִצְטַעֲרֵתִי בְּלִילָה הַזֶּה וְנִדְדַתִּי שְׁנָה מֵעֵינֵי שְׁתַּשְׁגַּח
 עָלַי בְּעֵין חֲמֻלְתֶּךָ הֵיאָה עֵינָא פְקִיחָא דְלֹא נָאִים וְתִיר
 תְּדִיר שְׁנֵאמֶר הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל,
 וְתִקְרַע גֹּזֵר דִּינֵי הָרַע מֵעָלַי וְתַחֲנִינֵי וְתַחֲרַבְנֵי מֵאֲצֵר
 הַכֶּסֶף הָעוֹמֵד לִימֵן הָעֵלְיוֹן שֶׁהוּא קָל לְהוֹצִיא מִשָּׁם,
 וְתַתֵּן לְעַבְדְּךָ (פְּלוּנִי) בְּזֵן אֶמְתָּךְ (פְּלוּנִית) חַיִּים אֲרַכִּים
 לְעִסְקוּ בְּתוֹרַתְךָ יוֹמָם וְלַיְלָה, וְיִהְיֶה הַצַּעַר שִׁישׁ לִי
 בְּעֵינֵי תִקּוּן לְפָנֶם הָרְאוֹת שְׁפָנְמִתִּי בְּעֵינֵי עֲלֵאִין
 וְאֲשֶׁר הָרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי. וְיִתְקַן הַפְּגַם הַהוּא בְּכֹל
 הַמְקוֹמוֹת שְׁפָנְמִתִּי מֵאַרְבַּע עוֹלָמוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה
 יְצִירָה עֲשִׂיהָ. וְתַצִּילֵנִי מֵעֲנֵשׁ חַבוּט הַקְּבֵר מֵהַמְּלֶאךָ
 הַמְּשַׁבֵּר אֶת עֵינֵי הָאָדָם אַחַר פְּטִירְתּוֹ בְּקֵבֶר וְעַל יְדֵי
 צַעַר זֶה אֶפְטֵר מֵאוֹתוֹ צַעַר. וְתַשְׁפִּיעַ עָלַי מִשְׁפַּע הַטוֹב
 מִכְּתָר עֲלִיוֹן לְהַצִּילֵנִי מִכְּרַת אֲשֶׁר נִתְחַיְבֵיתִי, וְלִמְעַן
 שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא (אֵלֹד כְּשֶׁהוּא בַמְּקוֹרוֹ אֵאֵהֲלִידָה)
 שְׁתַּבְטַל מֵעָלַי כָּל גְּזוֹרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וְיִהְיֶה לְמוֹד זֶה
 נַחַת רוּחַ לְפָנֵי כְּסֵא כְבוֹדְךָ וְתַתֵּן בְּנוּ כַח לְעִמּוּד עַל
 הַמְּשָׁמֵר וְלְלִמּוּד תְּמִיד לְפָנֶיךָ וְלִהְיוֹת בְּאַמְרֵי תוֹרַתְךָ
 וְלִהְיוֹת מִן הָעוֹבְדִים לְפָנֶיךָ בְּלֵב שְׁלֵם וּבְנַפְשׁ חַפְצָה
 לוֹמְדִים תּוֹרַתְךָ לְשִׁמְהָ וְלְבִרְוֹר כָּל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה
 שְׁנִתְפָּזְרוּ בֵּין הַקְּלָפוֹת עַל יְדֵינוּ וְלִהְיוֹרִים אֶל הַקִּדְשָׁה
 לְיַחְדָּא שְׁכִינְתָא בְּבַעֲלָה לְאוֹקְמָא יְתָה מֵעַפְרָא וְלִתַּת
 נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ לְדַבֵּק נַפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ וְנִשְׁמַתְנוּ לְעַבְדּוֹ
 וְלִירְאָה אוֹתוֹ בְּלֵבָב שְׁלֵם. וְיִהִי נֵעַם אֲדֵנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
 וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה: בְּרוּךְ
 יי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

בְּקִדְרוּתָא דְצַפְרָא מַעֵט קוּדֵם שִׁיעֲלָה עִמּוּד
 הַשַּׁחַר בַּעַת שִׁמְשַׁחֵר פְּנֵי רִקִיעַ סוּד אֵילַת
 הַשַּׁחַר אִזִּי יִטְבּוֹל כַּדִּי לְקַבֵּל תּוֹסַפַּת הַקְּדוּשָׁה
 מִכְּתֵר. וּמִשָּׁם הָאֵר"י ז"ל כָּתוּב שִׁישׁ לְטְבוֹל ד'
 פַּעֲמִים וּלְכוּוִין כְּכֹל פַּעַם בְּאוֹת אַחַת מִשָּׁם הוּי"ה
 בְּנִיקוּד קִמְץ שֶׁהוּא הָאֵרַת הַכְּתֵר וַיֵּאמֶר פְּסוּק:
 וְזָרְקֵתִי עָלֵיכֶם מֵיִם טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם
 וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֶטְהַר אֶתְכֶם: כִּי שׁוֹרֵשׁ הַמַּחֲלֵה תְלוּי
 בְּדִיקָנָא בְּסוּד י"ג מְכִילִין דְּרַחֲמֵי:

יי אֱלֹהֵי צְבָאוֹת עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים
 וְהַטְּהוֹרִים וְהַנּוֹרָאִים אֱלֹו שְׁהֵם יוֹצְאִים מִן מְדוּתֶיךָ
 שְׁהֵם יי יי אֶל רְחוּם וְחִנּוּן אֶרְךָ אֶפְסִים וְרַב חֶסֶד וְאַמְתָּ
 נִצֵּר חֶסֶד לְאֱלֹפִים נִשְׂא עוֹן וּפְשַׁע וְחַטָּאָה וְנִקְהָ
 (מִצַּפִּי מִצַּפִּי תִּדְ גַּסְפִּי פַסְטִפִּי טַגְל תוּמִי

על פי הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א (י"ח סיון, וילנא 1857) להתכונן למתן תורה על ידי לימוד הדרוש בחודש השלישי בתורה אור (י"ח סיון, וילנא 1857), הוראה ששייכת לאנשים נשים וטף, כל אחד ואחת מישראל, כל חד לפום שיעורא דילי', ובאופן דמוסיף וחולך בימים שלאחר זה. הננו להדפיס בזה המאמר

בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני. הנה נאמר סתם ביום הזה ולא פירש באיזה יום, רק חז"ל דרשו שהוא בראש חודש, כתיב הכא ביום הזה וכתוב התם החדש הזה לכם. ולהבין למה נקרא ראש חודש בכתוב בלשון ביום הזה, יובן בהקדים ענין מעלת קבלת התורה, והלא קודם מתן תורה היו כמה צדיקים, והאבות הן הן המרכבה גם כן קודם שנתנה התורה.

אך הענין, כי הנה מעלת אברהם הוא שהי' הולך ונסוע הנגבה, פירוש, שהי' הולך ונסוע ממדרגה למדרגה עד שבא הנגבה, הוא בחינת ומדת אהבה העליונה. וכל כך היה הולך מעלייה לעלייה עד שהי' בבחינת מרכבה ממש לאהבה זו העליונה, עד שהיתה בבחינת גילוי בנפשו ממש. והליכה זו היא ממטה למעלה מבחינת מצרים, כמ"ש ויעל אברם ממצרים, דהיינו בחינת מצר וגבול שמצד הגוף ונפש הבהמית, המגבילים ומלבישים את נפש האלקית שבאדם, עד, שאע"פ שנפשו האלקית היא משכלת ומתבוננת בגדולת אין סוף ב"ה והתפשטותיו על הנבראים, שהוא חיי החיים ואתה מחי' את כלם, את השמים ואת הארץ אני מלא, ומלא כל הארץ כבודו, אעפ"כ אינו ככח נפשו לצאת מנרתקה, הוא מאסר הגוף, להיות בבחינת אתכפיא ואתהפכא כו', רק הגוף עומד על עמדו בתקפו ובגבורתו כתולדתו, וכמאמר רז"ל גנבא אפום מחתרתא כו'. ומעלת אברהם היתה שעלה מבחינת מצר זה, לדבקה נפשו באהבה עליונה, עד שתחפוץ להתפשט מלבושי' שבנוגה שמצד הגוף, להיות בבחינת בטול אליו ית' לבדו בבחינת כלות הנפש ממש.

ב

והנה אהבה זו באה מחמת התבוננות באור אין סוף ב"ה עצמו הסוכב כל עלמין, דלית מחשבה תפיסא כי' כלל. כי מלכותך מלכות כל עולמים, בחינת מלך לבד, שהוא בחינת דבור כמ"ש דבר מלך שלטון. וכמאמר ברוך שאמר והי' העולם, אמירה בלבד, שמזה נמשך חיות כל העולמות וקיומם והתהוותם מאין ליש, שאין זה אלא בחינת הארה בעלמא. וכמ"ש תתברך בשמים ממעל ועל הארץ מתחת על כל שבח מעשה ידיך, שכל העולמות, שמים וארץ, מן הארץ לרקיע ת"ק שנה, אינה אלא בחינת מעשה ידיך, שכמו במעשה ידי אדם, על דרך משל, אינו מלובש אלא כח המעשה, שהוא לכוש החיצוני של הנפש, כך החיות המלובש בכל העולמות אינן אלא בבחינת כח המעשה, שהוא כח החיצוני והארה בעלמא, שאינו נוגע לעצמות ומהות הנפש כלל.

ובורא קדושים ישתבח שמך לעד כו', שהקדושים, שהם מלאכים ונשמות, הם בחינת שם בלבד, שהוא ג"כ אינו אלא זיו והארה כו'. אלא שאינם בבחינת מעשה ידיך

כמו חיצוניות העולמות, כי הנה כח המעשה המלוּבש באיזה כלי או שאר דבר מעשה ידי אדם על דרך משל, הנה הכח ההוא אין לו שייכות כלל עם עצמות ומהות הנפש, כי נעשה נפרד מובדל ממנו, ועל ידי אחיזת הכלי עם הכח המלוּבש בו אין נמשך עצמות האדם אחריו. משא"כ בקראו שמו נמשך ג"כ עצמות האדם, שהשם הוא זיו והארה הנוגע לעצמות הנפש ועודנו קשור ומיוחד עמה.

אך עם כל זה אין זה אלא בחינת זיו. אבל הוא ית' בכבודו ובעצמו רם ונשא כו', והוא הוא הסובב כל עלמין, ומעלה ומטה שוים לפניו כו', וכמ"ש אני ה' לא שניתי. ואי לזאת תשפך הנפש אל חיק אבי' ממש, להיות נכספה וגם כלתה נפשי' להיות בבחינת בטול ממש אליו ית' לבדו, וכמ"ש מי לי בשמים. וזהו שכתוב אני ה' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם, פירוש, שהנביא מתמה על ישראל, הרי אני ה' לא שניתי ומפני מה לא כליתם שאין לכם כלות הנפש.

אך דבר הגורם להיות מונע ומעכב את הנפש מבחינת בטול זה, כמו שהעיד הכתוב ואתם בני יעקב לא כליתם, הגם שיתבונן בגדולת אין סוף ב"ה כי אני ה' לא שניתי, ולא כל האדם זוכה למעלת ומדרגת אברהם שנעשה מרכבה בבחינת בטול ממש באהבה עליונה מחמת התבוננות זו, הנה הסיבה היא חלישת כח הנפש, שאין בכחה לצאת מנרתקה ומאסרה. והוא מ"ש כשל בעוני כחי, שע"י העונות נכשל ונתחלש כח הנפש, וכמ"ש כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם. ולא עונות ממש, אלא גשמיות הגוף וחומריותו הוא שנעשה מסך מבדיל, שהוא הוא המצר וגבול שמגביל ומלביש את הנפש, עד שמורידה לימשך אחרי' ואינה יכולה לעלות ולצאת ממנה. ועל זה נאמר ותרא את עני אבותיננו, היינו מדות אהבה ויראה כו', אברהם מדת האהבה כו'.

ג

ולזה נתנה התורה לישראל, שהתורה נק, עוז, שהיא הנותנת כח ועוז לנפש האלקית להתגבר על חומריות הגוף ונפש הבהמית וגסותן, לצאת ממסגר אסיה. וזהו ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום, כי ע"י התורה שנק, עוז, נעשה בשלום, פירוש, ב, שלום, כמארז"ל עושה שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה. שלום, היינו התקשרות. בפמליא של מעלה, היינו בחינת גילוי אור אין סוף ב"ה ממש בנפש האלקית, להיות קשורה ומיוחדת בבחינת בטול ממש. ובפמליא של מטה, היינו הארת כחות נפש האלקית המלוּבשת בגוף ונפש הבהמית, שלא יהי' מונע ומעכב מצד הגוף ונפשו הבהמית, רק שיהיו כולם מסכימים ומתרצים ליחוד זה, כד אתכפייא ואתהפכא חשוכא לנהורא. כי התורה שנק, עוז נק, ג"כ תושי', שמתשת כח הסטרא אחרא שמצד הגוף, כי לאום מלאום יאמין וכשזה קם זה נופל.

אך להבין כיצד הוא העוז של התורה ליתן כח לנפש האלקית ולהתיש כח גשמיות הגוף וחומריותו, הלא גם התורה נתלכשה בענינים גשמיים תרומות ומעשרות כו'. אמנם, הנה נודע כי מקור התורה ויסודה בהררי קדש עליון, מאור אין סוף ב"ה בעצמו ובכבודו הסובב כל עלמין, אני ה' לא שנית, אורייתא וקוב"ה כולא חה.

והנה עיקר קבלת התורה הוא מ"ש בעשרת הדברות וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר אנכי, דלכאורה מלת לאמר אין לה הבנה, ואינה כמו כל לאמר שבמקרא שפירושו לאמר לזולתו, משא"כ בעשרת הדברות אי אפשר לפרש כך, שהרי כל ישראל שמעו, ופנים בפנים דבר ה', את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה כו'. אך פירושו הוא, לאמר ולדבר את כל דברי התורה מה שכבר נאמר למשה מסיני, כי כל מקרא ומשנה הלכות ואגדות כולם נאמרו למשה בסיני. הגם שבגמרא הוזכרו שמות תנאים ואמוראים שאמרו הלכה זו, כמו בית שמאי אומר כך כו', היינו דבר ה' זו הלכה שנאמרה למשה מסיני שיצא מפי אותו תנא ואמורא, וכענין דברי אשר שמתי בפך.

ובח זה ניתן לישראל להיות הלכה היוצאת מפיהם דבר ה' ממש שנאמרה למשה מסיני, ניתן בזמן קבלת התורה בעשרת הדברות, לאמר מה שכבר נאמרה, דהיינו בחינת ביטול אליו ית', שאין הדבור נעשה נפרד אצל האדם להיות יוצא מפי עצמו כאלו הוא שלו, רק כמו"ש תען לשוני אמרתך שהתורה היא אמרתך, אלא שלשוני תען כעונה אחר האומר מה שהוא אומר. ויו"ד הדברות הן כללות כל התורה, שבקבלתן עשרת הדברות מפי הגבורה קבלו כל התורה, להיות בחינת ביטול אצלם לדבר ה' המדבר בפיהם, ולהיות רק כעונה אחר האומה, שהוא ענין גילוי אור אין סוף למטה כמו למעלה, בבחינת בטול ממש.

ומזה יתבונן המשכיל ויפול עליו אימה ופחד בעסק התורה, בשומו ללבו כי דבר ה' הוא ממש שנאמרו למשה מסיני. וזה שאמרו רז"ל על פסוק והודעתם לבניך ולבני בניך וסמוך ל' יום אשר עמדת כו', מה להלן באימה ויראה כו', אף כאן כו', שלכאורה אינו מובן דמיון זה מה להלן אף כאן כו', שהרי במעמד הר סיני וכל העם רואים את הקולות ופנים בפנים דבר ה', משא"כ בעסק התורה של כל אדם כשלומד בפני עצמו. אלא הענין הוא, כמו"ש לעיל, כי גם עסק התורה שבכל אחד ובכל זמן הוא דבר ה' ממש שנאמר למשה מסיני. ועל ידי זה תפול עליו אימה ויראה כאלו קבלה היום מהר סיני.

ד

והנה עסק התורה בבחינת בטול זה הוא הנותן עוז ותעצומות לנפש האלקית ותושי' לסטרא אחרא. וזהו אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, כי בקבלת

התורה נמשך בחינת אנכי, דהיינו אנכי ממש, עצמותו ומהותו יתברך הסובב כל עלמין כו', וכמ"ש והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום כו', ובחינת אנכי זה נמשך לישראל בבחינת הוי"ה, דהיינו ע"י צמצום והתפשטות כנ"ל, עד שנעשה בבחינת אלקיך ממש. ואזי, אשר הוצאתיך מארץ מצרים, מבחינת מצרים וגבולים שמצד הגוף ונפש הבהמית המגבילים ומלבישים את נפש האלקית ומעכבים לצאת מנרתקה, וכמ"ש ואעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ טובה ורחבה. כי ע"י קבלת אנכי, דהיינו בחינת סובב כל עלמין ואני ה' לא שנית, בעסק התורה בבחינת בטול כו', הוא הנותן כח לנפש האלקית, ותושי' לתאוות הגוף כו'.

וזהו ענין אנשי יריחו היו כורכין את שמע ולא היו מפסיקין בין אחד ואהבת, כי ע"י קבלת בחינת אהה, דהיינו בחינת יחודא עלאה, שהוא בחינת בטול ממש לאור אין סוף ברוך הוא הסובב כל עלמין כנ"ל, תגדל האהבה ביתר שאת עד שתהי' בכל לבבך בשני יצריך, דאתכפיא סטרא אחרא ואתהפכא חשוכא לנהורא, שמבחינת ביטול זה נמשך עוז ותושי' כנ"ל. משא"כ ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הרי כתיב מלך אלהים על גוים, כי שם זה הוא חיות העולמות ואפילו עכו"ם בכלל, וכענין שאמרו רז"ל לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל כו'. אלא שאנו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בחשאי, כי ועד הוא גם כן אהה, אלא שהוא בחילופי דאתון כמ"ש בוזה.

ה

ובזה יובן מה שישראל מונין ללכנה. כי הלכנה לית לה מגרמה כלום, רק שמקבלת האור שלה מאור השמש להאיר על הארץ, ולכן ככל חודש וחודש מתמעטת קודם חידושה, עד שנעשית בבחינת נקודה, מפני שבאה תחת אור השמש ממש לקבל ממנה, ולכן אינה מאירה על הארץ, והולכת ואור עד מילוי הלכנה, והכל מאור השמש ממש, שהלכנה לית לה מגרמה כלום, ואחר מילוי הלכנה חוזרת ומתמעטת להיות בבחינת נקודה בסוף החדש, עד שחוזרת ומתחדשת. וככל הדברים האלה וכמשל הזה כך הוא ענין ישראל, שהם בחינת בטול לאור אין סוף ברוך הוא הסובב כל עלמין, ותורתם ועבודתם הם בבחינת דלית להון מגרמיהון כלום, שאינו בבחינת יש מי שלומד, יש מי שאוהב כו', אלא הכל בבחינת בטול לאור אין סוף ב"ה ממש, ואור אין סוף ב"ה ממש הוא השוכן בתוך תורתם ועבודתם, ודבר ה' זו הלכה היא המדברת בפיהם. וזו היא בחינת שמש, כמ"ש כי שמש ומגן הוי"ה אלקים, שבחינת הוי"ה נק, שמש, ובחינת אלהים נק, מגן כו' כמ"ש במ"א, והתורה נמשך משם הוי"ה.

וזהו ענין תורה ועבודה וגמילות חסדים, שצריך להיות שלשתן דוקא. כי גמ"ח היינו צדקה, וצדקה היא כללות כל התורה שנק, בשם צדקה, ובפרטות מעשה הצדקה ממש, שהצדקה

היא להחיות רוח שפלים, היא בחינת שמש, כמ"ש וזרחתה לכם יראי שמי שמש צדקה, כי כמו שהצדקה היא להחיות רוח שפלים, וכן אור השמש הוא להאיר במקום חשך שאין בו אור, שהיא בחינת השפעה מלמעלה למטה. והשפעה זו היא ע"י בחינת עבודה, שהוא בחינת בטול ממטה למעלה, אור אין סוף ב"ה הסובב כל עלמין, להיות השפעת אור אין סוף ב"ה ממש שורה ומתגלה למטה כמו למעלה, דהיינו כמו בטול הלכנה לאור השמש ממש.

I

וזהו בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה כו', כי בצאת ישראל ממצרים התחילו לספור ספירת העומר, כמ"ש שבעה שבועות תספור לך, והם הכנה להיות קבלת התורה בשבועות, דהיינו להיות גילוי אור אין סוף ב"ה למטה כמו למעלה, בבחינת בטול אליו יתברך, לאמר אחר מה שיאמר הוא, ולהיות דבר ה' ממש בתוך בני ישראל בעסק תורתם. ובשבוע הז' ביום ג' בו הוא כאלו כבר נכנסה כל השבוע, ונעשו אז ישראל מוכנים ועומדים לקבל בחינת בטול זה, והי' אז מולד הלכנה, שהוא גילוי אור אין סוף ב"ה אחר בטול הלכנה אליו. ולכן נק, ביום הזה סתם, כי יום היינו אור וגילוי כמ"ש ויקרא אלהים לאור יום, והיינו גילוי ואהבה שבבחינת בטול אליו ית' (בחינת אהבה זו רק' היום הזה, כי פירוש זה הוא בחינת

יחודא עילאה, שלכן משה רבינו ע"ה נתנבא בזה, ובראש חודש מקבלת כנסת ישראל מוחין מחכמה, עיין מ"ש בד"ה והיה מדיי חדש [לקיטוי תורה ברכה צו,

ג], לכן האהבה היא בבחינת בטול), כי ואהבת ב' פעמים אור.

ואזי באו למדבר סיני, שירדה שנאה כו', דהיינו ענין תושי' שמתשת כח הסטרא אחרא כו'. ומדבר מלשון דבור, כמו ומדברך נאווה, ונקרא מדבר בתוספת מ', כי המ', הוא מאותיות האמנותי' שהן להקטין הענין, כלומר שאין כזו בחינת דבור בפני עצמו, רק בחינה שכבר נדבר, דהיינו שהדבור הוא בחינת בטול בדבר ה' המדבר בו (ועיין מ"ש בד"ה הנ"ל). ואזי ויסעו מרפידים, בחינת רפיון ידיים, כמארז"ל למה נק, שמה רפידים כו', דהיינו בחינת חלישת כח הנשמה, רק שניתנה להם עזו ותעצומות לנשמה ותושי' לסטרא אחרא כו'.

לקט מהוראות הרבי - המעשה הוא העיקר נט

ה. לנצל¹⁰ את השעות שנתרו עד לאמירת תיקון ליל שבתות – לעורר ולפעול על כל אחד ואחד (שיכולים להגיע אליו) שאמירת תיקון תהי' באופן הראוי, כאילו מקבלה עתה מהר סיני, "מה להלן באימה וביראה כו' אף כאן כו'¹⁶."

ו. [הנ"ל הוא] על ידי זה שמסביבינו לו (בסגנון המובן לו) טעם הדבר – שהרי, "אימה ויראה כו" לא נעשים על ידי תנועות חיצוניות, לנענע את עצמו אנה ואנה כו', כי אם ע"י רגש הלב, כתוצאה מההנהגה בשכל – שברגע זה משש הקב"ה קורא ושונה כנגדו!"

ז. כאשר מדובר אודות פעולה על הזולת יש להזדרז ביותר, שאם לא יזדרז לפעול עליו מיד, מי יודע אם יפגשהו עוד הפעם לפני אמירת התיקון, ואפילו אם יפגשהו אולי לא יהי' לו פנאי לשמוע את דבריו¹².

תהלוכה

ט. כנהוג מכמה וכמה שנים שבים טוב הולכים לבקר בני ישראל שבבתי-כנסיות ובתי מדרשות בכמה וכמה שכונות¹³, כדי להוסיף בשמחת החג (על ידי ההתאחדות עם רבים מבני ישראל שבשאר שכונות), ובפרט על ידי אמירת [וחלוקת]¹⁴ דברי תורה ("פיקודי ה' ישירים משמחי לב"), נגלה דתורה ופנימיות התורה¹⁵.

י. אף שבים טוב צריך לשמוח עם בני ביתו, וכן עם האורחים שמזמין לביתו, שאינו יכול להניחם ולילך למקום אחר¹⁶, הרי בודאי שיתוכל לסדר ההליכה לבתי-

א. צריך להיות בערב חג השבועות, הוספה מיוחדת בנתינת הצדקה¹, ועד שנתינת הצדקה ביום זה תהי' באופן של פתיחה חדשה, דעל ידי פתיחה זו נעשה גם הוספה בההשפעה מיזד הפתוחה² בנוגע לכל הענינים³.

ב. במשך היום דה' סיון יתבוננו בהענין דהקדמת נעשה לנשמע, התבוננות המתאימה שמביאה לידי פועל, שבכל ענין דעבודת ה', צריך לכל לראש לקיימו בפועל (נעשה), ולאחרי זה להביא את הענין בחב"ד שלו (נשמע)⁴.

ג. יש לעורר אודות אמירת תיקון, שגם אלו שלא הקפידו בזה בעבר מחמת רצונו ללמוד תורה בעיון דוקא...⁵ יאמרו את כל התיקון מתחילתו ועד סופו [כו', ההכנה האמיתית לקבלת התורה היא – ע"י "תיקון ליל שבתות"]⁶.

ד. "יישר-כח על פירסום והדפסת התיקון-טעות בסיום ספר יצירה שאומים ב"תיקון ליל שבתות"⁷, אשר, לביל שבתות יוכלו לטלטל ולהביא "תיקון ליל שבתות" המודפס (ביחד עם התיקון-טעות הנ"ל) לבית-הכנסת⁸.

1 מאמר ד"ה אבי ה' אלקן תשמ"ט – התעודיות ע' 285: "זדה שבכל שנה צריך לחוסף בהתבוננות לנתינת הצדקה, וכלל בזה גם הוספה בני העמודים שעליהם העולם עומד, תורה עבודה וגמ'". ובפרט בדקדק וכו'".
2 שם: "המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה".
3 שם.

4 מאמר ד"ה אבי ה' אלקן תשמ"ט – התעודיות ע' 284: "...שהיא ההכנה העיקרית למתן תורה כמובן כי מזה שהכנה זו דהקדמת נעשה לנשמע היא בחמישי סיון שהוא הערב של שיש סיון שבו נתנה התורה... ואף שיום זה (חמישי סיון) הוא ערב יו"ט שיש בו כמה טרדות דהכנת צרכי החג, הרי... אין שליטה (כ"כ) להצד שכונת, ולכן הוא זמן המוכשר למעשה הכל לטובת לימוד התורה והעבודה כו'".

5 ראה שם בבידור תשמ"ח התעודיות ע' 409: "ולצוואה מודעתם של אלו הטוענים לשם מה 'לכבוז המון' בשביל אמירת ה'תיקון', הרי, יכילים לצלל את הזמן הנצמד בעיון המשך ע"ב... או ענין כ"רב בפנימיות התורה, במקום 'לומר' תיקון, עד למנין המצוות - מנין דייקא, שכן, בדרך כלל, כשמועמיני למנין המצוות (בסוף הליכה, שחושבים כבר אודות הליכה לטובה, והכנה לפעולה, עד לשמיעת עשרת הדברות) - כבר עייפיים, ובמילא, לא יכילים להתמקד בתוכנם של המצוות [עצמ"כ תוכנם הרוחני, כמות: מנות פרו ורבו - שכל יהודי צריך לעשות יהודי נוסף, וכך וקבה, לומר, לעשות יהודי שהוא בבחינת "משפיע", ולעשות יהודי שהוא בבחינת "מקבל"] כו' אמ מנוחם מלבד".
6 ש"פ במדבר תשמ"ח התעודיות ע' 409: "אשר מעלתו מודגשת בשמו אשר יקראו לו ע"פ מנהג ישיאל (תורה הרא) - "תיקון ליל שבתות!"

7 ראה רשי בבידור מהתעודיות יום ב' דתג השבועות ויום ב' דתג השבועות תנש"א: "שמוה שנקרא בפוסקים בשם 'תיקון' מובן, שענינו הוא לתקן את כל הענינים הצריכים תיקון כו'".
8 ראה רשי בבידור מהתעודיות (ב) ש"פ נשא, "ב סיון תנש"א: "עד לתלם השבועות שבו אומרים 'תיקון ליל שבתות', שכולל גם התיקון לשלימות דכל הענינים ובאופן דנצחיות. [וענין זה זכר בספר יצירה ונאמר גם ב'תיקון ליל שבתות' שרומם גם לתקון ושלימות כל הענינים מתוך התענוג].

9 אמר יבדור מהתעודיות ש"פ במדבר ה' סיון תנש"א: "[שכולל חן תושב"כ וכן תושב"פ ועד לטיוטו ומתעורר וכו']. לא תבועים מכל א' שאומר תיקון פעמיים, גם בליל ב' .. התנהגו או מנינו אצל ה' חלל פארישטער, שהלוינו מחדר גדול ודייקן גדול במצוות כו' אמר תיקון גם בליל א' דתג השבועות, ובדאי מנא ענין ביה, אף אל פי שלא מצונו התנהגו או אצל רבותינו נשיאנו, חוץ מפעם אחת אצל אדמו"ר י"ע, שכשנסע לאות-דשא, חסרו אצל בניסועו ענינים נעלים יותר, ולכן התעסק גם בליל ב' בענין נעלה זה האמירת תיקון, אבל בנוגע לאמירת תיקון בליל א' דתג השבועות - בענין ארוח, וכמו כן ראו אחרים, אך שנישיא זורנו אמר את כל התיקון, לא בדק באיז כל תיבת ותיבה כו' אבל פני הנראה, הוא אמר את כל התיקון מתחילתו ועד סופו".

10 ש"פ במדבר תשמ"ח התעודיות ע' 409: "ובאן המקום לתת ישר-כח על... ביחד עם פירסום והדפסת ע"י נתינת צרכי החג, והבאת הילדים לבית-הכנסת וכו'".
11 ראה רשי ע"י [ובאן המקום לעורר אודות התיקון בתיקונים סיים] ב' דברים טובים, וכמ"כ לחוסף את שלשת האהבות בסיים הורר המובא בתיקון, כמדובר בזה בהתעודיות שלפנ"ו".
12 שם: "ובפרט שחור" ע"ד 'אכל נפש', מאכל רוחני לנפש".

10 משיחת ש"פ במדבר, ה' סיון תשמ"ח – התעודיות ע' 404: "בנוגע לפועל: בעמודו שעת ספוחות לפני 'זמן מתן תורתנו', יש לעורר עוה"פ אודות ההכנה למית, לכל ראש – ע"י לימוד התורה כדעבי, "מה להלן כו', אף כאן כו", כאילו בקבלה היום מהר סיני, החל מאמירת 'תיקון ליל שבתות' באופן האמור.
11 ובדוגמה זו לא רק בנוגע לעצמו, אלא גם בנוגע לפעולה על הזולת, כלומר, כשם שצריכים להשתדל שיהיו לו צרכי החג, אכילה ושת"י כו', באופן של הרחבה, ובפרט של הכל מודים בעצרת דבענין נמוי לכם", שישימו ב' במאכל ובמשתה", כמו כן צריכים להשתדל שיהיו לו צרכי החג הרוחניים, ולכל לראש – ההכנה המתאימה לקבלת התורה, ולכן, יש לנצל את וכו'".
12 שם ע' 405.
13 שם ע' 405: "כי בנוגע לעצמו יש לו עדיין פנאי לפעול ענין זה מכוון שנשארו כמה שעות עד לאמירת התיקון, אבל בנוגע לחולות וכו'".
14 יום שמחת תורה תנש"ב – שיתוח קודש ע' 210: "וכמדובר לעיל – שדבור האחרון בביחוד, פעלו ויחדשו (האט מען אפיגענטאן)" שכבר בשמיני עצרת נמנעם בשמחה גדולה ביותר.
15 ובפרט שמיקיים זאת עם הצי"א לתחלוות, גם מלשון הליכה והוספה "מחיל אל חיל".
16 וכפי שהלכו גם בשנה זו לכמה וכמה מקומות, ע"פ י"ל מקומות, ושם שימחו רבים מישיאל, וכמ"ש אדמו"ר קובי סבידור קודם תקפות "אם כי עשה כן בבחנ"ל אם החל לבחנ"ס אחר שלא ימרו יו"ט וישמחו ל"כ משה"ס".
17 שם ע' 404: "וב' דתג השבועות תנש"ב – התעודיות ע' 288: "ויש לחוסף את התענוגה עם הרגל ישנה גם בהג השבועות עצמו - ולדוגמא: הירוק עם הרגל מצד שמחת יו"ט, וכן הליכה ברגל לבתי-כנסיות כדי לשמח הרוצים בשמחת יו"ט, כולל גם ע"י אמירת [וחלוקת] דברי תורה מנעיניא זיומא, התעוררת ע"ד לימוד התורה, חיון ע"פ התורה, וכיו"ב".
18 ראה רשי בבידור אחרון של פסח, תנש"א: "יבוא מיתוסף על ידו - שמבלי הבט על הענין ד'עונת יו"ט חיו כחם וכמה שכתתו את גלוייהם ללכת לשמח בליל אחרון של פסח את בני ישראל, ודוקא לבתי כנסיות ובתי מדרשות, ועל ידי שישימו את האנשים בעזרת אנשים, פעלו גם בנשים שמצרות נשים, כולל גם הטף שביניהם, ובמיוחד ששיקשו זאת עם דברי תורה [בתב אל בני פת] שעליהם נאמר, שכלם הם ישרים".
19 אחרון של פסח תנש"א עתה הראשונה – התעודיות ע' 79.
20 יום ב' דתג השבועות תנש"ב – התעודיות ע' 288: "שהרי זה היפך הענין דהכנסת אורחים שגדולה מהקבלה פני השנינה".

ותניא (ראה להלן אות כ' ואילך), וכן השיעורים במשנה תורה להרמב"ם כהמנהג שנתפשט ללמוד ג' פרקים בכל יום, וכיצא בזה²⁴.

יז. אף על פי שבהלימוד דג' פרקים ליום אי אפשר ללמוד כל השיעור בעיון המתאים, ילמדו על כל פנים הלכה אחת (וכיו"ב) בעיון והעמקה, כולל גם הלימוד וההוראה ב"לתקן הדעות", כמדובר כמה פעמים²⁵.

יח. והן השיעורים הפרטיים דכל חד וחד לפום שיעורא דילי, "כדת ניתנה לכל אחד ואחד בהלכות תלמוד תורה", ובמיוחד – להתחזק ולהוסיף בלימוד שיעורי תורה **רבים ובציבור**²⁶.

יט. ועיקר **להוסיף** בקביעות עתים לתורה **יתר** מ"שיעורא דילי" (לפנים משורת הדין) היינו, נוסף לכך שמוצא כל רגע פנוי ללימוד התורה, "לוקח" גם מהזמן שעוסק בעניני הרשות ע"פ התורה ומקדישו ללימוד התורה²⁷.

כ. ויתירה מזה, ש"לוקח" גם מהזמן שעוסק בעניני קדושה ומצוה (במצוה שאין זמנה עובר ויכולה להעשות ע"י אחרים) ומקדישו ללימוד התורה שהוא למעלה מכל המצוות²⁸.

כא. ותלמוד גדול שמביא לידי מעשה – ההוספה החדשה בלימוד התורה מוסיפה גם בקיום המצוות בהידור, וגם – בהעבודה דבכל דרכיך דעהו וכל מעשיך יהיו לשם שמים, כולל ובמיוחד – הוספה בניתנת הצדקה²⁹.

שיעורי חת"ת

כב. "בזמן מתן תורתנו" שנעשה חידוש בכללות הענין דמתן תורה, הרי זה הזמן המתאים להחלטה תקיפה ביתר שאת ויתר עוז לחזק ולחדש הלימוד דשיעורי חת"ת

כנסיות באופן שלא יגרע משמחת יום טוב והכנסת אורחים, כפשוטו¹⁷.

להתחזק בשיעורי תורה¹⁸

יא. ב"האי יומא" [=בחג השבועות] (ולאחרי דהימים שלפני זה) מקבל כל אחד ואחד כוחות חדשים להוסיף, ויתירה מזו – להתחיל פתיחה חדשה שהזמן הבא, וכל השנה תהי' "שנת תורה" – באופן נעלה, נעלה יותר מכפי שהי' עד עתה¹⁹.

יב. אף על פי שישנם כבר קביעות עתים לתורה – הרי מכיון שבכל שנה ניתוסף "האי יומא" חדש דזמן מתן תורתנו (נוסף על זה שבכל יום יהיו בעיניך חדשים) – צריך להעריך עצמו מחדש לפי מעמדו ומצבו עכשיו, לפי המצב החדש – להוסיף בכל שיעורי התורה, יותר מכפי רגילותו עד עתה²⁰.

יג. בפשטות: כל אחד ואחד יתבונן מחדש בשיעורים שלו בלימוד התורה – ולקבל על עצמו החלטות חדשות להוסיף בלימוד התורה, ובפרט – לימוד התורה **בהבנה והשגה** (שזהו עיקר בלימוד תורה שבעל פה)²¹.

יד. [בהנ"ל נכלל] הן אנשים, והן נשים (בנוגע להלכות הצריכות להן כו': כל מצות עשה שאין הזמן גרמא וכל מצות לא תעשה של תורה ושל דברי סופרים וכו'), והן טף – היות שלכל אחד ואחת נתן הקב"ה שכל [ובפרט ל"עם חכם ונבון"], שייך אצלו הבנה והשגה בתורה – כל אחד לפי שכלו והשגתו²².

טו. [בהנ"ל] פרטיות [יותר] הוספה בכמות ובאיכות בכל שיעורי תורה – הן שיעורים הקבועים, ועוד ועיקר – להוסיף שיעורים חדשים בתורה [שבזה יש להאדם יותר תענוג וחיות, יותר מב"דיטגמא ישנה"]²³.

טז. לכל לראש – להתחזק בשמירת השיעורים הכלליים השווים לכל נפש, כמו: השיעורים בחומש התלים

17 יום ב' דחג השבועות תש"ג – התועודיות ע' 288.

18 ראה שיעור יום ב' דחג השבועות (התועודיות א') תשמ"ט – התועודיות ע' 270: "... ותנית-כח מיוחדת ותוקן מיוחד כשנמקלים הלכות טובות בזה ב"בזמן מתן תורתנו" . . . כידוע בתנ"ך כ"ק מ"ח א' אמור' ג' שא"ח' שהי' הוא עת רצון מלמעלה. . . זמן המוכשר לעשות הכל לטובת לימוד התורה. . . באין מפריע משטן המקטרג כו', כיון כ"השי"ת מטריד את המקטרג כו"י".

19 יום ב' דחג השבועות תשמ"ט – התועודיות ע' 280.

20 שם ע' 281: "ובפירוש הקה"ה הוסיף לו ימים ושנים חדשים, מתוך בריאות הנכונה, ומסידי מנונו וגם הבלבולים הפריעו למנוחת הנפש ונמנחת הנפש להתמסר ולהצליח כדבעי בלימוד התורה וקיום המצוות – מיזד המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה – במילא צריך לנצל את הזמן להוסיף בלימוד התורה.

21 ועי' ההחלטות גופא – שה' יראה ללבב – מוסיף הקב"ה עוד יותר במרכות בני חיי ומוניז ויחי, בבריאות הגוף ובבריאות הנפש [ויוצאים י"ח כל הענינים ד"ורפא יפא" וכיו"ב ע"י לימוד ענינים אלו בתורה, ע"ד – הלכות דיעות להרמב"ם, ובפרט בענינים הקשורים עם הדברים העצמיים תיקון אצלו].

22 יום ב' דחג השבועות תשמ"ט – התועודיות ע' 281.

23 שם ע' 281: "היות שלכאור' את הקב"ה שכל [ובפרט ל"עם חכם ונבון"]".

23 שם.

24 יום ב' דחג השבועות תש"ג – התועודיות ע' 274.

25 משיחות יום ב' דחג השבועות – התועודיות ב' תשמ"ט – התועודיות ע' 296.

26 יום ב' דחג השבועות תש"ג – התועודיות ע' 274-5: "כידוע גדול העילוי ד"עשרה

שיושבים ועוסקים בתורה" ת"ת דרבי"ם.

27 שם ע' 274-5. וראה יום ב' דחג השבועות תשמ"ט – התועודיות ב' – התועודיות ע' 295-6: "בהמשך המדובר לעיל אודות ההוספה בקביעות עתים לתורה – יכול לבוא ולטעון שבענין זה מתנגד רק כפי המתחייב ע"פ שלחן ערוך, ולא לפנים משורת הדין, מדת חסידות. כיון שרצוה להוסיף יותר בעניני המסחר, באמור, שכשירוח יותר ויכל להוסיף בניתנת הצדקה. אכן-הבחון לידע אם כוונתו בשביל ההוספה בניתנת הצדקה היא בטחורתה. או שכונתה היא להעשירות שלו, היא – כשוראים אופן התעסקותו בעניני המסחר, שעושה רק המוטל עליו מצד הציווי 'וברכך' ה' אלקיך בכל אשר תעשה', לעשות כלי לברכתו של הקב"ה, ויסתכן על ברכתו של הקב"ה, ובמילא, מקדיש זמנו הפנוי ללימוד התורה כו', ולא להיפוך. שמונח במתבולות דעניני המסחר וכיו"ב, ובנוגע לעצמו מתנגד רק ע"פ החיוב הש"ע, כולל גם שמוצא היתר ע"פ ש"ע להסיר את זקנו, בה בשעה ששערת חזקן הם כנגד י"ג תיקוני דיקנא שעל דים נמשכים י"ג דרכים וצניעות לברכתו של הקב"ה לעשירות בנשמות!" ושם יום ב' דחג השבועות תשמ"ט – התועודיות ע' 283: "ועד"ו בענינו: בחשבון הנפש בנוגע למצבו בקביעות עתים לתורה – צריך להתחשב ב'הורעה' להתמיר על עצמו – הרי זה משבוש", ועי' יוסיף בברכת הקב"ה בכל הענינים שלא".

28 יום ב' דחג השבועות תש"ג ע' 275.

29 יום ב' דחג השבועות תשמ"ט – התועודיות ע' 282: ".בניתנת הצדקה, הקשורה עם תורה מיוחד. . . כמדובר ערב חג השבועות, כהנהגה לזמן מתן תורתנו".

[השייכים במיוחד לחג השבועות]³⁰ 31.

ובדאי יפרסמו הדברים בכל מקום ומקום⁴⁰:

כה. נוסף על השיעורים בתורה שלומד כל או"א בעצמו – יקיים כאו"א ההוראה דדבר משנה **"והעמידו תלמידים הרבה"**, ע"ז שייסד שיעור בתורה **ללמד לאחרים**, ומה טוב – ללמד **לעשרה** מישראל, ועד לתלמידים **הרבה**⁷⁹⁸.

כו. ולהדגיש שענין זה שייך לכל אחד ואחת מישראל, האנשים והנשים, שהחיוב דלימוד התורה שייך גם לנשים⁴¹, ולכן צריכה כל אחת ואחת להשתדל לייסד שיעור בתורה **ללמד לנשים אחרות**⁴², ומה טוב – לעשר נשים⁴³.

כז. על דרך זה [הנ"ל] בנוגע לטף – שכל⁸⁰² ילד יולדה ישתדל לייסד שיעור **ללמד לילדים אחרים** עניני התורה שלמד בעצמו, ובפרט שמתבטע הקטנים שאוהבים וחפצים להשפיע על ילדים אחרים, וצריכים לנצל טבע זה ללימוד התורה⁴⁴.

כח. כדי להוסיף עידוד וזירוז בקיום הצעה הנ"ל – כדאי ונכון שכל אחד ואחת יודיע לרב שלו, רב ומורה הוראה, מורה-צדק, וכיו"ב על פעולותיו ביסוד שיעורי תורה לרבים⁴⁵.

כט. אלה הרוצים – ישלחו הדו"ח ע"ג פתקא לכאן, לד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא אדרנו, על מנת להביא ולהניח הפתקאות על הציון שלו וישאירום שם, עד שיעלו בלהב השמימה שע"ז יגרמו נחת-רוח למעלה⁴⁶.

מורי צדק (חג המצות)⁴⁷

ל. דבר נכון ביותר, שהרבנים "מורי צדק" שנמצאים

כג. ההוספה בלימוד שיעורי חת"ת תהי' (נוסף על ההוספה בדיק שמירת לימוד שיעורים אלה, ובהתלהבות וחיות – גם) בתוספת **הבנה והשגה**, ביתר התמסרות (בשימת-לב מיוחדת) להלימוד והבנת הלימוד, בחב"ד שבשכל [ומוסיף והולך בהעיון והעמקה]³², ופשיטא – לא רק מעשה האמירה בפה, "עקימת שפתיו הוי מעשה"³³ 34.

כב. גם אלה שלא (מדייקים, או לא) שומרים שיעורי חת"ת מאיזה סיבה שתהי', ואפילו אלה שעד עתה לא ידעו אודות שיעורי חת"ת (או גודל החשיבות דשיעורי חת"ת) – יתחילו לשמור שיעורי חת"ת מהג השבועות זה³⁵.

כג. יש לזרז ולעורר אודות לימוד שיעורי חת"ת ע"י הפירסום בכל מקום אפשרי³⁶ – הן בנוגע לחומש, "אין מקרא יוצא מידי פשוטו", הן בנוגע לתהלים [אפילו שמצד טרדתו אינו אומרם מתוך עיון ולימוד]³⁷ והן בנוגע לתניא³⁸.

דרישת השעה – שיעור תורה

כד. על של פועל באתי – להציע הצעה שהזמן גרמא **צו ודרישת השעה** (בהדגשה יתירה כשנמצאים בסוף זמן הגלות ובסמיכות ממש לביאת משיח צדקנו)³⁹

(30) ראה יום ב' דתג השבועות תשנ"ט – התועדויות ע' 281: "שיעורי חת"ת [חומש תהלים תניא (ע"פ תקנת כ"ק מו"ח אדמו"ר)] – השייכים במיוחד לחג השבועות הקשור במיוחד עם שלושות וועי ישראל: משה רבינו – זמן מתן תורתנו, דוד המלך והבעש"ט שיום ההוללה שלהם הוא בעצרת: חומש – קשור עם משה רבינו, שקבל תורה מסיני; תהלים – ספר דוד נעים ומיורו ישראל; תניא – תושב"ב הדיעות, המבאר בחב"ד שבשכל תורת החסידות של הבעש"ט.

(31) משיחת יום ב' דתג השבועות תשנ"ט – התועדויות ע' 292.

(32) יום ב' דתג השבועות (התועדויות א) תשנ"ט – התועדויות ע' 270: "נוסף על ההשתדלות והדיוק בלימוד שיעורים אלו בכל יום ויום, צריך להיות השתדלות מיוחדת להוסיף בהבנה והשגה שלבימוד שיעורים אלו, אשר, לפעמים יכול להיות שבמצד קוצר המשיג, או מפני שעסקו בענין שהזמן גרמא, ובכללות, בעשיית דורה לו ית' בתחומים, חסר הבנה והשגה שבלמוד שיעורים אלו, וזמנים על הלימוד בהבנה והשגה במאד שיעורי תורה (או שזמנים על הלימוד דשיעורים אלו עצמם בהבנה והשגה – במאד ימים), ולכן, יש לעורר במיוחד אודות שימת-לב מיוחדת על ההבנה וההשגה גם בלימוד שיעורים אלו, ובאופן דמוסיף והולך בהעיון והעמקה כו". וראה יום ב' דתג השבועות – התועדויות ב' תשנ"ט – התועדויות ע' 296.

(33) יום ב' דתג השבועות (התועדויות א) תשנ"ט שם הערה 55.

(34) יום ב' דתג השבועות תשנ"ט – התועדויות ע' 281-2.

(35) יום ב' דתג השבועות תשנ"ט – התועדויות ע' 291: "יש להוסיף בהדגשת החשיבות דלימוד שיעורי חת"ת – שבזמננו זה מוכרח הדבר גם מצד העולם ומצב בני" וכו".

(36) שם ע' 291.

(37) ע' 292: "אמירות תהלים, אמירה בפה, עקימת שפתיו הוי מעשה [בהערה 83: אפילו בימים שבמצד גודל טרדתו ('אנוס' ע"פ ש"ע) אנו יכול לאמרום מתוך עיון ולימוד, כי אם באופן של אמירה בחפזון]."

(38) יום ב' דתג השבועות תשנ"ט – התועדויות ע' 276: "לנוסף לכך שישנם רבים באמצע השבוע (בשיעורי חומש), באמצע החודש (בשיעורי תהלים), ובאמצע השנה (בשיעורי תניא שמתחילים ביום סלו), מ"ו יום ית' זמן מתן תורתנו נעשה חידוש בכללות הענין דמתן תורה, ויהי זה הזמן המתאים להחלטה הקפידה ביותר שאת זמננו לחזק ולחדש הלימוד דשיעורי חת"ת".

(39) יום ב' דתג השבועות תשנ"ט – התועדויות ע' 276: "לנוסף לכך שישנם רבים מישראל, אנשים שנים וטף, שמתעדים ומצבים בלימוד התורה לעת-עתה הוא בבחי' "אחי" ר"ל, ולכן שוב חוב קודש להביאם למעמד ומצב של ב"ן (בגלוי) ע"י לימוד תורתו של הקב"ה, ניתוסף הרדשה יתירה – צו ודרישת השעה – כשנמצאים בסוף זמן הגלות ובסמיכות ממש לביאת משיח צדקנו וכו".

(40) יום ב' דתג השבועות תשנ"ט – התועדויות ע' 275.

(41) תשנ"ט שם: "מבלות הצרכות לחן (שבזה כנלל גם החיוב דלימוד פסיקות התורה מעניני אגנות ה', האמתו ויחואו ה', "ששה מצוות שחובין ממיד")".

(42) שם: "וכבר נהגו נשי ישראל בדרות שלפנינו (וביתר שאת בדרותנו זה) להתאסף וללמוד תורה ברבים (וראיים במחשש גודל ההפלה דשיעורי תורה ברבים לנשים, חן בנוגע להנשים עצמן, וכן בנוגע לפעולתן בכל בני הבית), ולכן, נוסף על החיזוק והחשתתפות דכל אחת ואחת בשיעורים אלה, צריכה כל אחת ואחת וכו".

(43) ובהערה 97: "ואף שהעיון דעשרה מוסיף בנוגע לאמירת דבר שבקדושה הוא באנשים לאחרי בר-מצוה – יש לושר שגם בנשים וקטנים יש עילוי מיוחד **בעשרה**, מצד המעלה שבמספר עשר, "העשירי יהי קודש", הקשור עם עשר ספרות וכו. ועצ"ע".

(44) תשנ"ט שם ע' 276: "נוסף על לימודיהם בחדרים ובישיבות קטנות ישתדל כל ילד יולדה וכו".

(45) תשנ"ט שם ע' 277.

(46) תשנ"ט שם: "[וכמוכבוד כ"מפ שאין צורך באישור בכתב, חן ש"חוקק" על בית הדואר שמביא המכתבים לתועדויות, ו"חוקק" יותר מ'ל' פעמים בעבר שלאח"ז מביאים ומניחים אותם על הציון הקן], וישאירום שם, ברשותו של בעל הציון, ועד שיעלו בלהב השמימה, שע"ז יגרמו נחת-רוח למעלה, ובדאי שבעל הציון, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא אדרנו, יעורר והתמים שיתוסף על יותר בהכרעותיו של הקב"ה".

(47) תשנ"ט שם ע' 278: "חג השבועות נקרא בליבואוויש ע"ד הצחות) בשם "חג המצות", כיון שאו היו באים הרבנים – המורו צדק (ר"ת מ"ז) – לחתוג את התג אצל הרבי [כ"ק אדמו"ר (מורושיב) ב' ע"ג, "אמורה, החל מ'זמן מתן תורתנו' נעשה חידוש בכללות הענין דמתן תורה, ולכן שוב חוב קודש להביאם למעמד ומצב של ב"ן (בגלוי) ע"י לימוד תורתו של הקב"ה, ניתוסף הרדשה יתירה – צו ודרישת השעה – כשנמצאים בסוף זמן הגלות ובסמיכות ממש לביאת משיח צדקנו וכו".

להוסיף על כל פנים בנתינת הצדקה מממונו, בזמן הזה, שלא יכולים להקריב הקרבנות בפועל.

ימי התשלומין

א. כל ימי התשלומין⁵⁵ (עד י"ב סיון⁵⁶) – מסוגל[ים] ביותר לקבל החלטות טובות ולקיימן בפועל בכל הקשור ללימוד התורה, שכן, בידעו שזה עתה נתחדש⁵⁷ הענין ד"מתן תורה", בודאי יוסיף יגיעה יותר בלימוד התורה⁵⁷.

ב. להשלים, גם מלשון שלמות⁵⁸, כל עניני העבודה ד"זמן מתן תורתנו", ולכל דאש – בנוגע ללימוד התורה, הן בנוגע להבנה והשגה בתורה, והן בנוגע להדגשת ענין המעשה (ואדרבה – באופן דהקדמת נעשה לנשמע), לימוד המבא לידי מעשה, בחיי היום-יום⁵⁹.

ג. להתחזק ולהוסיף [עד באופן של חידוש⁶⁰ בלימוד התורה, החל משיעורי חת"ת, שיעורי הרמב"ם, וכן בכל שאר שיעורים וקביעות עתים לתורה, הן בנגלה דתורה והן בפנימיות התורה [באופן של הבנה והשגה בחב"ד⁶¹]].

ד. כולל ובמיוחד – להוסיף בהפצת התורה ובהפצת המעיינות חוצה [במיוחד בג' ימים לפני ט"ו סיון שנחשבים למציאות אחת, ראה לקמן טו סיון⁶³].⁶⁴ וכן להוסיף בכללות הענין דאהבת ישראל אחתות ישראל⁶⁵.

כאן לרגל חג השבועות⁴⁸, יעשו אסיפה ויתדברו יחד אודות השאלות והענינים העומדות על הפרק⁴⁹, שהתדברות פנים אל פנים יש לזה תוקף רב יותר מעל ידי מכתבים⁵⁰.

לא. התדברות זו נוגעת במיוחד בדורות זה ודורות האחרונים בכלל, כאשר ניתוספו שאלות וספיקות חדשות לאור ההתפתחויות והחידושים שנעשו בעולם ובמסופי חז"ל דגני ישראל, שלא היו במציאות בזמן חיבור השולחן ערוך⁵¹.

לב. וכן בגלל ירידת הדורות וחושך הגלות – ניתוספו גם שאלות חדשות בעניני רפואת הנפש [במיוחד שמתקריבים לימי הקיץ⁵²], שעליהם צריכים הרבנים להיות "מורה דצדק", ולהורות הוראות בזה על פי דיני התורה.

מוצאי החג ואיסרו

לג. [בתש"נ אמר:] בהמשך להתוועדות זו שמתקיימת בזמן מתן תורתנו – כדאי ונכון שיערכו התוועדות חסידיית נוספת בעלת ריבוי משתתפים גם במוצאי יום טוב, כדי להוסיף בהדגשת גודל השמחה ד"האי יומא דקא גרים"⁵³.

לד. ב"יום טובוח", "שבו ביום היו מקריבין עולות ראי' שלא היו יכולין להקריב ביום עצמו" מממונו⁵⁴, צריך

48) תש"נ שם ע' 280: "עפ"י מונת השייכות ד"חג המצות" – הרבנים "מורי דצדק" – עם "זמן מתן תורתנו", כשנב"י קבלו את התורה מחדש... (ובנ"י בכלל ו) רבינו בטרם מקבלים כח להיות "מורי דצדק" (במציאות). להורות ולתת הוראות ודיני צדק דתורה, צדק עם כל הפרושים הג"ל (צדק וישר), צדקה, וחסד – לפנים ששורת הדין, ובה מקבלים הרבנים הסופת כח ע"ז שהם באים לזמן מתן תורתנו", "חג המצות", "חג המצות", "לילובאווי"ש", לרבם, ובנדוד – בהמקום בית הכנסת ובית המדרש שבו ממששים מופים) ד"ק מ"ח אדמור" שני דורנו, שבו כעבד עמנו, הן בשנת שמיטה ובית החינוך ששלו בלבנות עין וקודש עין וקודש עין אז לאז מנקמות, ואדרבה – מוסף והולך ואור. בהעבודה דפעולות כ"מ"ח אדמור" נשיא דדורנו, ע"י תלמידיו ותלמידי תלמידיו וכו'.

ע"י חגיגת "זמן מתן תורתנו" כ"לובאווי"ש, בה"ד אמות דמוקם הפצת התורה והפצת המעיינות חוצה, בלימודים וחוץ את התורה דרבותנו שניאנו, ובמיוחד בתורת החסידות – הרי זה מוסף כח מיוחד בכל עניני התורה, כולל ובמיוחד – בהענין ד"מורי דצדק", עד צדק באופן נדמת חסידות (לפנים ששורת הדין), בהיותו מיוסד וחודר עם התורה וההדרכה דרבותנו נשיא בתורת החסידות, מאור שבתורה".

49) שם ע' 281: "ובכללות – להיות "מורי דצדק" הראויים לשפם ולהורות לבני" את דרך הצדק עד שישפם בכל יודיו להיות "מורה דצדק" בחייו הפרטיים ובהנהגתו הפרטית; ולכן ישנה נתינת-כח מיוחד מצד שמונה נגמא – "זמן מתן תורתנו", והמקום נגמא – על אמות ד"ק מ"ח אדמור" שני דורנו".

50) ח"י הענינות הפועל שישנו בכך שרבינו "מורי דצדק" מתאספים ביחד במקום אחד, הוא – שיה נותן אפשרות להתדבר פנים אל פנים ולברר שאלות וספיקות שונות העומדות על הפרק, בכדי שיעכלו למלא יותר טוב את תפקידים בתור "מורי דצדק", שהתחברות פנים אל פנים יש לה חוק רב יותר ויש בה יותר הצלחה ממשעה שמתבירים ע"י מכתבים (שלושים וי"ב) (שכלל רב נמצא במקומו – בשאר ימות השנה), וכפי שרואים בפועל".

51) תש"נ שם: "שאלות אשר לא היו במציאות בזמן חיבור השולחן-ערוך, ובמילא דורש ענין מיוחד כדי לברר את השאלות – כמו לדוגמא, שאלות בנוגע למלאכות שבת להשתמש במכשירים שמתחדשו לאחורנה; שאלות בנוגע לטיפול פוראה חרשים (כולל – בנוגע לשיטת הרפואה שנק' "פרופונגטיוו") (לראות לכך שמתחילתה "לא אשים ערוך"), ח"י מ"ש הרמב"ם, ש"חל המנהיג עצמו בדרכים אלא שרואנו, אני ערב לו שאינו בא לידי חזק" כל ימיו".

52) תש"נ שם: "יש נוגע במיוחד בזמן זה, תחילת ימי הקיץ – שאז מתעסקים יותר בעניני רביאות התקן, ויש צורך לרואה שלא יבוא מזה לידי "וישמען שירון ויבעטו".

53) תש"נ שם ע' 293.

54) יום ב' דתת השבועות – התוועדות ב' תשמ"ט – התוועדות ע' 286: "כי, עולות ראי' צריך להביא מממונו דקא (וממנו חולין, ולא ממונות מעשר שני, וכירב)".

55) משיחת ב' דחז"ש ושי"פ נשא תש"נ – התוועדות ע' 273-4: "זמן מתן תורתנו", יום השבת שלאחריו (גמר שלמות – "ויכולו" – דכל ימי השבוע), וכל ימי התשלומין וכו'".

56) שם ע' 274 הערה 74: "כפס"ד רבינו הוקן בסידורו. – ולהעיר, שיש אומרים שגם י"ב סיון בכלל משום ספיקא דינא (חובא בשעת"א א"ח סקל"א סק"ט). ראה בארכה שיחת מוצאי י"ב סיון תשמ"ט – התוועדות ע' 329.

57) שם ע' 274: "תחודש הענין ד'משה קיבל תורה מסיני ומסרה כו" עד לכאור' מישראל שבוודו זה, ובפרט כשמתבונן ש"הינה הקב"ה את העלונים ואת התחתונים ולא בחי כולם כי אם בישראל עמו... לקרבם אליו בקירוב ויחוד אמיתי בהתקשרות הנפש נמשכ' בחי' שנקין פה לפה לרבי דרבי ה' או הלכה ואתדבקות רוחא ברוחא היא השתת תורה וידעת רצונו ותכנתו דכולא חד משנ"ס (כמ"ש רבינו הוקן בספר הניגא) בודא יוסיף וכו'".

58) וראה שיחת ליל י"ב סיון תשמ"ט – התוועדות ע' 313: "ובהו נגאפ – לא רק "תשלומין" כשפוטו, שאם י"א איה חסרון בעניני העבודה ד"זמן מתן תורתנו" יכולים וצריכים

להשלים את חסרונו, אלא גם "תשלומין" מלשון שלמות".

59) משיחת שי"פ נשא תשמ"ט – התוועדות ע' 469.

60) י"ב סיון – בעת ה"יחידות" תשנ"א – התוועדות ע' 303: "בזבאנו מ"זמן מתן תורתנו" שבו נעשה חידוש בכללות הענין דמ"ח, ומינעם לכאור' מישראל כחות מיוחדים שכל הקשור לקבלת התורה – צריך כאור' מישראל להוסיף עוד יותר בלימוד התורה, הן בנל תורה והן נסתת דתורה (נכסם כמב"ח" ה"ה הגלוי ומעשה מורכב), עד להוספה באופן של חידוש, ועד לחידוש קודש וכו'".

61) שם ע' 304: "ודעשה מיוחדת בנוגע להוספה בסתר דתורה (מעשה מורכב שנתגלה בכח" – שצריך להיות) (אופן של אילפאנ (כמונעם באל"ף "אנכי") למיוד בהנהגה והשגה, ובאופן ד"כפלים לתושי". "אאלפך חכמה אאלפך בינה", כולל גם (חיבורו דחכמה ובינה ע"י חידשת ע"י המוחין בח"ד, כמונעם בתורת חסידות חב"ד שנתגלה ותבארה ע"י רבינו הוקן, המקבל האמיתי של הבעיני"ט, שיום ההילולא שלו בהג השבועות וכו'".

62) שיחת ליל י"ב סיון תשמ"ט – התוועדות ע' 323: "יש לנצל את יום האחרון מימי התשלומין ד"זמן מתן תורתנו" (כולל גם ההכנה למפניות התורה, נשמחת דאורייתא".

63) שיחת תלמידי באשלמותא) לקבל החלטות טובות ולקיימן תיך בפועל מטש – להתחזק ולהוסיף וכו'".

64) איה שיחת ליל י"ב סיון תשמ"ט – התוועדות ע' 313: "לאחר ג' ימים שנחשבים למציאות אחת – באים להמשיך עשר סיון... ולכן, הרי זה הזמן המתאים לעורר אודות ההשלמה והשלמות בכל הקשור ל"זמן מתן תורתנו", החל מהוספה בקביעות עתים לתורה ע"י כאור' מישראל, כולל גם בנוגע למפניות התורה, נשמחת דאורייתא".

65) י"ב סיון – בעת ה"יחידות" תשנ"א – התוועדות ע' 304: "(ב) באופן ד"ציפצו מעיינותיך חוצה", שעי"א אתי דרז מלא משיאה, דוד – שיום ההילולא שלו בהג השבועות וכו'".

66) שיחת ליל י"ב סיון תשמ"ט – התוועדות ע' 323.